ZECI DE MII
DE FANI
ŞI MILIOANE
DE VIZUALIZĂRI!

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU 1

FENOMENUL LITERAR AL MOMENTULUI,
CREAT ONLINE ȘI DEVENIT BESTSELLER INTERNAȚIONAL

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU

Traducere din limba italiană de
BIANCA PAULEVICI

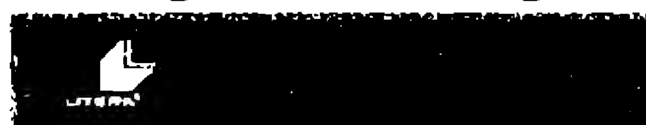
My Dilemma is You
Cristina Chiperi

Copyright © 2016 Cristina Chiperi,
prin înțelegere cu Sergio Fanucci Communication S.r.l.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

My Dilemma is You
Cristina Chiperi

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Bianca Paulevici/ Graal Soft

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Irina Ilie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIPERI CRISTINA
My Dilemma is You / Cristina Chiperi;
trad.: Graal Soft . - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0877-2

I. Soft, Graal (trad.)

001.94(100)

Prolog

Este prima dată când zbor cu avionul și recunosc că sunt puțin agitată. Mă așez și cuplez centura de siguranță. Mama se așază lângă mine cu un zâmbet compătimitor:

– Liniștește-te, draga mea! În curând ajungem la Miami.

5 ore și 23 de minute ca să străbați țara de la un ocean la celălalt. Mai exact, în total, 3 757 de kilometri.

5 ore și 23 de minute ca să faci praf șaisprezece ani din viață.

Și toate astea pentru o idioată de slujbă.

Cu doar cincisprezece zile în urmă, viața mea era perfectă: aveam doi prieteni foarte buni, o grămadă de cunoscuți, eram invitată la toate petrecerile de sâmbătă seara, și aveam o familie... ca toate celelalte. Serios, ce-aș fi putut să-mi doresc mai mult?

Până când, într-o vineri după-amiază, mă întorc acasă după școală și îmi dau seama că urmează să se întâmple ceva îngrozitor. De câte ori trebuie să-mi dea o veste proastă, părinții mei îmi pregătesc un tort de ciocolată de consolare, iar când am intrat în casă m-a întâmpinat exact aroma de tort de ciocolată.

Las geanta la intrare și mă duc direct în bucătărie, unde o găsesc pe mama lângă aragaz.

– Bună, mamă, îi zic.

– Bună, scumpo, nu te-am auzit când ai intrat.

Se vede în privirea ei că ceva nu e bine.

– S-a întâmplat ceva? o întreb eu.

– Nu, de ce?

– Te porți puțin... nu știu... ciudat.

– Nu. E totul în regulă, draga mea. Cinăm cam într-o oră.

– Bine, până atunci mă duc să-mi fac ordine în cameră, zic eu, după care ies din bucătărie și urc repede scările spre camera mea.

Mă duc la calculator și pun niște muzică. *Misery Business* a celor de la Paramore se aude la volum maxim, iar eu mă apuc să fac curat, încercând, printre altele, să nu mă mai gândesc la prostul acela de Set. Am fost împreună opt luni... E groaznic să afli că băiatul pe care îl iubești te înșală. Ce idiot!

Vocea mamei îmi întrerupe șirul gândurilor:

– La masă!

În bucătărie, mama, tata și Kate sunt deja așezați la locurile lor. Mă așez și eu și abia aștept să bag ceva în gură, pentru că sunt lihnită.

Tăcerea din bucătărie este de-a dreptul jenantă și ciudată, pentru că de obicei vorbim mult.

– Știți, îmi place mult la noua mea școală, zice sora mea ca să rupă tăcerea.

Kate are paisprezece ani și a intrat de curând la liceu.

Observ că mama și tata se uită unul la altul. Fac un schimb de priviri ciudate și par îngrijorați. După care tata încuviințează din cap și mama pricepe din zbor. Oare ce se întâmplă?

– Fetelor, trebuie să vorbim cu voi despre un lucru important.

O, nu! Știam eu!

– Tatălui vostru i s-a oferit un post mai bun la Miami și trebuie să ne mutăm acolo. Plecăm în două săptămâni, ne zice ea.

Nu-mi vine să cred! Nu poate fi adevărat! Nu se poate... Ne merge așa de bine în Los Angeles! Avem o casă frumoasă, prieteni mulți, poate că nu e chiar grozav la școală, dar colegii sunt minunați, iar mama și tata câștigă foarte bine.

– Dar ne merge foarte bine aici! zic eu.

Tata mă privește, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul.

– Așa e, Cris, știu, dar nu pot refuza. John Dallas are încredere în mine și mă vrea alături de el, ca să gestionez niște afaceri importante. Dar gândește-te ce veți câștiga tu și Kate: o casă de două ori mai mare, o școală fantastică, unde veți avea parte de educația potrivită, prieteni noi și o grămadă de alte lucruri! Și apoi, Miami e un oraș foarte frumos, o să vedeți!

– Cine e John Dallas? întreabă Kate.

– Un prieten bun de-al nostru, din facultate, și șeful tatălui vostru, răspunde mama. Fetelor, sunt sigură că o să vă placă la Miami!

– Nu e vorba de asta, mamă! intervin eu. Și de-ar fi cel mai frumos oraș din lume, toți prietenii mei sunt aici!

– Da, toți prietenii noștri sunt aici! insistă Kate.

– Așa e, dar prietenii vin și pleacă, și sunt sigură că o să vă faceți alții noi.

Nu pot să-mi cred urechilor! Abia îmi mai stăpânesc furia. Cum pot fi atât de insensibili?

– Nu vreau alții noi! izbucnesc în cele din urmă, cu lacrimi în ochi. Și nu vreau să plec de lângă Cass și Trevor! Știi foarte bine cât suntem de uniți. Nu pot trăi fără ei!

– Ei, gata, Cris, exagerezi! Există internet. Veți putea păstra legătura într-un fel.

Așa încheie mama mereu discuțiile: găsind cea mai simplă soluție la orice problemă, dar eu știu foarte bine că e greu să întreții relații la distanță. Cum o să fie să trăiesc fără Cass și Trevor? Să nu îi văd în fiecare zi, să nu le împărtășesc fiecare experiență?

Și apoi Set... Speram că voi avea timp să rezolv lucrurile, să fac în așa fel încât să se întoarcă la mine...

În schimb, totul s-a sfârșit.

Și iată-mă aici, în avionul ăsta blestemat, care mă va duce departe de toate lucrurile care dau sens vieții mele. De ce trebuie să fie totul atât de greu?

Stau lângă geam și simt cum avionul se pune în mișcare și accelerează. Ne deplasăm tot mai repede, lansându-ne înainte ca un proiectil. Îmi țin respirația în timp ce ne desprindem de la sol. Nu-mi vine să cred! Chiar se întâmplă... O forță mă ține lipită de scaun și simt un gol în stomac. Mi-e teamă, dar, în același timp, recunosc, încerc un fior de plăcere.

Nu știu cum, dar reușesc să-mi fac curaj să privesc pe geam. Sub noi se întinde Los Angelesul așa cum nu l-am mai văzut niciodată: un grilaj de linii și forme geometrice tot mai îndepărtate. Nu recunosc nimic din orașul meu.

Ceva îmi spune că vor fi cele mai lungi cinci ore din viața mea... Privesc în jur și mă concentrez pe doi copii care călătoresc cu părinții lor: au vreo patru și, respectiv, cinci ani, și par foarte bucuroși și liniștiți, ca și cum zborul cu avionul ar fi cel mai natural lucru din lume pentru ei.

Simt o oarecare invidie față de ei. Zâmbesc ușor și închid ochii, sperând să mă relaxez și să adorm puțin, în pofida tărăboiului pe care îl fac cei doi.

Într-un sfârșit adorm și încep să visez. E unul dintre cele mai ciudate vise pe care le-am avut vreodată: plâng și îmbrățișez un băiat. Nu îi văd clar trăsăturile, dar observ un detaliu: poartă un cercel în urechea dreaptă, un fel de semilună.

Nu știu cine e, totuși am o senzație ciudată, ba chiar sunt sigură, că îl cunosc dintotdeauna. S-ar părea că și el suferă îngrozitor, dar oare de ce?

Își mișcă buzele ca să vorbească, și e foarte ciudat, pentru că îmi zice doar:

– Trezește-te, scumpo!

Îl privesc mirată și deschid imediat ochii.

E mama.

– Am ajuns la Miami, mă anunță ea.

1

Mă așez din nou drept în scaun, îmi întind picioarele și brațele și îmi decuplez centura de siguranță ca să mă pot ridica. Abia aștept să cobor cu picioarele pe pământ.

Aparent, toți pasagerii își doresc același lucru ca mine și se înghesuie spre ieșire. Poate că și ei simt că se sufocă... Kate nu pare să aibă vreo problemă; trece glonț pe lângă mine, își croiește loc prin mulțime ca să coboare și, când nu o mai văd, îmi dau seama că probabil a și reușit. Aș vrea să am măcar o fărâmă din siguranța ei de sine și din capacitatea ei de a se adapta la situații noi. A primit veștile despre transfer mult mai bine ca mine și acum aș putea spune chiar că e fericită.

După aproximativ o oră ne-am recuperat bagajele, am ieșit în sfârșit din aeroport și acum încărcăm valizele într-un taxi. Eu, mama și Kate ne înghesuim pe bancheta din spate, în timp ce tata se așază în față.

Privesc prin geam orașul care se derulează în fața ochilor mei și care va deveni curând casa mea: zgârie-nori, ocean, palmieri, plaje, vile și din nou ocean.

Vom locui în Miami Beach, iar acesta e singurul lucru care nu-mi displace câtuși de puțin. Iubesc marea și sper să îmi pot petrece toate după-amiezile pe plajă.

Străzile pe care le străbatem sunt pline de tineri de vârsta mea, care se dau cu skateboardul, cu rolele sau se duc la plajă

în bermude și cu placa de surf la subraț. Trebuie să recunosc că nu pare deloc un loc rău, mai ales în această perioadă a anului.

Sper din tot sufletul să reușesc să îmi fac prieteni din prima zi de școală. Încă de mică am suferit mult din pricina timidității. Mă simțeam invizibilă și nu înțelegeam că, de fapt, eu mă izolam de ceilalți. Din fericire însă, i-am avut alături de mine pe Cass și pe Trevor. Apoi, în primul an de liceu, mi-am dat seama că trebuie să-mi schimb atitudinea: mi-am făcut curaj și am învățat să relaționez cu oamenii. De fapt, acum am mulți prieteni. Ah, pardon, *aveam* mulți prieteni.

Taximetristul frânează brusc și mă lovesc de scaunul din față.

– Care-i problema? izbucnesc eu.

Șoferul scoate capul pe fereastră.

– Băieți, data viitoare uitați-vă înainte să treceți pe roșu! Puteam să dau peste voi! strigă el.

Mă aplec și eu să văd cu cine vorbește și observ un grup mic de tineri; unul dintre ei îi râde în față taximetristului ca un cretin.

Aș zice că sunt de-o vârstă cu mine. Trei băieți și o fată, îmbrăcați la modă și foarte drăguți. Cine știe? Poate merg la aceeași școală la care voi merge și eu. Sper că nu... N-aș vrea să-mi fie colegi.

Taximetristul își cere scuze că a frânat brusc și o ia din nou din loc. Trecem pe lângă un parc și ne adâncim într-un cartier plin de case enorme. Aici ne oprim, iar tata începe să descarce valizele.

Mă uit în jur. Peste tot, doar vile enorme, cu piscine și grădini incredibile, și toate au cel puțin două etaje. Simt mirosul mării, așa că plaja nu poate fi prea departe.

– Aici stăm noi?! întreb eu, arătând spre supervila din fața noastră.

Tata încuviințează, iar eu rămân cu gura căscată. Aruncasem deja o privire pe Street View, dar nu mi se păruse așa de mare,

dimpotrivă... Are două etaje, piscina se vede deja de aici... și abia aștept să o folosesc!

– Uau! exclam eu.

Kate își ia gențile din zbor și aleargă entuziasmată spre intrare.

– Dă-te la o parte, tată!

Eu și mama o urmăm și, când deschidem ușa, rămân efectiv cu gura căscată. Chiar în fața noastră se ivește un hol luminos, cu o ușă de sticlă care dă spre grădină, iar grădina este orientată spre ocean. În partea dreaptă se văd niște scări care duc la etaj. În stânga, în schimb, se află un salon cu două uși mari de sticlă prin care se ajunge direct în grădină.

Totul este decorat cu mult gust, în stil ultramodern, și este îngrijit până în cel mai mic detaliu. Într-un colț al încăperii zăresc coletele sosite de la Los Angeles, cu puținele lucruri care au supraviețuit din vechea noastră viață.

Las valizele la intrare și urc scările ca să văd etajul. Uau, câte camere! Intru în toate: o încăpere cu un perete întreg din sticlă, cu vedere la ocean, o baie enormă și patru dormitoare. Fiecare cameră are baia proprie, dar nici una nu e pe gustul meu. Sunt ori prea mari, ori prea mici, plus că urăsc să cobor scările la prima oră a dimineții, așa că mă duc din nou la parter, să văd dacă nu găsesc vreo cameră jos.

Din fericire, o găsesc, și pare perfectă pentru mine. Are mărimea potrivită, iar de la fereastră se vede piscina, piscina *noastră*.

– Cum te simți, scumpa mea? mă întreabă mama intrând în cameră.

– Bine... cred, îi răspund.

– Vrei să dormi aici? mă întreabă ea, privind în jur.

– Da, pot?

– Bineînțeles, îmi zice zâmbind.

Mă uit din nou în jur, ca să văd cum să-mi aranjez lucrurile.

– Nu uita că luni începi şcoala! Profită de azi şi de mâine ca să-ţi aranjezi lucrurile, draga mea, mai spune mama, stricându-mi ziua şi-aşa stricată.

– Ah, da... şcoala... murmur eu şi mă duc să-mi iau valizele, pe care le târâsc spre noua mea cameră.

Nu am manuale, nu ştiu unde au ajuns cu programa, nu ştiu nimic. Venind în octombrie, după ce au început deja cursurile şi s-au format clasele, nu-mi va fi deloc uşor să mă integrez.

La sfârşitul serii am terminat de aranjat lucrurile, iar camera aduce acum ceva mai mult cu mine decât în urmă cu câteva ore. Nu arată rău, cu toate că vechea mea cameră din Los Angeles era foarte diferită.

Scot dintr-un dosar câteva fotografii pe care le-am imprimat înainte să plecăm. Iau scotch-ul şi mă apuc să le lipesc pe dulap.

Asta a fost făcută la ziua de naştere a arogantei ăleia de Giuly: eu şi Cass zâmbim şi suntem murdare de frişcă. În seara aceea făcuserăm un tărăboi uriaş, dar ne-am distrat foarte tare. Cass îmi dăduse un brânci chiar când mama sărbătoritei trecea pe lângă noi cu tortul, iar eu m-am ciocnit de ea. Tortul a zburat prin aer şi a aterizat în capul invitaţilor. S-a pornit un război în care frişca şi pandişpanul au aterizat peste tot, iar eu şi Cass ne-am făcut o poză, ca s-o avem amintire.

Într-o altă fotografie suntem eu şi Trevor îmbrăţişaţi. Zâmbesc. Ce n-aş da acum pentru o îmbrăţişare de la prietenul meu!

Pe asta, în schimb, am făcut-o chiar ieri după-amiază, după ore. E un selfie cu noi trei pe banca noastră. Mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci, şi totuşi s-au scurs doar douăzeci şi patru de ore. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Cass e foarte tristă; dintre noi trei, ea a fost cea mai afectată de vestea că mă mut. Nu mi-am imaginat că o să reacţioneze aşa de urât. E dificil pentru toată lumea, dar poate că ei i-a fost ceva mai greu. Mi-a dăruit pandantivul pe care îl port la gât,

jumătate dintr-o inimioară, iar cealaltă jumătate e la ea, „ca să ne amintim că ne aparţinem una alteia".

Trevor a făcut o faţă foarte amuzantă când şi-a dat seama că a fost exclus din cadou. Dar Cass ne-a surprins cu un alt dar: trei brăţări cu iniţialele noastre, CCT.

– Ca să ne amintim că suntem şi vom fi mereu cei trei muşchetari, ne-a spus ea chicotind.

Apoi, când ne-am despărţit, prietena mea m-a strâns tare în braţe, de parcă n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul, şi m-a implorat printre lacrimi:

- Cris, nu mă părăsi, te rog!

A fost cel mai trist moment din viaţa mea.

Trevor, în schimb, nu a plâns, dar avea ochii umezi şi ştiu că suferea.

Mă aşez pe pat, îmi iau celularul şi mă uit la alte fotografii. După care le trimit un mesaj amândurora: „Mi-e dor de voi".

2

Aroma intensă a clătitelor pufoase proaspăt făcute mă trezește blând din somn. Încerc să amân trezirea, ținând pleoapele închise și inspirând adânc mirosul delicios și familiar.

Când mă hotărăsc în sfârșit să deschid ochii, îmi ia câteva clipe să îmi dau seama unde mă aflu.

Atrasă de parfumul clătitelor, am un singur obiectiv: să merg în bucătărie.

Ajunsă în dreptul ușii, îi găsesc pe mama, tata și Kate la masă, așezați pe aceleași locuri pe care le ocupau în bucătăria noastră din Los Angeles. Nici n-ai zice că ne aflăm la mii de kilometri distanță. Mă așez și eu, așteptându-mi porția de fericire.

— Te-ai trezit bine, draga mea? Cu ce vrei să mănânci clătitele? mă întreabă mama.

— Bună dimineața, mamă, da, mulțumesc. Cu ceai, îi răspund eu zâmbind.

Mama îmi dă ceaiul, iar eu suflu în el, să-l răcesc.

— Gustă puțin, zice tata și îmi întinde o farfurie cu fabuloasele lui clătite cu sirop de arțar.

Sunt sigură că numai el știe să le facă așa bune.

După micul dejun mă pregătesc să merg pe plajă. Mă învârt puțin prin cartier, căutând un indicator, dar nu găsesc nimic.

În cele din urmă îi cer informații unei doamne care, din fericire, îmi arată strada pe care trebuie să o apuc.

După câteva minute, palmierii devin tot mai deși, iar trotuarul freamătă de oameni de toate vârstele care se dau pe skateboarduri sau pe patine cu rotile, și în sfârșit văd oceanul.

Odată ajunsă pe plajă, îmi aranjez prosopul pe nisip, îmi dau jos pantofii și mă întind la soare. Mă simt chiar bine și încep să cred că, poate, viața aici nu e chiar atât de scârboasă, când, dintr-odată, mă lovește ceva în braț. Mă ridic brusc și îmi dau jos ochelarii de soare plini de nisip.

Un tip se apropie în fugă. Are ochii mai albaștri ca cerul și părul castaniu ciufulit de vânt.

Scuze, e vina lui Cam, îmi zice el, luându-și mingea.

Ah, nu, stai liniștit! Nu face nimic, îi răspund eu, scuturându mă de nisip.

Tipul zâmbește și mă măsoară din priviri preț de câteva secunde.

Ne mai vedem!

Încuviințez din cap și îi zâmbesc la rândul meu, în timp ce el dă să plece.

Bineînțeles, acest „Cam“ ar fi putut să fie mai atent! Sunt plină de nisip. Apoi... ce rușine! Nu îmi place deloc să vorbesc cu băieți pe care nu-i cunosc; nu știu niciodată cum să mă comport cu ei.

Îl urmăresc cu privirea pe tipul cu ochi albaștri și îl văd întorcându-se la grupul lui de prieteni.

Jur că mi se pare că sunt cei de ieri, care au trecut pe roșu!

Mă întind din nou și încerc să mă relaxez, legănată de sunetul valurilor, dar nu reușesc să regăsesc magia pe care o simțisem cu câteva minute înainte. Poate mi-ar prinde bine niște shopping... Ce altceva mi-ar ridica mai bine moralul? Și, în plus, nu îmi displace ideea de a-mi cumpăra haine noi pentru școală.

Îmi strâng lucrurile și mă îndrept spre ceea ce îmi pare a fi centrul orașului, dacă e să mă iau după numărul de magazine și du-te-vino-ul continuu de oameni.

Intru în Forever 21, mă uit în jur și găsesc rapid câteva haine trăsnet. Când ies din magazin, mă simt mulțumită: în geantă am trei tricouri, o rochie și două perechi de leggings. Mai trebuie doar să mă hotărăsc ce-o să port mâine, în prima zi de școală! Încerc să-mi imaginez posibile combinații, ca să nu las totul pe ultimul minut, cum fac mereu. Merg absorbită de gânduri, iar un tip pe skateboard dă peste mine și mă trântește la pământ.

Ce zi o fi azi? Ziua în care toată lumea se ciocnește de Cris?

– Scuze, îmi zice imediat skaterul.

Îmi ridic privirea să văd cine e. Pare cam de o vârstă cu mine, are părul blond ciufulit și ochii de un căprui pur și simplu superb.

Îmi ia geanta de jos, se ridică și mi-o înmânează.

– Scuză-mă. Te-ai lovit? Eu... se blochează când privirile ni se întâlnesc.

– Ămm... stai liniștit, sunt bine.

Iau geanta și îi zâmbesc.

– Da... bine... Atunci... murmură el, trecându-și mâna prin păr.

Dar ce-a pățit? Mă înșel oare sau e jenat?

– Matt! E totul în regulă? strigă cineva apropiindu-se de noi. E același tip care a venit să-și ia mingea pe plajă. Hei, iarăși tu? întreabă el amuzat, recunoscându-mă.

– Da, e totul în regulă. Vă cunoașteți? se miră tipul blond.

– Nu, dar adineauri, Cam a lovit-o cu mingea, îi explică tipul cu ochi albaștri.

Râd amândoi.

Nu îmi place deloc situația. Încep să mă simt ciudat și nu mi se pare deloc distractiv.

– Îmi pare bine, eu sunt Nash, adaugă tipul, întorcându-se spre mine.

– Cris, zic eu, zâmbind forțat.

– Nu te-am mai văzut pe aici. Ești nouă în zonă? mă întreabă tipul pe care cred că îl cheamă Matt.

– Da, m-am mutat ieri.

Încerc să-mi păstrez calmul și să nu intru în panică.

– Atunci sper să te revăd curând; sunt sigur că unora le-ar plăcea să te aibă în preajmă, continuă Nash, lovindu-l pe spate pe amicul lui. Haide, Matt! Cam, Taylor și prințesa ne așteaptă.

– Ciao, Cris, mă salută tipul blond.

– Ciao... îi răspund, zâmbind puțin jenată, și îi privesc îndepărtându-se.

De ce pățesc eu chestii din astea? Ce e în neregulă cu mine? Nimic nu îmi merge bine de când am ajuns în orașul ăsta! Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, pe drumul spre casă mă rătăcesc. Reușesc să găsesc din nou strada doar cu ajutorul unui polițist.

Întrucât dimineața a fost plină de evenimente, hotărăsc să îmi petrec după-amiaza – ultima liberă înainte de începerea școlii – pe marginea piscinei *mele*. Nu există lucru mai plăcut ca acesta pe tot pământul!

În jurul meu, totul e verde și tăcut; într-adevăr relaxant. Și totuși, nu mă pot opri să nu mă întreb ce se va întâmpla anul acesta la noua școală... Închid ochii și mă concentrez pe liniștea din jurul meu, ca să îmi reduc gândurile la tăcere.

– Haide, termină! strigă brusc o fată.

Mă întorc să văd ce se întâmplă, dar nu e nimic grav: sunt doar doi îndrăgostiți care se urmăresc chicotind pe strada care trece pe lângă grădina noastră.

El pare foarte drăguț, cu un corp chiar frumos. Ea are părul blond, lung și ondulat, și e îmbrăcată cu haine de culoare fucsia din cap până-n picioare. Mă ia durerea de cap doar uitându-mă la ea!

Mi se strânge inima când îi văd cât de fericiți sunt și îmi amintesc cum eram eu și Set la început. Ieșeam deseori împreună, ne petreceam serile uitându-ne la filme și ne distram grozav.

Apoi Sindy ne-a invitat la petrecerea de ziua ei de naștere. Eu hotărâsem să nu mă duc, dar Set a preferat să treacă pe acolo, ca să-și petreacă seara cu colegii din echipa de rugby. Într-un final, m-am dus și eu, căci Cass se simțea rău și îmi ceruse să vin să o iau de acolo. Căutând-o, l-am găsit pe Set în baia fetelor, făcându-și de cap cu o tipă.

Păreau foarte absorbiți unul de celălalt... Și acum mă întreb: oare de cât timp dura povestea asta?

Din clipa aceea, totul s-a terminat. S-a terminat cu *noi*.

Mă întorc din nou în prezent. Soarele a ajuns la asfințit și știu că mâine va fi o zi foarte grea. Mai bine mă duc în casă. Nu-mi doresc decât să mă bag sub pătură și să iau o pauză câteva ore.

3

Ca de obicei, dimineața sosește prea devreme și alarma răsună în toată camera.

Nu vreau să mă dau jos din pat, așa că o programez peste zece minute, ca să mai dorm puțin.

Când sună din nou, îmi bag capul sub pernă să îmi acopăr urechile, dar lumina care vine dinspre ușă mă trezește definitiv.

Cu ochii pe jumătate închiși, văd în prag silueta mamei. La început nu reușesc să înțeleg ce îmi zice, dar apoi cuvintele ei răsună foarte limpede.

Ești tot în pijama?!

Nu-i înțeleg neliniștea... Care o fi problema?

Mă ridic în capul oaselor, iau celularul și mă uit la oră.

O, nu! Drăcovenia asta, în loc să amâne alarma cu zece minute, a amânat-o cu treizeci! O să întârzii chiar în prima zi de școală!

Sar din pat și apuc primele haine pe care le găsesc în dulap.

Cât timp avem la dispoziție? întreb în timp ce-mi trag un tricou pe mine.

Zece minute. Mișcă-te repede!

Închid ghiozdanul, fug la baie să mă machiez puțin și ies vâlvârtej din casă. Mama mă așteaptă deja în mașină.

Cât e de departe? întreb eu în timp ce îmi cuplez centura.

Aproximativ cincisprezece minute cu mașina.

– Sau chiar douăzeci şi cinci, la cum e traficul, adaugă Kate, care merge şi ea la aceeaşi şcoală.

– Nu mă ajuţi, îi spun eu, săgetând-o cu privirea.

Ajungem după exact un sfert de oră, ne dăm jos repede din maşină, iar mama ne urează o zi bună.

– Ne vedem acasă! îmi strigă Kate şi o ia la fugă spre cei din primul an.

O urmăresc cu privirea în timp ce se îndepărtează, după care mă întorc şi mă uit la clădire: e înspăimântător de enormă! Respir adânc şi intru pe poartă.

În curte, îmi croiesc drum printre elevii care aşteaptă să intre. Unii fumează, mulţi stau singuri, alţii sporovăiesc animaţi. Probabil că arăt îngrozitor sau că par un extraterestru: am impresia că toate privirile sunt îndreptate asupra mea, ceea ce mă face să devin foarte agitată. Obiectivul meu era să fiu cât mai puţin vizibilă, dar mă tem că am eşuat lamentabil...

Sună clopoţelul, şi elevii pornesc spre sălile de clasă. Voi pierde cel puţin douăzeci de minute din prima oră ca să mă întâlnesc cu directoarea.

Mă apropii de o tipă roşcată care stă singură şi o întreb politicos unde se află biroul directoarei. Sperând că nu şi-a bătut joc de mine, mă îndrept în direcţia pe care mi-a sugerat-o şi, aşa cum mi-a spus, ajung în faţa unei uşi de un alb orbitor.

Bat la uşă şi intru.

– Bună ziua.

– Bună ziua. Bănuiesc că eşti eleva cea nouă, mi se adresează directoarea zâmbind.

Încuviinţez cu timiditate.

– Cristina Evans, corect? mă întreabă ea, uitându-se pe o foaie de hârtie.

Încuviinţez din nou.

– Sora ta a trecut pe aici cu exact cinci minute în urmă. Râde pe sub mustăţi. Te rog, ia loc.

Mă așez tăcută în fotoliul pe care mi l-a indicat.

– Bun venit la școala noastră, domnișoară Evans! Am verificat cursurile pe care le-ai frecventat în Los Angeles și, dacă nu intenționezi să-ți modifici planul de studii, vei continua să le urmezi și aici. Cum știi, cursurile au început de mai bine de o lună și îmi imaginez că nu îți va fi ușor să recuperezi. Dar nu-ți face griji, sunt sigură că te veți obișnui repede și că te veți simți bine.

Mi-ar plăcea să fiu la fel de optimistă ca ea și chiar sper să aibă dreptate.

Se aude o bătaie la ușă și cineva intră în încăpere, iar eu recunosc imediat ochii albaștri incredibili.

Domnișoară Evans, el este Nash Grier, spune directoarea zâmbind. Îți va arăta școala și îți va face cunoștință cu colegii de la ora de engleză.

Rămân efectiv fără cuvinte. Iarăși el!

După câteva minute, eu și Nash ieșim din biroul directoarei.

Ia te uită cu cine mă întâlnesc din nou! Ai să înveți aici! exclamă el amuzat. Păi, atunci, bine ai venit la școala care îți va distruge viața! Râde pe sub mustăți și începem un tur scurt al clădirii: sălile de curs, biblioteca, cantina, cafeneaua, infirmeria.

Am terminat turul turistic! mă anunță Nash la un moment dat. Am vizitat doar o mică parte din instituție, dar e timpul să mergem la oră. N-ai vrea să ratezi ora de engleză!

Îmi face cu ochiul.

Câți suntem în clasă?

Patru sute, glumește el.

Foarte amuzant, zic eu mimând un zâmbet.

Suntem douăzeci și șapte, zice el, în timp ce străbatem un coridor plin de dulăpioare roșii. Ah, înainte să mergem la oră, să îți arăt dulăpiorul tău. E cel cu numărul 672. Poți folosi ce parolă vrei.

Nash se întoarce, iar eu introduc data mea de naștere. O voi schimba mai târziu cu una mai bună.

După câțiva metri, ciocănim la o ușă și intrăm într-o sală cu siguranță prea mare pentru douăzeci și șapte de elevi. Sunt bănci cu un singur loc, ceea ce nu îmi place deloc.

– Bună ziua, domnule Grier. Ea e eleva cea nouă? întreabă profesorul.

Nash încuviințează și se așază în banca lui. Rămân singură, lângă catedră, în timp ce o clasă întreagă de necunoscuți mă măsoară din cap până-n picioare, iar eu îmi doresc să intru în pământ. Mă uit la colegii mei. Printre ei îl recunosc pe Matt, skaterul de ieri dimineață, și imediat mă simt puțin mai bine.

– Bine, copii, v-o prezint pe noua noastră colegă. Se numește Cristina Evin, zice profesorul.

– Evans, îl corectez eu.

Mă întreb cum poți greși un nume așa de comun.

– Ah, da, Evans.

Ia un pix și își notează ceva în catalog.

Câteva fete se uită la mine și râd; nu înțeleg de ce. Cred că una dintre ele e blonda care se hârjonea ieri cu iubitul lângă casa mea.

– Bine, Cristina, poți să te așezi în fața lui Cameron, zice proful.

Păcat că nu știu cine este acest Cameron.

– Chiar acolo.

Îmi arată spre al treilea rând, iar eu mă duc să mă așez.

Stau destul de aproape de Nash, iar Matt e în cealaltă parte a clasei, în ultima bancă. Mă întorc să mă uit la el și îl surprind holbându-se la mine. Îmi zâmbește, iar eu îi fac cu mâna. Îmi face și el cu mâna.

Mă bucur că am colegi pe care îi știu măcar din vedere.

Profesorul reia lecția pe care intrarea noastră a întrerupt-o.

– Pssst! Hei! șoptește tipul din spatele meu.

Mă întorc, sperând ca proful să nu își dea seama, și mă trezesc față în față cu un tip cu ochi de un căprui intens, luminoși

şi profunzi, şi un chip pe care mi se pare că l-am mai văzut pe undeva... Sunt aproape sigură că e acelaşi tip care era ieri cu blonda. Are o privire magnetică şi rânjeşte malițios.

– Ai ceva pe cap, îmi zice el.

Fac ochii mari, înspăimântată.

- Ce anume?! întreb eu agitată.

Domnişoară Evans, nu ştiam că eşti atât de avansată cu programa. Hai, poți răspunde, mi se adresează profesorul.

Abia acum îmi dau seama că sunt cu o mână pe sus. Sunt pe punctul de a mă face de râs, o simt. Evident că idiotul acela şi a bătut joc de mine şi deja îl urăsc.

Ăăăm... Îl aud pe tipul din spatele meu cum râde. Am uitat ce voiam să spun, îmi pare rău, mă scuz eu.

Profesorul îşi întoarce privirea spre ceilalți elevi şi repetă întrebarea.

Sunt foarte furioasă, dar, din fericire, reuşesc să-mi păstrez calmul şi să nu îl înjur pe cretinul care continuă să râdă în spatele meu.

Îmi dau însă seama că Nash îl fixează cu privirea şi clatină din cap a reproş.

Prefer să mă concentrez pe lecție şi să îmi iau notițe, pentru că, din câte se pare, sunt mult mai în urmă cu programa decât credeam.

4

În ultimele câteva ore am luat notițe continuu, așa că sunetul clopoțelului care anunță pauza de prânz este o ușurare pentru mine și mai ales pentru mâna mea.

În următoarea oră, prefer să rămân aici, ca să fiu sigură că nu mă pierd și că nu încurc sala.

Toți sporovăiesc și râd, iar eu aș vrea să îi am pe cei mai buni prieteni ai mei lângă mine.

– Ciao, îmi zice o fată, apropiindu-se de banca mea.

Are părul lung și ondulat, un chip dulce și un zâmbet de-a dreptul dezarmant.

– Ciao, răspund eu.

– Îmi pare bine, eu sunt Sam.

– Cris.

Îi zâmbesc la rândul meu și îi strâng mâna.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Am văzut ce ți-a făcut fratele meu, Cameron. Trebuie să îl ierți, e un cretin, glumește ea.

– Stai liniștită, nu contează.

– Ba da. Se așază în banca din fața mea. De când își petrece timpul cu grupul de vipere, Cameron a devenit insuportabil, așa că te avertizez: stai departe de Susan și de amicele ei.

– Tu și fratele tău semănați mult, zic eu.

De fapt, seamănă foarte bine, dar sunt totuși diferiți: ea e simpatică, iar el nu.

– Toți ne spun asta. Dar, de fapt, se referă doar la înfățișare. În rest, ne consideră foarte diferiți.

– În ce sens?

– În sensul că la școală el e unul dintre elevii populari... eu nu. Cam e căpitanul echipei de fotbal și visul multor fete. Stă doar cu blonda și amicele ei pentru că sunt toate niște pițipoance.

– Și, evident, blonda este șefa majoretelor, nu-i așa? întreb eu.

Exact, și, din păcate, umblă cu fratele meu. Dracu' îi pune...

Râdem amândouă. Sam e chiar drăguță și simpatică.

– Ce îmi poți spune despre ceilalți? întreb eu curioasă, privind în jurul meu.

Păi, Cameron nu e singurul tip popular din școală. E un grup de tipi foarte frumoși de care sunt îndrăgostite toate tipele. De exemplu, îl vezi pe cel de colo? răspunde ea, arătându-mi-l pe tipul cu ochi albaștri.

Nash? Pare simpatic.

Îl cunoști? mă întreabă ea surprinsă.

Da, mai mult sau mai puțin. Mi-a făcut turul școlii.

Mamma mia, ce norocoasă ești! E cel mai bun amic al fratelui meu, dar nu am vorbit niciodată cu el.

Sunt niște băieți ca oricare alții.

Și despre Matt ce îmi poți spune? întreb eu privindu-l cum îi zâmbește lui Nash.

De unde îl cunoști pe Matthew Espinosa? întreabă Sam, ridicând tonul.

Ieri dimineață am dat o tură prin magazine și s-a ciocnit din greșeală de mine.

Fata rămâne cu gura căscată.

– Nici nu îți dai seama ce norocoasă ești! În școala noastră, tipele doar visează să se atingă de ei, și tu îi cunoști pe toți trei...

– Nu îi cunosc, am vorbit o singură dată cu ei. Și, la o adică, tu locuiești cu unul dintre ei! Ce zici de asta?

– Da, și-aș vrea să nu fie așa, răspunde ea, plecându-și privirea.

Vreau să o întreb de ce, dar Nash ne întrerupe.

– Cris, zice el, zâmbind, văd că ți-ai făcut deja o amică.

Sam roșește.

– Da, zic eu și îi zâmbesc la rândul meu.

– Vreți să luați prânzul cu mine și cu Matt?

Eu și Sam ne uităm una la cealaltă. Sam mă imploră din priviri și înțeleg că nu am de ales.

– Sigur, răspund eu.

Mă ridic și ieșim toți patru din sală. Simt privirile tuturor celor din clasă ațintiți asupra noastră.

Ne îndreptăm spre cafenea să ne luăm sendvișuri.

– Ia te uită! Singur cuc, fără prințesa lui! zice Matt, chicotind.

Mă uit în aceeași direcție ca el, ca să îmi dau seama la ce se referă. Vorbește despre fratele lui Sam, care stă și el la coadă.

– Știi dacă el și Susan au reușit să se combine? o întreabă Nash pe Sam.

– Nu știu, cred că doar niște săruturi și atât, răspunde ea, intimidată de întrebarea lui Nash.

– Uau, înseamnă că e serioasă treaba! spune Matt ironic.

Nu îi înțeleg.

– De ce sunteți așa mirați? întreb eu.

– Deoarece Cameron se culcă cu toate tipele mai drăguțe, de aceea. E ciudat că încă n-a făcut nimic cu Susan. Ultima dată când l-am văzut comportându-se așa ieșea cu Carly, răspunde Matt.

Dar e treaba lui, nu?

Ne așezăm pe o bancă din grădină și ne mâncăm sendvișurile.

– Vineri seara e petrecerea de ziua de naștere a lui Susan. Veniți și voi? întreabă brusc Nash.

Nici măcar nu știu cum arată această Susan.

– Nu m-a invitat, iar Cris e nouă, răspunde Sam pentru amândouă.

– Veniți cu noi. Sunt sigură că n-o s-o deranjeze, zice Nash.

– O, ba da, fii sigur că se va înfuria, i-o întoarce Sam.

De ce? întreb eu.

- Nu mă place.

Nici nouă nu ne place de ea! Hai, veniţi cu noi! Nu vrem să ne petrecem seara ascultând-o vorbind despre cât e de frumoasă sau despre cât de bine se simte cu Cameron, zice Matt uitându-se la mine.

În regulă, răspund eu. La urma urmei, nu e o idee rea. Aşa voi avea ocazia să cunosc persoane noi.

Atunci vin şi eu, zice Sam.

Bun. Fiţi sigure că ne vom distra! exclamă Nash, făcându-ne cu ochiul.

Ah, ah, ia uite cine vine, spune Matt, întorcându-se spre stânga.

Mă întorc şi văd un grup de fete care se îndreaptă spre noi.

Matt, zice blonda care conduce grupul. Nash, adaugă ea, ignorându-ne complet pe mine şi pe Sam. Are o voce foarte enervantă. Pun pariu că veniţi vineri seara la petrecerea mea.

Matt se uită la mine, apoi se întoarce spre ea.

Da şi venim cu nişte prietene.

De când a venit, nu s-a sinchisit nici măcar să se uite la noi şi recunosc că treaba asta mă enervează puţin.

Şi cine sunt norocoasele? Să fie clar: nu vreau scandaluri prin băile localului.

Vom veni cu ele două, zice Nash, arătând spre noi.

[illegible] se întoarce spre noi şi ne priveşte scârbită. Ea şi prietenele ei ne măsoară din cap până în picioare.

Haide, vorbesc serios. Cu cine veniţi la petrecere?

Cu ele, confirmă Nash zâmbind.

– Poftim? Cu ratatele astea? Face ochii mari. Dar v-aţi uitat la ele? Haide, Nash, doar nu vorbeşti serios că veniţi cu Sam Dallas şi tipa cea nouă. Nu vă puteţi înjosi în halul ăsta!

Nu mai rezist. O cunosc de nici două minute şi deja o urăsc.

— Ce-ai zis că suntem? o întreb eu, ridicându-mă în picioare şi privind-o direct în faţă.

— Eşti surdă? Am zis că sunteţi nişte ratate, îmi răspunde ea, chicotind.

— Şi de ce am fi nişte ratate? Nici măcar nu ne cunoşti, i-o întorc eu.

Zâmbetul i se şterge de pe faţă şi devine încordată. Urăsc când mă judecă cineva fără să mă cunoască.

— Arătaţi rău. Adică... uită-te la tine, scumpete, cum te-ai îmbrăcat, machiajul...

I se citeşte în privire că sunt primele porcării care i-au trecut prin cap.

Ea e îmbrăcată cu un tricou roz şi o fustă roz, e vopsită blond — se vede după firele nou crescute —, iar faţa e şi mai îngrozitoare: contur de ochi, ruj roz, fard, ca să nu mai spun despre stratul de fond de ten de o nuanţă diferită de culoarea pielii.

— Prefer să fiu eu însămi decât să arăt ca o Barbie nereuşită, îi zic eu, iar fetele din spatele ei râd pe înfundate.

Susan se uită la mine cu gura larg căscată, după care se întoarce cu o privire aprigă spre colegele ei.

— Şi voi de ce râdeţi? le întreb eu pe cele din spatele ei. Sunteţi doar nişte clone. În locul vostru, nu aş fi atât de mulţumită.

Fetele se opresc brusc din râs şi devin serioase.

— O să plăteşti pentru asta, îmi zice Susan, îndepărtându-se verde de furie la faţă.

Mă aşez la loc, încercând să mă liniştesc. Unele persoane mă calcă efectiv pe nervi.

— Uau! exclamă Nash uimit. I-ai închis gura.

— Să nu mai pleci de lângă mine! îmi zice Sam.

— N-am făcut nimic special, răspund eu, recăpătându-mi calmul.

— Nimic special? Ştii cui i-ai închis gura? Susan e cea mai temută tipă din şcoală. Nu e deloc „nimic special", zice Matt.

– E insuportabilă, declar eu.

– De-ar crede toţi ca tine, răspunde Nash, coborându-şi privirea.

Cu siguranţă, se referă la Cameron, cel mai bun prieten al lui.

Sună clopoţelul, anunţând sfârşitul pauzei şi începutul ultimelor lecţii.

Plecăm din grădină şi ne îndreptăm spre sălile de clasă. Înainte să intru în sală, o văd pe Susan plângând la capătul coridorului, consolată de iubitul ei. Cu siguranţă că i se plânge de cele petrecute cu câteva minute în urmă, dar nu mă interesează. Chiar nu reuşesc să îmi dau seama cum de acel Cameron e îndrăgostit de o tipă atât de superficială şi de antipatică.

Mă duc la locul meu, în timp ce proful intră în clasă şi îşi aranjează lucrurile pe catedră. Intră şi cei doi iubiţei, iar Susan îmi aruncă o privire sumbră.

Următoarele ore trec repede, dar la sfârşitul zilei pot zice că mâna mi-e distrusă definitiv de la atâta luat de notiţe. Sunt însă mulţumită de un lucru: la aproape toate cursurile sunt împreună cu Sam, Nash şi Matt. Am şi eu noroc o dată!

Sam se apropie de banca mea zâmbind larg.

– Deci, ai supravieţuit primei zile de şcoală?

– Da, încă trăiesc! îi răspund eu, aranjând caietele în ghiozdan.

Ieşim împreună din sală, pălăvrăgind vrute şi nevrute. Pe coridor, Cameron trece pe lângă noi şi o loveşte pe Sam cu umărul. Nu îi cere scuze şi trece mai departe fără să se uite măcar la noi. Expresia lui Sam se schimbă brusc şi în privirea ei se citeşte o tristeţe profundă.

După ce mi-am luat rămas-bun de la noua mea prietenă cu o îmbrăţişare, o pornesc spre casă, luând-o pe ceea ce sper eu a fi o scurtătură. Dau roată şcolii şi observ în spatele ei trei terenuri de fotbal mari.

– Hei, tu, aud în spatele meu.

Mă întorc imediat şi îl văd pe Cameron care se apropie cu paşi repezi de mine.

– Noi doi trebuie să vorbim, îmi zice el, apucându-mă de umeri şi împingându-mă la perete.

În clipa asta suntem atât de apropiaţi, încât respiraţiile noastre se confundă.

– Care-i problema ta? Dă-mi drumul! zic eu, zbătându-mă să ies din prinsoarea lui.

Mă imobilizează apăsându-mă şi mai tare de zid. Mă priveşte intens cu ochii lui profunzi, lăsându-mă aproape fără cuvinte.

Cum îndrăzneşte să se comporte în felul acesta cu mine? Mai întâi farsa şi apoi asta...!

– Ascultă-mă bine... zice el, iar eu îmi cobor privirea spre buzele lui. Dacă te mai porţi urât cu ea, o să ai de-a face cu mine.

Îmi ridic privirea spre ochii lui. Nu îmi dau seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios.

– Despre cine vorbeşti? Despre snoaba aia? îl întreb eu, ironic.

– Nu-i spune aşa! Stai departe de ea sau o să-ţi pară rău, ai înţeles?

– Bine, cum vrei tu.

Mă priveşte fix preţ de câteva clipe, să vadă dacă mint sau nu. Începe să mă enerveze.

– Acum îmi dai drumul? întreb eu.

Încuviinţează şi îşi slăbeşte strânsoarea.

După care se întoarce şi pleacă fără să mai spună ceva, lăsându-mă acolo, lângă zid, masându-mi umerii care mă dor.

5

Ce repede trece timpul... Prima mea săptămână în Miami Beach e pe sfârşite. E joi dimineaţa şi, pentru prima dată de când am ajuns aici, m-am trezit înainte să sune alarma. Poate că astăzi voi reuşi să ajung la şcoală la timp. Ar fi o adevărată victorie.

E ora 6:30 şi toţi cei din casă încă dorm. Mă duc în bucătărie şi pun apă la încălzit pentru ceai, după care mă întorc în cameră şi mă uit la hainele din dulap, alegând în tihnă cu ce să mă îmbrac.

Mă hotărăsc să inaugurez o pereche de leggings cumpăraţi de la Forever 21 şi să port unul din tricourile mele preferate: un tricou maxi albastru cu guler bărcuţă, primit cadou de la Cass când am împlinit şaisprezece ani. Zice că are aceeaşi nuanţă ca ochii mei şi că îmi scoate în evidenţă părul blond cenuşiu.

Îmi duc instinctiv mâna la gât şi pipăi pandantivul cu jumătate de inimă. Cass...

Nu am mai vorbit cu ea de marţi seara. Doar câteva minute pe chat, ca să ne auzim şi să facem schimb de poze. I-am trimis câteva cu noua casă, cu camera mea şi cu piscina noastră fantastică. Ea mi-a trimis nişte selfie-uri în care se strâmbă cu colegii noştri de clasă. Ce nostalgie! I-am promis că îi trimit poze de la şcoală; să nu uit să fac câteva...

Acum, când sunt la mii de kilometri distanță de Los Angeles, îmi dau seama cât de greu este să rămân la zi cu evenimentele din viața prietenilor mei. Poate că mi-ar fi fost mai simplu dacă aş fi avut un profil de Facebook, dar nu ştiu ce să spun... tot nu vreau să îmi fac unul.

Cu Trevor, de exemplu, am schimbat doar câteva SMS-uri scurte. Răspunde la mesaje, dar cu fraze monosilabice sau telegrafice: „Da", „Nu", „E totul în regulă", „Si mie mi-e dor d tn". Nimic din care să îmi dau seama cum se simte, ce mai face... Dar aşa e el: evaziv, zgârcit cu cuvintele. Comunicarea verbală nu e punctul lui forte. Of, cât aş vrea să mă strângă acum în brațe!

Șuieratul ibricului îmi alungă gândurile melancolice. Mă duc repede în bucătărie şi savurez fără grabă micul dejun copios.

La 7:30 fix, eu şi Kate suntem în maşină, îndreptându-ne spre şcoală, şi după cincisprezece minute îmi caut deja disperată dulăpiorul. Știu că pare incredibil, dar încă nu reuşesc să mă orientez bine. Toate coridoarele îmi par la fel, iar pereții roşii care se intersectează mi se par toți identici. Până şi numerele dulăpioarelor au o logică ciudată, aşa că doar printr-un noroc îl găsesc pe al meu.

Și mă tem că aceasta nu va fi ziua mea norocoasă! La capătul coridorului, Susan şi prietenele ei tocmai ce au apărut de după colț şi se îndreaptă spre mine.

O, nu, mă tem că ziua mea va deveni de-a dreptul scârboasă!

După ziua de luni nu am mai vorbit nici cu ea, nici cu iubitul ei cretin. Am făcut exact ce mi-a spus el: am stat departe de ea. Și cu cea mai mare plăcere.

Susan, în schimb, a continuat să mă săgeteze cu priviri pline de ură, iar eu am făcut tot posibilul să o ignor.

În plus, ori de câte ori ne aflam la doar câțiva metri distanță una de cealaltă, simțeam cum Cameron mă urmăreşte cu privirea, pregătit să mă prindă pe picior greşit.

– Cris, mă strigă Susan.

– Nu e momentul potrivit, lasă-mă în pace!

Trec pe lângă ea fără să mă opresc.

– Voiam doar să-ți spun că azi arăți mai rău ca de obicei, zice ea, chicotind împreună cu amicele ei.

Mă opresc, mă întorc, și o măsor încet din cap până în picioare.

– Să știi că nu suntem la bal, spun eu pe un ton cât se poate de neutru.

Astăzi e îmbrăcată cu o rochiță roz foarte scurtă, cu o fundiță roz în talie, și e încălțată cu o pereche de pantofi albi cu toc înalt.

Lui Susan îi piere zâmbetul. Apoi îl văd în spatele ei pe Cameron, îndreptându-se spre noi. Nu vreau să am probleme, așa că îmi reiau căutarea.

Dau colțul și vreo zece metri mai încolo îmi găsesc dulăpiorul, pe partea dreaptă. Îl deschid și scot din el cărțile și caietele, să le pun în ghiozdan. Mă concentrez pe ce să iau și ce să las, când simt o bătaie ușoară pe umăr.

Mă întorc brusc, înspăimântată.

E Matt.

Hei, e totul în regulă? mă întreabă el.

Da, scuze, eram cu capul în nori.

Închid dulăpiorul și îl văd zâmbindu-mi.

– Ești pregătită pentru lecțiile de azi?

- Sigur, tu?

- Să zicem că da... Se uită la telefon, să vadă cât e ora. Mai avem cinci minute. Vrei să vii cu mine la Nash?

Cum să îl refuz dacă îmi zâmbește așa?

– Sigur, unde e?

– În camera lui.

Ăăă?

– Hâm... în camera lui? întreb eu, puțin confuză.

– Da, în aripa aceasta a școlii sunt căminele, iar Nash locuiește aici, îmi explică el.

Uau! Cred că e fantastic să locuiești într-un cămin! Să fii pe cont propriu, fără părinți cărora să le dai raportul, să te trezești târziu dimineața și doar să cobori câteva scări ca să mergi la ore!

Urcăm scările care duc la primul etaj și ajungem pe un coridor identic cu cel de la parter, cu pardoseala din bucăți de gresie mici și negre, pereții de un roșu-închis și multe uși din lemn. Pare un loc primitor; îmi place mult. Și e ciudat când te gândești că dedesubt sunt sălile de clasă.

Ne apropiem de o ușă și Matt ciocănește de două ori.

Când Nash deschide, roșesc instantaneu: e la bustul gol și are doar o pereche de boxeri pe el. Da, am avut mai mulți iubiți, dar nu l-am văzut pe nici unul practic gol. Cel mai intim moment al relației mele cu Set a fost să ne sărutăm pe canapea, la el acasă, în timp ce îmi atingea pielea pe sub tricou.

– Nu ești gata? întreabă Matt.

– Nu am auzit alarma, răspunde Nash, luându-și un tricou pe el.

Eu și Matt intrăm și rămânem în picioare lângă pat, în timp ce el se îmbracă.

– Deci, Cris, mi-a zis Cameron că Susan i s-a plâns de tine, chicotește Nash în timp ce își pune cărțile în ghiozdan.

Cameron e cel mai bun prieten al lui, așa că este evident că i-a povestit totul cu lux de amănunte.

– Da, ba chiar a venit să mă amenințe.

– Să te amenințe? întreabă Matt.

– Da, m-a sfătuit să stau departe de Susan, altfel o să am de-a face cu el.

– Ce nemernic! comentează Matt.

– Stai liniștit! Cam are tendința să exagereze cu vorbele. Dar nu ar fi în stare să se atingă nici măcar de-un fir de păr de-al tău, mă liniștește Nash.

Se aude o bătaie în ușă, și Nash se duce să deschidă.

În prag stă un tip foarte drăguţ, care seamănă tare cu el. Intră ca fulgerul în cameră şi se duce direct spre o încăpere care cred că e baia. După nici cinci secunde iese de acolo, cu un recipient ciudat în mână.

Dacă mi-o mai freci o dată, eşti un om mort! zice el, arătând cu degetul spre Nash, şi iese furios din cameră.

Uau!

Hayes, sunt mai mare ca tine! Nu poţi să-mi spui ce să fac! îi strigă Nash pe coridor, ca să fie auzit bine.

Zâmbesc.

Fratele tău? întreb eu.

Da, din păcate.

Se aude clopoţelul, iar Matt se uită la telefon, să vadă cât e ceasul.

Fir-ar!

Ieşim din cameră şi dăm buzna pe scări.

Străbatem coridoarele în fugă, în timp ce elevii care intră în sălile de clasă se uită ciudat la noi.

Matt şi Nash sunt clar mai în faţă ca mine, şi chiar dacă încerc să măresc pasul ca să reduc din distanţă, îi ajung doar în faţa sălii. Uşa e deja închisă.

La naiba, zice Nash trăgându-şi respiraţia.

Am întârziat? întreb eu cu răsuflarea tăiată.

Matt încuviinţează, iar pe mine mă cuprinde neliniştea.

Batem la uşă.

Şi când te gândeşti că ajunsesem şi eu o dată devreme la şcoală...

Nash deschide uşa şi intrăm.

6

— Ați întârziat, se plânge profesorul.

Intru cu capul plecat, dar observ cu coada ochiului că toți cei din clasă au rămas cu gura căscată. Evident, sunt uimiți să mă vadă cu Nash și Matt.

Ne despărțim și mergem fiecare în banca lui. Înainte să mă așez, privirea mi se intersectează cu a lui Cameron, care se uită la mine rânjind.

Ce situație! Fir-ar să fie! E doar vina lui Nash, care nu a auzit alarma!

În timpul lecției, încerc să fiu atentă și să îmi iau notițe. Mă uit în jur preț de câteva secunde și privirea mi se intersectează cu a lui Sam. Îmi face niște semne ciudate și îmi ia ceva timp să mă prind că vrea să mă uit în bancă, unde țin celularul.

Îi mimez numărul, ca să îmi poată scrie, și o văd concentrându-se pe telefonul ei. Un minut mai târziu vibrează al meu și deblochez ecranul ca să citesc ce a scris.

„Ce făceai cu cei doi?"

Mă uit la prof și, imediat ce se întoarce cu spatele, vâr celularul în penar, ca să îi pot răspunde.

„Eu și Matt ne-am dus după Nash, în camera lui. Dar am stat prea mult... și am ajuns târziu."

O privesc în timp ce citește mesajul și văd cum rămâne mască.

„Ce??? Ai fost în camera lui Nash?!"

Proful se întoarce din nou spre clasă, iar eu mă prefac că îmi iau notițe. Apoi, când își pleacă privirea ca să citească din carte, profit și îi răspund lui Sam la mesaj: „Da."

„Cât noroc! Și ați făcut ceva?" scrie ea imediat.

De data aceasta, rămân eu mască. Ce ar fi trebuit să fac cu cei doi?

„Nu! Ce-ți trece prin minte?!" răspund eu.

„Nu știu! Circulă zvonuri ciudate despre ei prin școală."

„Mmm... zvonuri ciudate. Dar ție nu îți pasă, de vreme ce tot îți place de Nash... ;-)"

O văd cum roșește când citește SMS-ul. Apoi clatină din cap, zâmbind.

„E așa evident?"

„Doar puțin..."

Nu se folosește celularul în timpul orei, șoptește Cameron în spatele meu.

Nu mă întorc să mă uit la el, deoarece mă tem să nu mă trezesc iarăși într-o situație jenantă, cum s-a întâmplat luni, dar vreau totuși să îi răspund.

Ar trebui să înveți să îți vezi de treaba ta! îi șoptesc eu pe un ton ferm.

Din fericire, proful e prea concentrat să citească din carte cu voce tare și nu mă aude.

După patru ore de lecții interminabile, clopoțelul sună și anunță pauza de prânz. Mă ridic, iar Sam ajunge rapid la mine.

Ți-e foame? întreabă ea.

Încuviințez din cap.

Vino cu mine, îmi spune, și ieșim din sala de clasă.

Mă duce într-o încăpere foarte aglomerată și zgomotoasă, în care nu am mai fost până atunci. E plină de elevi care stau la coadă în fața automatelor de mâncare și băutură. Mă așez și eu la coadă și, când îmi vine rândul, aleg un sendviș.

Nici nu mă întorc bine, că se apropie de mine o tipă cu un aer timid. E scundă, cu părul brunet prins în două cozi, cu ochi castanii şi limpezi şi poartă o pereche de ochelari de vedere mari.

– Aş putea să-ţi pun câteva întrebări? mă întreabă ea şoptit.

Mă surprinde puţin cererea ei, dar încuviinţez din cap.

– Cum te-ai cunoscut cu Nash şi Matt?

Chiar dacă nu îmi dau seama din ce motiv este atât de curioasă, hotărăsc să îi fac pe plac.

– Păi, să zicem că i-am cunoscut pe plajă. A fost o întâlnire puţin... mă opresc când văd că scoate de nu ştiu unde un carneţel şi îşi notează tot ce spun.

– Mmm... ce faci? întreb eu.

– Lexy, e inutil să îţi pierzi vremea cu ratata asta. Mai degrabă, am eu o ştire numai bună pentru tine! Să o pui pe prima pagină, ai înţeles? zice Susan, care apare de nicăieri în spatele meu.

– Prima pagină? întreb eu confuză.

– Da. Mă ocup de ziarul şi de site-ul oficial de bârfe al şcolii, îmi explică tipa care pesemne că se numeşte Lexy.

Nu pot să cred! Îmi lua de fapt un interviu!

– Deci, scrie tot ce îţi spun, îi zice Susan, punându-se între noi şi începând să turuie.

Mă îndepărtez să o caut pe Sam, mai ales că n-am nici un chef să o ascult pe Susan vorbind pe la spate despre nişte persoane pe care nici măcar nu le cunosc.

Mă uit în jurul meu, dar nu o mai văd pe prietena mea. Rătăcesc pe coridoare, dar nu o găsesc nicăieri.

– Te-ai pierdut? întreabă un tip în spatele meu.

– Cred că da...

– Eu sunt Carter, îmi pare bine, se prezintă el, zâmbindu-mi. Ne-am mai văzut duminică dimineaţa, pe plajă.

De fapt, mi s-a părut că îl mai văzusem, dar nu reuşeam să îmi dau seama unde anume.

Cris, zic eu, zâmbind. Deci eşti prieten cu Nash.

Da, îl cauţi?

Încuviinţez din cap.

Atunci, hai cu mine, spune el, făcându-mi semn cu mâna. Mă duceam la el.

Străbatem un labirint de coridoare şi ieşim în grădină, unde îi văd pe Nash, Matt, Cameron şi un tip blond pe care nu l-am mai văzut până atunci. Nici urmă de Sam, dar, din fericire, nici de Susan.

Hei, zice Carter, când ne-am apropiat îndeajuns de grup.

Îi salut pe toţi, şi tipul blond se prezintă.

Jack, îmi pare bine.

Cris.

O parte stau pe jos, alţii pe bancă. Mă apropii de Matt, mă aşez lângă el şi muşc din sendviş.

Deci, Cam, cu Susan...? întreabă Nash.

Se poate aşa ceva? E musai să vorbească tot timpul despre ea şi iubitul ei idiot? Nu ar putea găsi nişte subiecte mai interesante?

Cam zâmbeşte.

E totul în regulă. O facem mâine, la petrecerea de ziua ei.

Prietenii lui zâmbesc şi îl felicită, de parcă ar fi pe punctul de a face un lucru demn de laudă.

Mă simt uşor nelalocul meu în mijlocul acestor discuţii stupide între masculi. Şi, sinceră să fiu, mi-e şi puţin scârbă de ele... Adică, ce sens are să le povesteşti tuturor că ai de gând să faci dragoste cu iubita ta?

Deci, te-ai hotărât? Vii la petrecere? mă întreabă Matt.

Fir-ar! Am uitat complet să vorbesc cu părinţii mei.

Ăăă... sigur.

Sper să nu se prindă că mint.

- Super! Aşa vom putea să ne cunoaştem mai bine... îmi zice Carter şi îmi face cu ochiul.

– Carter, calmează-te, intervine Matt, aruncându-i o privire piezişă.

– O-ho, cineva e gelos? glumeşte Jack.

Matt îl priveşte urât şi nu mă abţin să nu zâmbesc din pricina reacţiei lui.

– Matthew Espinosa, să nu-mi spui că simţi ceva pentru tipa asta! chicoteşte Cameron.

– *Tipa asta* are un nume, idiotule! îi răspund eu.

Tot îi mai port pică din cauza felului în care m-a tratat luni.

– A, da, serios? îmi zice el ironic.

Se lasă tăcere, iar eu mă simt jenată. Vreau doar să plec de acolo, dar, când dau să mă ridic, Nash mă opreşte.

– Unde pleci?

– Cât mai departe posibil de el, îi răspund eu, arătând spre Cameron.

– Oh, ne-ai face mie şi lui Susan o favoare!

Aş rămâne doar ca să îl enervez, dar nu vreau să îi acord atâta importanţă.

– Cris, lasă-l în pace, zice Nash, clătinând din cap.

– Da, Cris, lasă-i pe toţi în pace! Aşa ar fi cel mai bine!

Mă întorc şi îl privesc pe Cameron drept în ochi.

– Îmi explici şi mie ce am făcut de îţi sunt atât de antipatică? îl întreb eu.

– Numele de *Susan* îţi spune ceva? răspunde el, privindu-mă la rândul lui în ochi şi făcându-mă să mă înfior.

– Cris, vorbesc serios, lasă-l în pace! Are mintea posedată de vipera aia. Discuţiile cu el sunt o bătălie pierdută.

– Mersi, amice, e frumos să ştiu că eşti de partea mea! spune Cameron ironic.

Nash se întoarce spre el şi îi aruncă o privire urâtă, ca să-i închidă gura, după care se concentrează din nou asupra mea.

– Stai departe de el, dacă ţii la sănătatea ta mintală!

Chicotim amândoi.

– Ce drăguţi sunteţi voi! comentează Cameron.

Nu îl mai suport. Ba mai mult, îl urăsc!

Pauza de prânz s-a încheiat şi jur că mă bucur să mă întorc în clasă.

– Deci, ne-am înţeles cu petrecerea? mă întreabă Matt.

– Nu, eu... Nu ştiu... Nu am chef să îmi petrec seara încasând insulte de la Cameron şi iubita lui.

Chiar vorbesc serios. De ce ar trebui să merg?

– Ce? Nu, nu, trebuie să vii! insistă el. Intrăm în clasă. Vorbim după aceea, zice el şi se duce la locul lui.

Intră şi Cameron şi fac tot posibilul să nu îi întâlnesc privirea. Continui să cred că ostilitatea lui faţă de mine este complet nejustificată. Ştiu că m-am purtat urât cu Susan, dar am făcut-o doar ca să mă apăr. Nu puteam să stau pur şi simplu locului, tăcută şi liniştită, în timp ce ea se purta ca o nemernică faţă de mine şi de Sam!

Şi oricum m-am hotărât: nu voi merge la petrecere. Nu are sens să merg şi este evident că nu voi fi bine-venită.

Ce bine ar fi fost să fie Cass şi Trevor aici... Ar fi fost totul mult mai simplu. Împreună suntem imbatabili!

Sună clopoţelul şi ies rapid din clasă, dorindu-mi un singur lucru: să mă întorc cât mai repede acasă şi să înot în piscină, ca să mă relaxez.

Pe coridor îi văd pe Sam şi pe Nash pălăvrăgind. Chiar mă bucur pentru ea.

Poate mă înşel, dar, dacă mă întrebaţi pe mine, între ei doi s-ar putea înfiripa ceva... poate doar o frumoasă prietenie, sau, cine ştie, poate şi altceva. Le-ar sta foarte bine împreună. Sam are o strălucire aparte de fiecare dată când e lângă Nash. Iar el e foarte atent şi blând cu ea...

Stau aşa, imaginându-mi diverse scenarii cu ei, şi chiar atunci mă întrerupe Lexy, care se opreşte în faţa mea înarmată cu un carneţel şi un pix. Încep să cred că mă urmăreşte.

– Ce vrei? întreb eu exasperată.

Sunt epuizată, aşa că nu am chef să pălăvrăgesc nici cu ea, nici cu nimeni altcineva.

– Dar tu şi Matt sunteţi împreună sau v-aţi despărţit deja? întreabă ea brusc.

– Poftim?!

Întrebarea asta pur şi simplu mă revoltă. De unde a mai scos şi povestea asta? Şi chiar dacă ar fi fost adevărat, de ce nu îşi vede de treburile ei? Clatin din cap, fără să îi răspund, trec pe lângă Lexy şi ies în curte.

7

Din fericire, sunetul clopoțelului încheie ultima oră pe ziua de vineri și prima mea săptămână în această școală, iar eu sunt într-o dispoziție foarte proastă.

Ieri după-amiază, în timp ce mă întorceam spre casă, mi-am luat celularul, ca să îmi pun căștile și să ascult muzică și, când am deblocat ecranul, am văzut că aveam zece apeluri pierdute.

Zece apeluri de la Trevor!

Am încercat imediat să îl sun înapoi, dar evident că nu mi-a răspuns. Tipic pentru Trevor! Ce enervant!

I-am trimis un SMS: „Sună-mă imediat", dar nu mi-a răspuns. Așa că am sunat-o pe Cass de mai multe ori, dar nici de la ea n am primit nici un semn. Așa că mi-am petrecut restul serii așteptând să mă sune unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei.

Sunt îngrijorată și am un presentiment îngrozitor. Mi-e frică să nu se fi întâmplat ceva grav... Doar la asta mă gândesc de ieri după-amiază.

Îmi aranjez cărțile în dulăpior și chiar atunci cineva mă prinde de încheietura mâinii. Mă întorc și îl văd pe Matt.

- Ai două minute? Trebuie să vorbim.

- Am putea vorbi altundeva? îi răspund eu, uitându-mă în jur.

Cu puțin timp în urmă, am văzut-o pe Lexy dând târcoale pe coridoare cu un aparat foto în mână și, după întrebările

ciudate de ieri, nu aş fi vrut să îşi facă idei ciudate văzându-mă cu Matt...

– Nu am multe de spus. Cred că ai înțeles deja ce nemernic e Cameron şi, că atunci când vine vorba de Susan, mereu va exagera. E ca şi cum şi-ar pierde minţile.

Încuviinţez, încercând să îi evit privirea.

– Te rog, vino la petrecere. Nu îi poţi permite să îţi strice seara.

Clatin din cap.

– Nu, Matt. Nu am starea necesară şi nu cred că mi-ar prinde bine să stau într-un colţ, tristă şi singură, în timp ce toţi ceilalţi se distrează.

– Nu vei fi singură, vom fi şi eu, Nash şi ceilalţi băieţi.

Chiar nu ştiu cum să îl conving să nu mai insiste.

– Și, în plus, zice el, zâmbind cu subînţeles, dacă nu vii la petrecere, i-ai face o favoare lui Susan. Ea chiar asta vrea: să nu vii.

Râd. Matt e foarte drăguţ şi afectuos şi, în plus, acest ultim argument mă face să privesc lucrurile dintr-o perspectivă nouă.

– Bine, zic eu, gândindu-mă la ce faţă va face Susan când mă va vedea.

Matt zâmbeşte şi mă îmbrăţişează.

– Petrecerea se ţine într-un local din centru, Drink, îmi şopteşte el şi mă pupă pe obraz, după care pleacă.

Roşesc şi rămân uluită în mijlocul coridorului. După care îmi vin în fire, ies în curte şi mă îndrept spre casă.

– Criiis! aud pe cineva strigând în spatele meu.

Mă întorc şi o văd pe Sam, care grăbeşte pasul spre mine. În spatele ei însă e Cameron.

Cum de sunt fraţi? Ea e bună şi adorabilă, iar el e exact opusul: antipatic şi prost educat.

– Hei, Sam!

– Cris, spune-mi că vei veni totuşi la petrecere! Matt zice că poate te-ai răzgândit.

Da, am hotărât că nu voi permite ca anumite persoane să îmi strice seara... îi răspund eu mai tare, ca să mă audă şi Cameron.

Ura! Ce frumos! Dacă vrei, trecem să te luăm cu maşina, îmi propune ea.

Bine, mulţumesc!

Dacă te întorci acasă pe jos, putem merge împreună, zice ea, zâmbind.

Sigur. Dar, bineînţeles, doar dacă nu îl deranjează pe fratele tău, completez eu uitându-mă la el.

El mă priveşte la rândul lui şi zâmbeşte, clătinând din cap.

Prefă-te că nu există, mă încurajează Sam.

Eu şi Sam pălăvrăgim despre o mulţime de lucruri, şi discuţiile cu ea îmi confirmă încă o dată că e o tipă fantastică. În schimb, Cameron nu zice nimic şi ne urmează la câţiva paşi distanţă. Bănuiesc că încetineşte pasul intenţionat, ca să nu fie văzut cu mine sau cu sora lui.

Deci, ştii deja cu ce te îmbraci? întreabă Sam.

Aăm... Mă gândesc cum să îi răspund. De fapt, nu numai că nu m-am gândit cu ce mă voi îmbrăca, dar, şi mai important, încă nu le-am spus părinţilor mei despre petrecere. Da, sigur. Îi? o mint eu, fiind destul de convinsă că ai mei îmi vor da permisiunea să merg: îi interesează doar să mă acomodez aici.

Şi eu! Abia aştept! spune ea zâmbitoare.

Ajungem în faţa casei mele şi peste gard o văd pe Kate, care înoată în piscină.

Deci, pe diseară, îi spun lui Sam, zâmbind.

Pe diseară, îmi zice ea plecând.

Cameron a rămas câţiva metri în urma noastră, iar mă grăbesc spre uşă, ca să nu fiu nevoită să îl salut. Nu am de gând să vorbesc cu el.

Hei, aşteaptă! mă strigă el.

Prea târziu... Mă întorc.

– Ce vrei?

– Trebuie să îţi vorbesc, îmi spune el pe un ton serios, la câţiva paşi de mine.

– Nu, ajunge, *eu* trebuie să îţi vorbesc! Lasă-mă în pace, bine? Mă apropii furioasă de el, fără să îl las să mai scoată vreun cuvânt. Am înţeles, nu ţi-a plăcut cum m-am purtat cu iubita ta, o ştiu prea bine. Dar înţelege că încercam doar să mă apăr! Nu puteam să stau pur şi simplu...

– Şşşt! îmi spune Cameron, punându-mi degetul arătător pe buze.

Mă îndepărtez brusc şi mă uit la el.

– Ce naiba faci?

– Să te aperi?! Dar tu ai început să o ataci! îmi răspunde el repede.

Nu pot să cred!

– Eu?! Ea m-a atacat pe mine! A spus că sunt o ratată şi multe alte lucruri care m-au enervat la culme. Înţeleg că pentru tine şi Susan probabil că e ceva normal să îi faceţi pe alţii rataţi, dar crede-mă că doare! Aşa că, te rog, spune-i iubitei tale să mă ignore şi să mă lase în pace şi, dacă poţi, fă şi tu la fel! spun eu dintr-o suflare.

Mă priveşte preţ de câteva clipe. Apoi clatină din cap, îşi trece mâna prin păr şi pleacă furios.

Îmi ridic ochii spre cer. Idiotul acela crede toate prostiile pe care i le spune iubita lui.

Mă întorc spre grădină şi o văd pe Kate holbându-se la mine. Privirile ni se încrucişează, iar ea şi-o întoarce imediat pe a ei. Ştiu foarte bine că a văzut şi auzit tot şi sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, îmi va cere explicaţii.

Intru în casă şi mă duc direct în camera mea. Pornesc calculatorul, pun muzică şi mă trântesc pe pat. Mă uit la celular: nu am nici un mesaj şi nici un apel pierdut de la Cass sau Trevor.

Închid ochii, încercând să mă gândesc la ceva frumos, ca să mă relaxez și să mai atenuez din furia pe care încă o simt.

După-amiază primesc permisiunea de a merge la petrecere, evident în schimbul câtorva treburi domestice micuțe.

La ora opt fix stau la masă cu familia.

Știu bine că nu are nici un sens să iau cina înainte de o petrecere, dar cum aș fi putut să rezist pizzei făcute de mama în casă?

Am cunoscut foarte multe persoane săptămâna asta, povestește Kate.

Pentru ea, totul pare ușor. Mutarea nu i-a complicat viața câtuși de puțin, ba dimpotrivă. A reușit să își facă o mulțime de prieteni și a intrat chiar și în echipa de majorete. A fost mereu fiica perfectă.

Și tu, Cris? mă întreabă tata.

Ce ar fi trebuit să îi răspund? „În afară de Nash, Matthew și Sam, totul merge prost. Unele persoane deja mă detestă, deși n-am avut timp să fac absolut nimic ca să generez atâta ură, și sunt sigură că și petrecerea din seara aceasta va fi un dezastru."

Ăăm... e totul în regulă, răspund în schimb. La școală merge bine, iar colegii mei sunt foarte buni și săritori. Nici că se putea mai bine! adaug eu, după care iau o gură de pizza.

Kate se holbează la mine, confuză. Cred că și-a dat seama că tocmai am spus niște scorneli cât mine de mari. Părinții mei, în schimb, zâmbesc și par să se bucure pentru mine.

Ce vești minunate, draga mea! Ce frumos! Vezi că am făcut bine că ne-am mutat aici? zice mama, strângându-i mâna tatei și făcându-i cu ochiul.

Zâmbesc ca să ascund tristețea enormă care mă încearcă. Mi-aș fi dorit din tot sufletul ca lucrurile pe care le-am spus să fie adevărate...

Mă ridic, pun farfuria în chiuvetă și mă duc în cameră să mă pregătesc.

Cotrăbăii prin dulap ca să îmi aleg niște haine, și o rochie îmi atrage atenția. E neagră, scurtă până la genunchi, cu decolteu acoperit cu voal. Cred că s-ar potrivi. Apoi îi cer mamei să îmi împrumute o pereche de pantofi cu toc negri. Nu îmi plac deloc pantofii înalți, dar trebuie să îi port dacă nu vreau să par un gnom.

– Criiis! Ai face bine să te grăbești, e deja ora nouă și patruzeci de minute! îmi strigă mama din salon. Probabil că prietenii tăi te așteaptă deja!

Oh, nu! E foarte târziu!

Îmi termin machiajul, dau buzna în cameră ca să îmi iau poșeta și haina și, când ies din casă, văd o mașină neagră deja parcată pe alee. Nici nu mă apropii bine de ea, că geamul din spate coboară și o văd pe Sam, care îmi zâmbește.

– Urcă! zice ea.

Mă așez lângă ea. În stânga ei stă Matt, iar în față Nash, pe locul pasagerului, și Cameron la volan.

Demarăm în viteză. Cameron conduce ca nebunul, iar eu sunt foarte înspăimântată. Dacă o ține tot așa, o să ne ciocnim de ceva, sunt sigură de asta.

– Ai putea încetini puțin? întreb eu.

Se face că nu m-a auzit și, în loc să încetinească, accelerează. E chiar oribil.

– Hei, amice, încetinește! Dacă ne oprește poliția, te-ai ars, zice Nash.

– Nu te băga și tu! îi spune Cameron furios.

Nash se întoarce spre noi și ridică din umeri. Matt chicotește, clătinând din cap.

E o situație absurdă; Cameron pare să-și fi pierdut mințile, iar atmosfera e ciudat de încordată.

Sam, te rog, oprește-te! Chiar dacă te-ai certat cu Susan, nu înseamnă că trebuie să ne strici seara la toți, intervine Sam cu voce tremurătoare, dar pe un ton hotărât.

Auzind-o, Cameron încetinește în sfârșit și o privește încruntat pe Sam în oglindă.

Chiar s-a certat cu Susan?

Sam își coboară privirea și își ascunde mâinile în mânecile lungi ale rochiei. Pare jenată. Îi pun o mână pe picior, ea mă privește, iar eu îi zâmbesc.

Cincisprezece minute mai târziu, parcăm în fața intrării localului Drink.

8

Îmi dau seama că nici măcar nu i-am luat cadou lui Susan, dar nu îmi pasă. Cine se poartă așa urât nici nu merită cadou.

Ne dăm jos din mașină.

În fața localului sunt foarte mulți tineri de vârsta noastră. Unii fumează și mulți par deja beți, chiar dacă petrecerea a început de nici zece minute.

Cameron o ia înainte și intră primul.

– Haide, zice Nash.

Interiorul localului Drink este decorat cu baloane roz și albe. Parcă am fi la o petrecere a lui Hello Kitty. Încep să amețesc de la atâta roz.

– Sigur am nimerit unde trebuie? Îmi amintește de ziua de naștere a verișoarei mele, Tracy... care are zece ani, zice Sam privind în jur.

– De fapt, nu greșești, o aprobă Nash râzând.

Localul e plin de oameni, iar dintre toți, recunosc imediat pe cineva: Lexy. Pare foarte concentrată să facă poze invitaților.

În spatele sălii e barul, în centru, ringul de dans pe care mulți s-au dezlănțuit deja, iar mesele sunt pline de tineri care sporovăiesc și beau.

– Ai chef să dansezi? mă întreabă Matt.

În seara aceasta nu am nici cea mai mică intenție să joc rolul statuii frumoase, motiv pentru care îi accept invitația și ne avântăm în învălmășeală, lăsându-i singuri pe Nash și pe Sam.

Începem să ne mișcăm pe ritmul splendidei piese *Habits (Stay High)* a lui Tove Lo, unul dintre cântecele mele preferate.

Când se termină muzica, Matt se apleacă într-un mod curagios.

Îmi oferiți onoarea unui alt dans? mă întreabă el, întinzându-mi mâna.

Propunerea lui ciudată mă face să râd.

Cu mare plăcere, îi răspund eu, simulând la rândul meu o mică plecăciune.

Dansăm pe o melodie lentă. Matt mă ține cu mâna dreaptă de după talie și cu stânga de mână. Trupurile noastre sunt foarte apropiate. E un moment foarte frumos, pe care, din păcate, îl strică o imagine îngrozitoare: în depărtare, îl văd pe Cameron, sprijinit de o masă, bând cine știe ce drăcovenie și holbându-se la noi.

Ce mai vrea și el? De ce nu e cu Barbie a lui cea frumoasă?

Mă concentrez asupra lui Matt, ca să uit privirea dură a lui Cameron, și îi văd buzele moi mișcându-se, în timp ce îmi șoptește ceva de neînțeles din pricina muzicii zgomotoase. Când îmi apropii mai tare urechea de el, reușesc în sfârșit să înțeleg:

Ești foarte frumoasă în seara aceasta.

Îi răspund cu un „mulțumesc“ timid și continuăm să dansăm. Dintre toți tipii pe care i-am cunoscut până acum, el e cu siguranță cel mai drăguț și mai galant.

Mergem să mâncăm ceva? îmi propune el când se oprește muzica, zâmbindu-mi și ținându-mă în continuare de mână.

Sigur, îi răspund eu, chiar dacă nu mi-e foame deloc.

Ne apropiem de masa la care stau Nash, Sam, Carter, Cameron și iubita lui.

Cris, Matt, aici erați, zice Nash, atrăgându-le tuturor atenția asupra noastră.

Zâmbesc şi mă aşez lângă Sam.

Susan mă măsoară din cap până în picioare şi nici măcar nu încearcă să o ascundă. E îmbrăcată cu o rochie fucsia atât de umflată, încât pare o bezea în ea.

Cameron se apropie de ea, o cuprinde de după talie ca să o tragă mai aproape de el şi îi şopteşte ceva la ureche. S-ar părea că au reuşit să îşi rezolve problemele mai repede decât credeam. Ea încuviinţează şi se îndepărtează împreună, lăsându-ne în sfârşit în pace.

– Sam, pot să te întreb ceva?

– Sigur, Cris, răspunde ea, ducându-şi paharul la buze.

– De ce era furios Cameron?

Chiar sunt curioasă să ştiu ce anume l-a chinuit în aşa hal, încât l-a făcut şi mai morocănos ca de obicei.

Mă priveşte cu subînţeles.

– De ce mă întrebi?

Îmi ridic privirea în sus şi pufnesc.

– Nu te gândi la ce e mai rău! Sunt doar curioasă, zic eu, iar ea zâmbeşte.

– Știu, glumeam. L-a deranjat felul în care s-a purtat Susan cu tine. Să zicem că nu îi plac fetele care se comportă ca nişte snoabe.

Cine ar fi zis? Nu cred că există persoană mai snoabă ca Susan pe tot pământul, iar Cameron a ales-o tocmai pe ea de iubită.

– Aţi vorbit? întreb eu, apucând un pahar de pe masă.

Conţine un lichid roz, sper că nu are alcool.

– Ce? mă întreabă ea, încercând să acopere muzica.

– Ţi-a spus el? îi strig eu efectiv la ureche.

– Nu, l-am auzit în timp ce vorbea la telefon cu Nash.

Ah, poftim, mi se părea mie ciudat să i se fi confesat surorii lui!

Îmi iau poşeta şi mă uit la apelurile de pe telefon. Deblochez ecranul, şi inima începe să îmi bată mai tare.

TREVOR: „Te sun în zece minute."

Mesajul e primit cu cinci minute în urmă, așa că ar fi mai bine să ies din local, ca să răspund când va suna. Închid poșeta și mă îndrept spre ieșire.

E totul în regulă? mă întreabă Matt.

Da, aștept un apel și aici nu pot vorbi.

Te însoțesc. E plin de ciudați pe-afară, zice el.

Mă surprinde tot mai mult.

Mulțumesc.

Îi zâmbesc și ieșim din local.

Așa cum îmi imaginam, numărul persoanelor din fața localului Drink s-a împătrit. Îmi croiesc drum prin mulțime, iar Matt mă ia ușor de mână.

Nici nu apucăm să ne îndepărtăm bine, că începe să îmi vibreze celularul și răspund imediat.

Trevor!

Cris, ce noroc că ai răspuns, zice el.

Nici nu îți dai seama cât de mult mă bucur să te aud! Ce mai faci? De ce nu mi-ai răspuns la apeluri și la mesaje?

E totul în regulă, îmi zice el.

Mă aștept să înceapă să îmi povestească cu lux de amănunte ce mai fac el și Cass, dacă sunt ceva noutăți, dar el nu mai zice nimic.

Atât? „E totul în regulă"? De două zile mă gândesc numai la voi! Am fost atât de îngrijorată...

Nu prea am ce să-ți spun. Sunt bine, la fel și Cass... mai mult sau mai puțin, zice el.

Cum adică *mai mult sau mai puțin*? întreb eu neliniștită. Trevor, dacă se întâmplă ceva, trebuie să vorbești cu mine, ai înțeles? Am în continuare un presentiment ciudat.

Cris, e totul în regulă, nu fi paranoică.

Bine, hai să organizăm un apel video toți trei, în weekend. Ce zici? întreb eu.

– E o idee bună. Vorbesc mâine cu Cass şi stabilim ce şi cum.

– Bine. Da, mai bine ne auzim mâine, acum sunt la o petrecere şi nu pot vorbi, îi răspund eu, amintindu-mi că Matt e lângă mine şi probabil ascultă tot ce zic.

– Hmm... Asta înseamnă că te acomodezi. Mă bucur. Atunci, să te distrezi! Ne auzim mâine, zice el şi închide.

Pun celularul în poşetă şi mă uit la Matt.

– Mulţumesc că ai aşteptat.

– N-ai de ce. Vorbeai cu iubitul tău? mă întreabă el jenat.

– Nu, e doar cel mai bun prieten al meu. Intrăm? propun eu.

– Sigur, zice el zâmbind, apoi ne alăturăm celorlalţi în local.

Câteva ore mai târziu plecăm de la petrecere şi suntem iarăşi toţi în maşină.

Trebuie să recunosc că a fost o seară plăcută, cu excepţia unui mic incident care mă tem că le-a stricat petrecerea lui Susan şi lui Cameron.

La un moment dat, fără să vreau, mi-am vărsat băutura pe rochia lui Susan. Dar jur că nu am făcut-o intenţionat!

Ţineam paharul în mână şi vorbeam cu Nash, care stătea lângă ea. O tipă beată m-a împins, iar eu am alunecat în faţă, vărsând cocktailul chiar pe rochia sărbătoritei.

Bineînţeles că Susan a profitat de situaţie. A izbucnit în lacrimi şi a început să facă o criză de isterie, şi a ţinut-o aşa toată seara.

Îmi pare puţin, dar doar puţin, rău de Cameron, care probabil că a trebuit să îndure toate discursurile ei prosteşti despre cât de nesuferită sunt eu.

E ciudat că încă nu mi-a spus nimic, dar cu siguranţă o va face imediat ce rămânem singuri.

– Ciao, Matt!

Eram atât de absorbită de gânduri, că nu mi-am dat seama că am ajuns deja în faţa casei lui.

Înainte să coboare din maşină, Matt mă sărută uşor pe obraz şi îmi urează noapte bună.

Zâmbesc puţin ruşinată.

Noapte bună, răspund eu.

Nash chicoteşte imediat ce Cameron se urneşte din nou din loc, dar nu din cauza celor petrecute cu Matt. Râde pentru că e beat criţă. E distractiv să îl văd în starea asta, pentru că, în afară de faptul că râde fără motiv, mai şi spune chestii care nu au logică.

De exemplu, înainte să ieşim din local, vorbea cu o tipă despre cât de nedrept este că elefanţii nu ştiu să zboare. Evident, când l-am luat de acolo, tipa mi-a mulţumit.

Când am ajuns în faţa şcolii, Sam se oferă să îl însoţească pe Nash până în camera lui, ca să se asigure că nu deviază de la traseu.

Coboară amândoi din maşină şi îmi dau seama că nesuferitul de Cameron se holbează la mine în oglinda retrovizoare. Mă uit şi eu la el, iar el îşi întoarce imediat privirea.

Ce e?

Ştiu că vrea să îmi spună ceva despre incidentul cu Susan, dar nu a fost vina mea.

Se întoarce.

Nimic, zice el.

Ştiu că eşti supărat pe mine din cauza celor întâmplate la petrecere, dar a fost doar un accident. Jur că nu a fost vina mea.

Ah, nu? Atunci a cui? mi-o întoarce el.

Evident că nu ştie ce s-a întâmplat, pentru că nu a fost prezent.

Bine, nu ştiu ce ţi-a povestit iubita ta cea ursuză, dar...

Are un nume, mă opreşte el imediat.

Susan, mă corectez eu. Nu ştiu ce ţi-a zis, dar te pot asigura că nu am făcut-o intenţionat, bine? Vorbeam, şi m-a împins o tipă din spate.

Mă priveşte de parcă ar încerca să îşi dea seama dacă mint sau nu.

– Nu te cred.

Se întoarce din nou în faţă.

– Ce ţi-a spus iubi... Adică Susan? întreb eu.

– Că te-ai apropiat de ea şi că, după ce ai vărsat băutura pe rochia ei, ai insultat-o.

Pufnesc în râs.

– Şi tu ai crezut-o?

Cameron încuviinţează.

– Atunci chiar că eşti imbecil, zic eu.

Nici nu termin bine fraza, că se deschide uşa şi Sam urcă în maşină şi se aşază lângă mine. Mă uit la ea şi observ că e schimbată: zâmbeşte ciudat şi are privirea mai luminoasă ca de obicei.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ea, de parcă ar şti că tocmai ne-am certat.

– Nimic, răspunde Cameron şi porneşte din nou maşina.

Sam ridică din umeri şi se întoarce spre mine.

– Ai văzut ce nervoasă era Susan? zice ea.

Încuviinţez din cap.

– Ar fi trebuit să se ia de idioata aia beată care te-a împins, nu de tine! zice ea.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi privirea mi se întâlneşte cu a lui Cameron.

– Aşa e, răspund eu, holbându-mă în continuare la el.

Îmi mut privirea de la el, iar el accelerează.

În mai puţin de zece minute suntem în faţa casei mele, iar eu mă dau jos din maşină.

– Mulţumesc că m-aţi adus, le spun, înainte să închid uşa. Noapte bună, *Sam*, adaug accentuând numele prietenei mele, ca să fie foarte clar că ei îi urez noapte bună, nu fratelui ei.

9

Ieri seară m-am întors acasă foarte târziu şi acum mă doare îngrozitor capul. Din fericire, e sâmbătă şi nu avem şcoală.

Mă ridic în şezut pe pat şi mă uit la ceasul telefonului: 13:30. Am dormit foarte mult. Mă ridic şi, cu ochii mijiţi, mă împleticesc spre baie.

Deschid robinetul cu apă rece, o las să curgă puţin, apoi îmi ridic privirea spre oglindă. Arăt îngrozitor: sunt palidă, am părul încâlcit şi ochii încă umflaţi de somn.

Îmi fac mâinile căuş, iau puţină apă şi mă spăl pe faţă. Mă cutremur.

Apoi mă târăsc în sus pe scări. În dormitorul părinţilor mei, într-un sertar al dulapului, sunt o grămadă de medicamente cu denumiri greu de pronunţat şi cine ştie ce proprietăţi.

Mamă, ce să iau pentru durere de cap? strig eu astfel încât să mă audă de aici, de sus.

Tăcere absolută.

Mamă! strig eu din nou, dar nu primesc nici un răspuns.

Ies din cameră şi ascult. De fapt, în casă e o linişte foarte ciudată. Probabil că s-au dus să dea o tură de centru cu Kate.

Mă întorc în camera părinţilor mei şi mă uit la toate medicamentele, pe rând, până îl găsesc pe cel de care am nevoie, apoi cobor în bucătărie să iau micul dejun.

Celularul îmi vibrează pe masă, aşa că ating ecranul cu degetul ca să citesc mesajul pe care tocmai l-am primit.

MATT: „Hei, Cris, e totul în regulă?“

Ieri seară am făcut schimb de numere de telefon cu aproape toţi, mai puţin cu Cameron şi Susan, evident.

„Da, tocmai ce m-am trezit. ;-) Tu?“ îi răspund eu.

Pun ceaşca în chiuvetă şi mă duc în cameră să deschid fereastra şi să las să intre un pic de aer proaspăt.

După câteva secunde primesc răspuns de la Matt: „E totul în regulă. Ai chef să vii la pista pentru skateri?“

Pista pentru skateri? M-aş duce, dacă aş şti unde e.

„Mmm... Ar fi frumos. Cine mai vine?“

Sper să nu fie şi Susan, altminteri va trebui să mă prefac că am febră sau să inventez altă scuză ca să nu mă duc.

„Eu, Nash, Carter, Cameron şi Jack.“

Răsuflu uşurată, dar îmi dau seama că aş fi singura fată din grup şi Cameron ar profita de ocazie ca să se poarte urât cu mine. Trebuie să o conving neapărat pe Sam să vină şi ea.

„Pot să vin cu Sam?“ întreb eu.

„Sigur!“ răspunde imediat.

„Vin! ;-)“

Dau fuga să mă pregătesc. Îmi trag rapid o pereche de pantaloni scurţi pe mine, un tricou roşu cu mâneci scurte, tenişii Vans roz şi o anunţ pe Sam.

Îmi răspunde rapid: „Vino la mine acasă, plecăm de aici. Locuiesc la capătul străzii tale.“

Pentru prima dată, văd casa lui Sam şi a lui Cameron: după poartă, la capătul unei alei mărginite de copaci, se înalţă o vilă enormă care aduce mult a castel. E impresionantă, iar casa noastră păleşte prin comparaţie.

„Sunt afară.“ Apăs pe *Send* şi, un minut mai târziu, Sam străbate aleea.

– Ciao, Cris!

Pista pentru skateri se află într-un parc din South Beach, în partea cealaltă a oraşului, aşa că hotărâm să luăm autobuzul.

Pe drum vorbim despre o mulţime de lucruri. Îi povestesc despre Los Angeles, despre viaţa mea de dinainte, despre cei mai buni prieteni ai mei, despre Set.

Uau, atunci cred că locul ăsta ţi se pare de rahat, îmi zice ea.

Încuviinţez fără să îmi dau seama.

Dar tu? întreb eu.

Eu nu am prea multe de povestit. Tot timpul am avut puţini prieteni.

Serios? Dar fratele tău e unul dintre cei mai populari tipi din şcoală! Sunt sigură că te-a prezentat prietenilor lui, zic eu.

Sam zâmbeşte tristă.

Păi, să spunem că eu şi Cameron nu suntem foarte uniţi. Da, suntem frate şi soră, locuim în aceeaşi casă, dar nu prea vorbim, dimpotrivă... Deja e mult dacă mă salută dimineaţa. Suntem ca doi străini, îmi zice ea, coborând privirea. Mereu am fost foarte singură. Are lacrimi în ochi.

De fapt, înainte să mă cunoască, Sam nu-şi petrecuse niciodată timpul cu Nash şi cu ceilalţi. Nu înţeleg relaţia ei cu Cameron, dar e clar că suferă mult.

Îmi pun mâna pe umărul ei şi îi zâmbesc.

Nu mai eşti singură. Acum mă ai pe mine.

O lacrimă i se prelinge pe obraz şi mă îmbrăţişează.

Mulţumesc, îmi şopteşte ea la ureche. Apoi se îndepărtează şi se şterge la ochi cu mâneca de la hanorac. Mă întreb de ce s-a îmbrăcat aşa de gros, pentru că astăzi e foarte cald.

Traversăm oraşul, intrăm în Deco District, apoi străbatem Ocean Drive. Nu prea cunosc Miami Beach, cu atât mai puţin această parte din oraş, şi tot ce ştiu despre el e doar ce am văzut pe la televizor sau prin reviste.

Am ajuns, îmi zice brusc Sam.

Coborâm din autobuz şi intrăm într-un parc mare plin de persoane care fac jogging şi de tineri care se dau cu patinele cu rotile. După câteva minute, vedem pista enormă de skateboard. E la doi paşi de plajă. Respir adânc aerul plin de sare. Soarele străluceşte sus pe cer şi nu mă mai doare capul. Chiar cred că va fi o zi foarte frumoasă.

Ne uităm în jur după băieţi şi îmi atrage atenţia un skater cu părul închis la culoare, care face nişte acrobaţii fantastice. Când se opreşte, îmi dau seama că e Cameron. În cazul acesta, Matt şi ceilalţi trebuie să fie prin zonă.

– Uite-i! exclamă Sam, arătând spre un grup de băieţi aşezaţi în cerc la umbra unui copac. Ne apropiem de ei.

– ...Da, la naiba, m-am simţit ca dracu', povesteşte Nash.

Matt se întoarce spre mine.

– Hei, aşezaţi-vă aici!

Îi salutăm pe toţi şi ne ducem lângă el.

– Continuă, îi zice Jack lui Nash.

– Da, aşa... Deci, imediat ce am intrat în cameră am dat fuga la baie şi am vomitat tot alcoolul din mine. N-am pus geană pe geană toată noaptea şi nu îmi amintesc nimic de la petrecere, zero barat!

Se vede că a dormit puţin, are nişte cearcăne înspăimântătoare. Dacă mă gândesc mai bine, nu am mai întrebat-o pe Sam de ce era atât de fericită ieri seara când s-a întors la maşină după ce l-a însoţit pe Nash.

– Dar voi? întreabă Nash.

– Eu m-am simţit bine, răspund eu.

– Şi eu, zice Matt.

– Ce caută ele aici? întreabă Cameron încruntat, arătând spre mine şi spre Sam. Este evident surprins şi enervat de prezenţa noastră.

– Le-am invitat eu, iar ceilalţi au fost de acord cu toţii, zice Matt.

Deci pot să o chem şi pe Susan, i-o întoarce Cameron, scoţând celularul din buzunarul pantalonilor.

Nash se ridică imediat şi îl prinde de mână.

Nu l-ai auzit pe Matt? Am fost cu toţii de acord. Aşa că, înainte să o suni, trebuie să ai consimţământul majorităţii. Ceea ce e imposibil, ţinând cont că nimeni nu vrea să o vadă pe Susan.

Şi pe ele vreţi să le vedeţi? întreabă Cameron rapid.

Jur că nu am urât în viaţa mea pe cineva cum îl urăsc pe el.

Da. Ele sunt prietenele noastre şi sunt mult mai simpatice decât iubita ta, răspunde Nash.

Dar nu vă deranjează să staţi cu astea două? întreabă Cameron uitându-se la prietenii lui.

De ce? Ce nu e în regulă cu ele? se miră Carter.

Cameron clatină din cap şi se aşază pe jos.

Sunt sâcâitoare şi enervante.

Sam îşi ţine privirea plecată, se simte jenată şi nu zice nimic. Şi eu mă simt la fel şi hotărăsc că e timpul să plec, poate şi pentru că, dacă mai rămân, risc să îmi pierd calmul. Mă ridic.

Mă întorc acasă.

Vin cu tine, zice Sam în şoaptă, ridicându-se şi ea.

Matt se ridică brusc şi mă prinde de braţ.

De ce? întreabă el.

Ce sens are să rămânem? Nu am venit ca să ne insulte el.

Cameron nici măcar nu se uită la noi.

E un idiot. Daţi-i pace! Vrem să rămâneţi, zice Matt zâmbind.

Sunt de acord, zice Nash.

Jack şi Carter încuviinţează.

Mulţumesc, băieţi! Nu, serios, sunteţi nişte prieteni adevăraţi! E de ajuns să vină o oarecare şi vă lăsaţi convinşi în mai puţin de cinci secunde, exclamă Cameron.

Pot să îl înjur?

– Cameron, termină. De ele ne place pentru că nu sunt snoabe ca Susan şi, până acum, Cris e singura care i s-a împotrivit, răspunde Nash.

– Da, sigur, cum să nu... O să vă schimbaţi cu toţii părerea despre Susan mai devreme sau mai târziu, îi răspunde Cameron.

– Eşti convins? Adică, chiar crezi că ne vei convinge că Susan e mai bună decât pare? întreabă Jack râzând.

Cameron încuviinţează din cap.

– Baftă, amice! spune Carter.

– Cris, rămâi, zice Matt privindu-mă.

Mă uit rapid la Sam şi îmi dau seama că se aşteaptă să hotărăsc eu. Mă uit apoi la Matt, încuviinţez şi mă aşez din nou lângă el. Sam face acelaşi lucru.

M-am înşelat: e o zi cât se poate de proastă.

10

Am crezut mereu că skateboardul e un sport plictisitor și nepotrivit pentru o fată. M-am înșelat amarnic! E foarte distractiv și accesibil pentru toată lumea. Sau, cel puțin, așa mi se pare acum... nu știu dacă din cauză că, în sfârșit, după două ore, am reușit să îmi mențin echilibrul pe placă sau pentru că îl am instructor pe Matt.

E foarte răbdător. Dacă aș fi fost în locul lui, mi-aș fi zis să o las baltă de la început. Sunt așa de neîndemânatică, încât ar trebui să mă consider norocoasă dacă la sfârșitul zilei voi fi parcurs un metru cu ambele picioare pe placă. Și poate că și Matt crede același lucru, dar e prea politicos ca să îmi spună.

După scena de la început, Cameron nu s-a mai purtat ca un nemernic și s-a calmat. Acum se dă liniștit cu placa și execută acrobații complexe, pe care eu nu aș fi niciodată în stare să le fac. În cele din urmă, s-a supus voinței prietenilor lui și nu a mai sunat-o pe Susan.

— Cris? mă strigă Matt, fluturându-mi o mână prin fața ochilor.

— Ce?

Eram prea concentrată să-l urmăresc pe Cameron și evoluția lui.

— Acum încearcă să te împingi puțin, iar eu te țin să nu cazi.

Se apropie de mine și îmi pune mâinile pe șolduri ca să mă susțină.

E așa de drăguț! Mă concentrez din nou la Matt și la ce am de făcut chiar acum.

Mă urc pe placă cu piciorul stâng, iar cu dreptul împing ușor și skate-ul se pune în mișcare. Îmi țin echilibrul cam jumătate de metru, după care mă dezechilibrez, pun piciorul jos și mă opresc.

– Super! strigă Matt triumfător și bate palma cu mine. Acum, singură, fără ajutorul meu.

Prevăd deja o căzătură spectaculoasă.

– Stai oricum lângă mine, să mă prinzi dacă pic, îi răspund eu, aproape implorându-l.

Mă urc din nou pe placă. Respir adânc, mă rog să nu mă fac de râs și împing ușor cu dreptul... sau cel puțin cred că împing ușor. Skateboardul prinde viteză, eu fac tot ce pot ca să îmi țin echilibrul, dar în cele din urmă mă opresc în brațele lui Matt, care din fericire e lângă mine.

Sfârșesc deasupra lui. Mă strânge de talie, vârfurile nasurilor ni se ating și ne pierdem unul în ochii celuilalt.

Situația asta îmi pare cunoscută... De fapt, într-un fel, tocmai o căzătură cu skateboardul ne-a făcut să ne întâlnim prima dată, cu aproape o săptămână în urmă.

– Fir-ar! țipă un tip din spatele meu, stricând acest moment minunat.

Mă ridic și mă uit spre pista pentru acrobații.

Când am căzut, skate-ul meu și-a continuat parcursul și s-a oprit în mijlocul unei rampe half-pipe, unde văd un tip întins pe jos și ținându-se cu mâinile de un genunchi.

O, nu!

Dau fuga spre el și îl ajut să se ridice. Din fericire, nu pare să își fi rupt ceva.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic, stai liniștită! Voi supraviețui.

Își ia skate-ul și se îndepărtează șchiopătând.

Aud pe cineva râzând în spatele meu.

– Ești un dezastru pe skateboard! Aproape că l-ai ucis pe sărmanul băiat!

Tocmai ce m-am făcut de râs și Cameron, ca de obicei, nu pierde ocazia de a mă lua peste picior. Nu e nimic de râs.

I-am cerut deja scuze... şi, oricum, nu e treaba ta, i-o trântesc eu şi plec.

Nu îl suport.

Mă întorc la Matt.

Cred că skateboardul nu e de mine, îi zic eu.

Mmm... s-ar putea să ai dreptate. Râde, iar râsul lui contagios îmi readuce buna dispoziţie. Să mergem la ceilalţi.

Ne aşezăm pe jos. Sam pălăvrăgeşte cu Nash. Spre deosebire de mine, ea nici măcar nu a încercat să se urce pe skateboard şi, ţinând cont de ce am păţit eu, cred că bine a făcut.

Deci eşti din Los Angeles? mă întreabă Jack.

Încuviinţez din cap.

Şi cum e acolo? Mă refer la oameni, la şcoală...

Să zicem că nu sunt fete ca Susan.

Râd cu toţii.

Uau! Vă imaginaţi cum ar fi o lume fără Susan şi alte persoane ca ea? zice Carter.

Ar fi minunat! spune Nash.

Probabil că îi este greu să nu o înghită pe iubita celui mai bun prieten al lui.

De ce e Susan atât de populară? întreb eu.

Tată bogat, mulţi bani, haine scumpe, iese cu Cameron... explică Jack.

Încă nu am reuşit să îmi dau seama de ce vrea fratele meu să fie cu ea, zice Sam.

Şşşt, spune Matt.

Cameron se apropie de noi şi pun pariu că nu ar fi prea fericit să ne audă vorbind aşa despre iubita lui.

Despre ce vorbeaţi? întreabă el.

Nimeni nu ştie ce să-i spună. Se lasă o tăcere jenantă.

Despre faptul că e aproape ora şase şi trebuie să mă întorc acasă. Am o întâlnire pe chat cu prietenii mei din Los Angeles, zic eu, ridicându-mă în picioare.

Ce păcat! îmi răspunde ironic Cameron.

Mă prefac că nu l-am auzit. Cei ca el nu merită să li se acorde atenție.

– Cris, vin cu tine! Și eu trebuie să mă întorc, îmi spune Sam zâmbind.

După ce i-am salutat pe toți, mai puțin pe Cameron, evident, ne îndreptăm spre stația de autobuz.

După ce coborâm, o apucăm spre casă, iar eu o însoțesc pe Sam până la poarta casei ei.

– Deci, pe luni! mă salută ea, deschizând poarta. Mulțumesc încă o dată că m-ai salvat de o după-amiază de singurătate.

– Pentru nimic.

Îi zâmbesc la rândul meu.

Se întoarce să intre, dar o opresc ca să o întreb ceva.

– Hei, Sam, cum se face că ieri seară erai așa de fericită după ce l-ai însoțit pe Nash?

Își pleacă privirea.

– Deci? întreb eu, observând că s-a îmbujorat.

– Nash m-a... m-a...

– Te-a sărutat? întreb eu, emoționată.

– Nu, nu.

Clatină din cap.

Of.

– Atunci?

– Mi-a spus că sunt foarte frumoasă și, înainte să intre în camera lui, m-a pupat pe obraz.

Uau! E și mai bine decât mi-am imaginat! Nash și Sam ar face o pereche foarte frumoasă...

– Dar... continuă ea. Urăsc când urmează un „dar"; atunci se năruiește totul. Era beat și a spus că nu își mai amintește nimic, așa că nu contează, spune ea tristă.

– Dacă ți-a spus astfel de lucruri înseamnă că le gândește cu adevărat, cu atât mai mult pentru că era beat, o încurajez eu.

– Da, dar nu își mai amintește nimic... Mai bine intru în casă. Se face târziu.

– Pe luni, îi zic eu în timp ce Sam închide poarta.

11

Alarma de la ceasul deşteptător devine din ce în ce mai enervantă şi mai îngrozitoare, exact ca viaţa mea aici. Înainte să mă mut, mergeam la şcoală aproape de bunăvoie. Acum, în schimb, în anumite dimineţi e ca şi cum m-aş duce la spânzurătoare. Iar dimineaţa aceasta e cu siguranţă una dintre ele.

Mi-am petrecut duminica închisă în casă, gândindu-mă la Cass şi la Trevor. În seara dinainte, când m-am întors din parc, abia aşteptam să îmi văd prietenii. Aveam întâlnire la ora şapte seara, dar, când am intrat pe WeChat, Cass și Trevor erau offline. Am aşteptat mai bine de o oră, dar nimic: nici un mesaj de la prietenii mei. Aşa că am încercat, în zadar, să îi sun și nici acum nu îmi dau seama dacă sunt furioasă sau îngrijorată. Nu ştiu ce să cred...

Mai bine mă dau jos din pat şi mă pregătesc fără prea multe comentarii, pentru că nu vreau să întârzii.

Ies în grădină să o aştept pe Sam. Mi-a scris ieri seară să mă întrebe dacă aș avea nevoie să mă ducă ea şi am acceptat. Nu voiam să o mai deranjez pe mama, care e deja foarte prinsă cu munca.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Dacă Sam nu ajunge în cinci minute, o sun. Nu îmi permit să întârzii şi azi.

Între timp, prin fața casei trece o mașină mare, neagră, care îmi atrage atenția. Durează câteva clipe până să îmi dau seama că la volan e Cameron.

Merge foarte încet, deoarece e atent la celularul lui stupid. Din fericire, trece pe lângă mine fără să mă observe.

Câteva secunde mai târziu aud un zgomot de scooter care se apropie. Ies pe stradă și Sam frânează la doar cinci centimetri distanță de mine, la timp să nu mă lovească.

– Cris, scuze că am întârziat! Hai, urcă! Pun pariu că ajungem la școală înaintea lui Cameron.

Preț de o clipă cred că glumește, după care îmi dau seama că vorbește foarte serios.

– Înaintea lui Cameron? întreb eu, punându-mi casca.

– Da! Ține-te bine, zice ea imediat ce mă așez în spatele ei

Sam demarează în trombă, iar eu mă chinui să mă țin de ea! Se strecoară rapid printre mașini, iar la un semafor galben îl depășim pe Cameron.

Nu știu cum, dar reușim să ajungem la școală vii și nevătămate. Îmi bate inima nebunește și cred că nu voi mai merge niciodată cu scooterul cu Sam. Sau, și mai bine, nu voi mai merge niciodată cu scooterul. Punct.

– Uau, zic eu, dându-mă jos și scoțându-mi casca.

– E frumos, nu-i așa? mă întreabă ea zâmbind.

– Da, dar să nu o mai faci!

Când intrăm în școală, clopoțelul încă nu a sunat, așa că mergem împreună să îmi aranjez lucrurile în dulăpior.

– Cris!

O, nu, aș recunoaște vocea aia stridentă dintr-o mie! Eu și Sam ne întoarcem.

– Susan, ce vrei? Nu poți să mă lași în pace? întreb eu.

– Voiam doar să te felicit. Bate din palme și mă privește rânjind. Deci, mulțumită lui Matt, ai avut parte de cele cinci minute de popularitate...

Eu şi Sam ne uităm una la cealaltă. Despre ce vorbeşte?

Să mă feliciţi? întreb eu.

Nu te face că nu înţelegi... Şi, oricum, nu te obişnui cu asta.

Mă priveşte sfidător, după care se răsuceşte pe tocuri şi pleacă, lăsându-mă oripilată.

Despre ce tot trăncănea? mă întreabă Sam.

Ridic din umeri.

N-am nici cea mai vagă idee, dar trebuie să vorbesc cu Matt.

Când sună clopoţelul, fugim în clasă; va trebui să mai aştept până vorbesc cu el. De-a lungul coridorului, îmi dau seama că toţi mă arată cu degetul şi se uită ciudat la mine. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat.

Când clopoţelul anunţă a doua oră, e ca şi cum aş auzi îngerii cântând. Mă mut cu Sam în sala de clasă unde se ţin orele de istorie, unde profesorul a început deja să strige catalogul. Ne scuzăm că am întârziat şi ne aşezăm la locurile noastre. Al meu, din păcate, se află lângă fratele Dallas greşit.

Încep să iau notiţe, dar mă întrerupe imediat o biluţă de hârtie care aterizează pe banca mea.

O deschid. E un bilet.

„Mia, văd că nu ţi-ai pierdut vremea! Cam." Ce naiba...?

Îi răspund după câteva minute: „Despre ce vorbeşti?" Mototolesc bine biletul şi îl arunc spre el, sperând să îi nimeresc banca. Nu m-am descurcat niciodată la astfel de lucruri.

După cinci minute, îmi răspunde: „Matt... De fapt, ai înţeles tu. Nu credeam că o să îţi declare ce simte atât de curând şi mai ales că tu o să accepţi. Sunteţi un cuplu cam ciudat."

De când am devenit eu şi Matt un cuplu?

„Cine ţi-a spus?" îi scriu eu imediat.

Nu pot să cred că circulă astfel de zvonuri prin şcoală!

„Am citit în ziar. Deci e adevărat?", răspunde el.

Îmi vine să rup hârtia în mii de bucățele și să i le vâr pe gât tipei care se ocupă de ziar. Cine se crede? Cum poate scrie astfel de lucruri?

„Și dacă ar fi adevărat, nu e treaba ta", îi scriu eu.

Mă enervez și mai tare când citesc răspunsul lui Cameron: „De fapt, chiar nu e treaba mea, ci a întregii școli!"

Rup foaia și pun capăt acestei conversații inutile. Trebuie neapărat să îi cer explicații lui Matt.

În pofida pauzelor dintre ore, s-a făcut miezul zilei și încă nu am reușit să vorbesc cu el, așa că atunci când clopoțelul anunță în sfârșit pauza de prânz dau fuga la Matt.

– De unde povestea asta că noi doi am fi împreună? îl întreb eu nerăbdătoare.

– Și eu aș vrea să știu! Clatină din cap. Totul din cauza unei poze idioate în care ne îmbrățișăm.

Scoate un ziar din ghiozdan și mi-l arată: pe copertă suntem noi doi. Încep să o urăsc foarte tare pe Lexy.

– Nu pot să cred!

– Ce facem? întreabă Matt.

– Vorbim cu Lexy și o convingem să dezmintă totul în următorul număr.

Mergem în grădină, să o căutăm: de obicei pe acolo stă în pauză. Sam, Nash, Carter, Jack și un tip cu un batic albastru stau pe iarbă. Dar nici urmă de Lexy: cine știe pe unde o fi, în căutare de noutăți incredibile. Ne apropiem de grup și mă așez lângă Sam.

Observ că lumea continuă să se holbeze la mine și mă deranjează foarte tare.

– Dar ce-au pățit toți? întreb eu, furioasă.

– Nu e un lucru obișnuit să ajungi pe coperta ziarului cu Matt, răspunde Sam.

Nu înțeleg de ce i-ar interesa pe unii asemenea idioțenii. În plus, e o fotografie foarte banală, în care eu și Matt nu facem nimic deosebit.

Tipul cu batic se prezintă.

Ciao, eu sunt Taylor.

Îmi pare bine, Cris, zic eu, zâmbindu-i la rândul meu.

Oricum, a fost frumos să nu o mai vedem pe Susan pe copertă, măcar o dată!

Comentariul lui mă face să zâmbesc. Din câte se pare, tipa asta nu îi e simpatică nimănui.

Reușesc să nu mă mai gândesc la povestea cu ziarul și ne petrecem pauza de prânz vorbind despre profesori și despre următoarele teste, după care sună clopoțelul și ne îndreptăm fiecare spre sala lui de clasă.

Înainte să intru în clasă, iau o carte din dulăpior, introduc codul și, când mă întorc, mă ciocnesc de un tip. Îl simt cum mă cuprinde cu brațele, dar nu am curajul să mă uit cine e. Mor de rușine.

Îmi ridic privirea și observ ochii profunzi ai lui Cameron. Ne privim unul pe celălalt preț de câteva clipe care îmi par infinite.

Scuze.

Mă îndepărtez de el.

Nu-ți face griji! E totul în regulă?

De când îi pasă lui Cameron dacă sunt bine?

Asta e prea de tot! aud în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Susan roșie de furie.

Evans, ești patetică! Mai întâi inventezi povestea cu Matt ca să ajungi pe prima pagină a ziarului, iar acum încerci să îmi furi iubitul! exclamă ea furioasă.

Poftim? Nu, doar am... încerc eu să îi explic, dar Susan mă întrerupe.

Gura! Vei înțelege curând cum funcționează lucrurile în școala asta!

De ce nu îmi iese nimic cum trebuie?

Îmi pare sincer rău, îi zic lui Cameron și plec.

La sfârșitul zilei grăbesc pasul ca să ies cât mai repede din școală. Însă continui să mă simt privită și nu îmi place deloc

această senzație. Brusc, o văd pe Susan care vine spre mine zâmbind ciudat.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zice ea.

O, nu!

– Ăăm... bine, răspund eu surprinsă și ne îndreptăm spre ieșire.

– Voiam să îmi cer scuze, zice ea.

Sunt șocată și nu îmi vine să cred ce aud.

– Serios?

– Da. Cam mi-a explicat ce s-a întâmplat mai devreme. Mi-a spus că a fost doar un accident. Îmi pare rău, zice ea zâmbind.

Nu știu de ce, dar nu îmi place deloc zâmbetul acela.

– Bine, mă bucur că s-au lămurit lucrurile. Nu sunt genul acela de fată.

– Ah, sigur, răspunde ea ca și cum ar fi ignorat complet ce i-am zis.

Ne oprim pe scări și îi văd în spatele ei pe Matt și pe ceilalți băieți, care se uită la mine surprinși, din curte.

– Dar... să ne înțelegem, zice ea privindu-mă direct în ochi, cu o expresie ciudată. Povestea de pe copertă nu îmi place deloc. Știu că tu i-ai povestit lui Lexy tâmpeniile alea ca să ajungi în ziar. – Mi-e frică de fata asta. Și să nu încerci să negi. Am înțeles ce vrei să obții.

Aș vrea să îi explic că a înțeles greșit, dar Susan se apropie brusc de mine, cu o atitudine amenințătoare, își pune mâinile pe umerii mei și mă împinge cu putere. Mă împleticesc în spate, iar greutatea ghiozdanului mă face să cad. Mă trezesc întinsă pe scări, cu caietele și cărțile împrăștiate pe trepte.

– Și acesta e doar începutul, Cris! Te voi face să îți vezi lungul nasului, să fii sigură de asta, îmi șoptește Susan. Apoi se întoarce și pleacă.

Matt și Nash vin în fugă spre noi.

– Ce naiba ai în capul ăla? îi strigă Nash lui Susan.

– Ești bine? mă întreabă Matt și mă ajută să mă ridic.

Încuviințez și mă uit după Susan, care se îndepărtează, urmată de prietenele ei.

– E o nemernică! Jur că, dacă nu o părăsește Cameron... bombăne Nash furios.

Ca și când și-ar fi auzit numele, Cameron intră pe ușa principală.

Ce dracu' s-a întâmplat? întreabă el, uitându-se la mine și la Nash.

Întreabă-ți iubițica! Să vedem dacă de data asta are curajul să îți povestească adevărul! țip eu.

Cameron rămâne tăcut, se uită la Nash, apoi pleacă fără să mai spună vreun cuvânt.

Îi zâmbesc lui Matt, care mi-a strâns lucrurile și îmi întinde ghiozdanul, în timp ce îi văd venind și pe ceilalți care au asistat la scenă.

Ce s-a întâmplat? întreabă Carter.

I-ai făcut ceva? zice Taylor.

Din câte se pare, i-am furat locul pe coperta revistei școlii, răspund eu furioasă.

Hai, te conduc acasă, zice Matt.

Încuviințez din cap. Abia aștept să plec din locul acesta sarbos.

Preț de câteva minute mergem în tăcere, apoi mă întreabă:

Sigur ești bine?

Mă doare doar puțin încheietura.

Matt se oprește, mă ia ușor de mână și îmi examinează brațul.

Nu e mare lucru. Va trece în câteva zile, dă el sentința, pe un ton profesionist.

Și tu de unde știi? întreb eu, amuzată.

Se pune din nou în mișcare.

Tatăl meu e medic; m-a învățat multe lucruri. Îmi face cu ochiul

Ajungem în faţa casei, iar Matt mă priveşte tăcut, apoi zâmbeşte.

– Nu ai avut parte de zile prea bune, nu-i aşa?

– Să zicem că nu m-am simţit bine-venită.

Zâmbetul îi dispare şi devine brusc serios.

– Eu... uite ce e... ştiu că ne cunoaştem de puţină vreme, dar aş vrea să îţi urez oricum bun venit, îmi zice el, apropiindu-se uşor.

Înlemnesc şi inima îmi bate cu putere. Matt îmi pune o mână în talie, iar cu cealaltă mă mângâie pe faţă. Apoi se apropie şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

E doar un sărut uşor pe buze, care poate nu înseamnă mare lucru pentru unii, dar înseamnă foarte mult pentru mine.

Se îndepărtează, dar rămâne totuşi aproape de buzele mele.

– Bun-venit... şopteşte el.

Nu sunt în stare de mai mult de un zâmbet. Matt e foarte drăguţ şi se numără printre puţinele persoane care reuşesc să mă facă să mă simt bine în oraşul acesta blestemat.

– Pe mâine, îmi zice el.

– Pe mâine.

Am fluturaşi în stomac, mă simt ameţită şi rămân pe loc, uitându-mă la Matt cum se îndepărtează.

Când reuşesc în sfârşit să îmi vin în fire şi intru în casă, am un zâmbet larg pe faţă.

Mă duc la mine în cameră şi mă arunc pe pat, încercând să retrăiesc momentul acela minunat.

12

— Criiis! Criiis! Hei, Cris!

Mă trezesc brusc. Kate mă strigă şi îmi scutură braţul. Nu vreau să mă trezesc şi am o senzaţie ciudată că de fapt nici n-am dormit... Când îmi ridic în sfârşit capul şi deschid ochii, îmi ia câteva minute să înţeleg unde mă aflu.

Nu îmi vine să cred... Stau la biroul meu!

— Criiis! Ai exact zece minute la dispoziţie să te pregăteşti!

Îmi iau celularul şi mă uit la ceas: e 7:30!

Mă ridic şi dau fuga în baie.

Ce tare! Cum de am reuşit să adorm pe cărţi?

Ieri după-amiază nu reuşeam să învăţ. Cerul avea o frumoasă nuanţă portocalie şi eu doar oftam şi mă gândeam întruna la sărutul lui Matt. Dar *trebuia* să învăţ, ca să ajung la zi cu problemele, aşa că după cină m-am aşezat din nou la birou. Inutil! Am continuat să mă gândesc la Matt, la sărut, la ce s-ar fi întâmplat şi uite aşa, fără să îmi dau seama, probabil că am adormit cu capul pe cărţi. Fir-ar să fie!

După douăzeci de minute, eu şi Kate suntem în maşină, iar mama goneşte spre şcoală.

Sunt încordată, nu ştiu cum va fi când îl voi vedea din nou pe Matt. Şi dacă s-a răzgândit? Şi dacă şi-a dat seama că nu vrea să fie cu mine? Poate că am înţeles greşit...

Din fericire, drumul e liber şi ajungem la şcoală la doar zece minute după începerea orei. Alerg spre sala de engleză şi bat

la uşă. E obligatoriu să nu mai întârzii! În ritmul acesta, nu le voi face niciodată o impresie bună profesorilor.

– Poftiţi. A, domnişoară Evans. Cum de aţi întârziat? mă întreabă profesorul.

– Din motive familiare, răspund eu şi mă duc să mă aşez în banca mea.

Mă uit în jur după Matt. Îmi zâmbeşte uşor. Sunt emoţionată.

Orele trec repede, dar în pauzele dintre ele reuşim doar să ne privim scurt. Şi dacă am visat totul? O, Doamne, mi-e frică.

Când sună clopoţelul anunţând pauza de prânz, Sam se apropie şi mă îmbrăţişează.

– Ciao, Cris.

– Hei, Sam.

– S-a întâmplat ceva grav? Mă refer la azi-dimineaţă... întreabă ea, privindu-mă cu atenţie. Probabil că a simţit ceva ciudat.

– Nu a sunat alarma. Ridic din umeri şi râd.

Îi vedem pe Nash, Cameron şi Matt venind spre noi.

Matt se apropie de mine fără să spună nimic, îmi pune o mână pe talie şi mă întoarce cu faţa spre el.

– Bună, şopteşte el la doar câţiva centimetri de buzele mele.

Zâmbesc.

– Bună.

– E totul în regulă? Cum ţi-e încheietura?

– Mult mai bine.

Apoi se apropie şi mai mult şi mă sărută, făcându-mi ziua mai bună.

– Dar... tu... voi... când... se bâlbâie Sam, gesticulând haotic.

– Îţi povestesc mai târziu, îi zic eu, încă emoţionată.

Sunt foarte fericită. Mi-era atât de teamă, mi-era frică să nu fi fost totul doar un vis frumos, şi de fapt, e adevărat!

În jurul nostru, băieţii au rămas cu gura căscată.

– Ăăm... Trebuie să plec, zice Cameron și se îndepărtează imediat.

– Felicitări, amice! spune Nash entuziasmat, bătând palma cu Matt.

– Ce naiba a fost aia? întreabă Susan.

O, nu! Ce mai vrea acum?

Pare să își fi pierdut mințile, vine spre noi și chiar nu înțeleg de ce e furioasă. Doar e cu Cameron. De ce o deranjează să mă vadă cu Matt?

– Ce bine că nu erați împreună! zice ea.

Matt pare la fel de confuz ca mine.

– Care-i problema? o întreb eu.

– Ajunge! E prea de tot!

Se apropie de mine cu un aer amenințător, dar, din fericire, Matt se pune între noi, ca un scut.

– Susan, ce naiba te-a apucat? o întreabă el.

Îl fixează o clipă cu privirea, cu ochi sticloși. După care se uită la mine și îl împinge pe Matt la o parte.

Nash o prinde de braț și o oprește.

– Matt, du-o de aici, zice el, arătând spre mine.

Matt încuviințează și mă scoate din clasă.

– De ce a reacționat așa? întreb eu șocată.

Matt nu zice nimic și mă duce în grădină, unde Taylor și Cameron stau de vorbă.

– Rămâi aici, cu ei, și mă întorc repede, îmi zice el.

– Spune-mi ce se întâmplă, insist eu.

– Îți explic totul mai târziu.

Rămân singură cu Cameron și cu Taylor.

– Ce se întâmplă? întreabă Taylor.

– Nu știu... Susan e din nou furioasă pe mine.

Zâmbesc amândoi.

Stai așa... Cameron zâmbește?

– Ar trebui să te duci să îți liniștești iubita, îi zic eu.

– Nu am de gând să îmi stric ziua din cauza crizelor ei de furie! În plus, ar fi timpul să rezolve lucrurile cu Matt.

Acum sunt şi mai confuză.

– Ce anume ar trebui să rezolve cu Matt? întreb eu.

– Au fost împreună, dar s-au despărţit cu ceva timp în urmă. Cred că pe Susan o deranjează că tu eşti noua iubită a lui Matt.

– Şi tu nu eşti gelos? întreb eu.

– Mă iubeşte, sunt sigur de asta, îmi zice Cameron privindu-mă drept în ochi.

Matt vine spre noi.

– Dumnezeule mare, spune-i să se calmeze, zice el, uitându-se la Cameron.

Cameron pufneşte şi se duce la Susan, care e cu câţiva paşi în urma lui Matt.

– Eşti o afurisită! Te urăsc! Vii de nicăieri şi încerci să îmi furi totul. Respectul celorlalţi, iubitul şi acum pe cel mai bun prieten al meu! zice ea, plângând în hohote.

Nu m-aş fi aşteptat niciodată să o văd pe Susan plângând.

– Susan, linişteşte-te! Exagerezi, intervine Cameron.

– Cameron, nu te băga! E între mine şi ea!

O văd pe Lexy alergând rapid spre noi, ca să facă poze. Jur că, dacă aş putea, i-aş lua aparatul acela idiot şi i l-aş vârî pe gât. Aici e un dezastru, iar ea face poze! E normal aşa ceva?

Susan plânge încontinuu, şi nu reuşesc să îi spun decât că îmi pare rău. Nu ştiu ce altceva să spun, pentru că nu am făcut, de fapt, nimic!

– Ajunge! Cris, hai să mergem, spune Matt.

– Nu, Matt! Aşteaptă... spune ea, plângând.

Se smuceşte în continuare, încercând cu disperare să se elibereze din strânsoarea lui Cameron, dar nu reuşeşte.

Eu şi Matt ne întoarcem în clasă, iar eu rămân tăcută. Nu ştiu ce să zic. Situaţia cu Susan e chiar ciudată. Nu i-am fost niciodată atât de antipatică cuiva. Îmi pare rău dacă i-am distrus viaţa, dar nu a fost cu intenţie.

– Hei... ce e? întreabă Matt, ridicându-mi bărbia.

Îl privesc direct în ochi.

– Poate că Susan are dreptate. De când am venit, am provocat doar încurcături, zic eu şi clatin din cap.

– Nu, nu. Nu e adevărat. Singura încurcătură e cea care mă încearcă pe mine de fiecare dată când te văd. Mi-ai făcut viaţa mai bună. Cu drăgălăşenia ta, cu zâmbetul tău, cu ochii tăi dulci. Eşti o fată specială şi de aceea îmi placi. Mă sărută. Hei, ca să te mai binedispui, ţi-ar plăcea să vii în seara asta la petrecerea lui Nash?

– La petrecerea lui Nash? Nu m-a invitat.

Mi se pare ciudat că nu a făcut-o, deoarece credeam că suntem prieteni.

– Ba cum să nu! Mi-a cerut mie să o fac în locul lui. Şi, în plus, nu e o petrecere pe bune. Nash a invitat câţiva prieteni în camera lui, ca să petrecem timpul împreună şi să ne jucăm nu ştiu ce joc prostesc. Evident, propunerea le este adresată doar persoanelor speciale, cum eşti tu.

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs.

Matt mă sărută din nou.

– Deci, vii? mă întreabă el. Ar fi distractiv.

Încuviinţez din cap.

– Foarte bine!

Sună clopoţelul şi se întorc toţi în clasă. Vine şi Susan, însoţită de Cameron. Încă e furioasă şi se uită la Matt, care însă o ignoră, apoi la mine, iar în privirea ei se citeşte ura şi multe alte sentimente îngrozitoare.

Se aşază la locul ei şi îşi şterge lacrimile cu un şerveţel pe care i-l dă Cameron. El dă să o îmbrăţişeze, dar ea îi repetă să nu se apropie de ea.

Ce situaţie!

Intră profului şi începe lecţia.

13

Imediat ce ajung acasă, vorbesc la telefon cu Sam şi stabilim să mergem la petrecerea lui Nash.

Mai trebuie doar să o conving pe mama.

Respir adânc înainte să intru în bucătărie: dacă vreau să merg la petrecere, va trebui să mă folosesc de toate mijloacele care îmi stau la dispoziţie.

Mă aşez la locul meu şi încep să mănânc.

După şaisprezece ani de locuit împreună cu părinţii, am învăţat că cea mai bună metodă de a obţine ceea ce vreau este să îi felicit pentru un lucru pe care l-au făcut.

– Ce bun e! Chiar că te-ai întrecut pe tine de data asta, mami, îi zic eu zâmbind.

Mama mă priveşte suspicioasă.

– Vrei să îmi ceri ceva, draga mea?

Din câte se pare, nu sunt singura care a înţeles cum funcţionează lucrurile în această familie.

– Nu, de ce crezi asta? întreb eu cu un aer indiferent.

– Cris, mâncăm pui! Şi ştii foarte bine că singurul care e în stare să îl gătească e tatăl tău.

– Bine. Pun furculiţa pe farfurie. M-a invitat o prietenă să petrec seara la ea acasă. Pot să merg?

Dacă i-aş cere permisiunea să merg la o altă petrecere într-o seară de marţi şi tocmai în camera unui tip, nu m-ar lăsa în veci să merg.

– Când? Şi unde locuieşte? întreabă ea.

– În seara asta. Locuieşte la capătul străzii.

– Cum o cheamă?

– Samantha Dallas.

Ochii tatălui meu se aprind.

– Courtney, e fiica lui John!

Mama îi zâmbeşte.

– Da, chiar, e fiica amicului nostru din facultate, şeful tatălui vostru. El ne-a făcut să ne mutăm aici.

Un motiv numai bun ca să îl urăsc.

– Ştii, chiar mă gândeam să îi invităm la cină mâine seară, zice tata.

– Da, mi se pare o idee foarte bună, răspunde mama.

Conversaţia începe să o ia în altă direcţie, aşa că trebuie să fac ceva.

– Ăăm, scuze, dar vorbeam despre a merge în seara asta la Sam...

– Ah, sigur, scumpa mea! Du-te liniştită şi simte-te bine, îmi zice mama zâmbind.

Îi zâmbesc la rândul meu şi mă duc să mă pregătesc.

Mă simt puţin vinovată că i-am minţit, dar, la urma urmei, e doar o minciună mică şi, dacă totul merge conform planului, nu îşi vor da seama niciodată.

– Poate că pe tata şi pe mama îi duci de nas, zice Kate, intrând în cameră, dar pe mine nu mă păcăleşti. Din păcate, ea se prinde imediat când mint. Deci, unde te duci?

– La petrecerea unui coleg de şcoală, unde va fi şi Sam, îi explic eu, scoţând nişte tricouri din dulap.

Găsesc în sfârşit unul potrivit şi îl întind pe pat.

– Dar tu, ce mai faci? Cum îți merge cu prietenii tăi? o întreb eu în timp ce mă îmbrac.

În ultima vreme am vorbit foarte puțin cu ea, dar sunt sigură că îi merge mult mai bine ca mie.

Kate se așază pe pat.

– Bine. Am cunoscut un tip foarte drăguț, care are un frate de-o vârstă cu tine.

Îmi face cu ochiul.

Când m-am despărțit de Set, surioara mea cea afectuoasă mi-a fost alături și mi-a căutat „iubiți" noi. S-ar părea că încă o face.

– Kate, de câte ori să îți spun că nu trebuie să îmi cauți iubit?

– Dar fratele lui e superb! E musculos, are ochii albaștri și e foarte simpatic, zice ea.

– Care e numele lui de familie? întreb eu în timp ce mă machiez.

– Grier.

Nu-mi vine să cred!

– Ce? Grier?! Îl cunoști pe fratele lui Nash?

– Îl cunoști pe Nash?! mă întreabă ea, uimită.

– Da, suntem în aceeași clasă.

Hotărăsc să nu îi spun că tocmai el dă petrecerea, ca să nu își facă idei. În plus, dacă vreau să meargă planul, cel mai bine este să divulg cât mai puține informații.

– Hmmm... interesant, zice ea, ridicându-se de pe pat și apropiindu-se de ușă cu un zâmbet foarte ciudat.

– Kate...

Știu foarte bine la ce se gândește acum.

– N-am spus nimic, îmi zice ea, ieșind din cameră.

Sunt gata și în zece minute ies din casă. Merg cam o sută de metri până la punctul de întâlnire și imediat se apropie o mașină neagră, pasagerul din dreapta coboară geamul și o văd pe Sam.

– Ciao, Cris, urcă!

Suntem doar noi două şi Cameron în maşină, muzica e dată la volum maxim şi nu vorbim mai deloc pe drum. Sinceră să fiu, n-am vorbit chiar deloc cu Cameron. După ce m-a salutat dând scurt din cap, a tăcut tot timpul, concentrat la drum şi la muzică.

E o senzaţie foarte ciudată să intru în şcoală la ora asta. Nu credeam că este voie să se ţină petreceri în cămin, cu atât mai puţin într-o zi din cursul săptămânii. Coridoarele sunt pustii, totul pare cufundat în tăcere, dar imediat ce se deschide uşa camerei lui Nash, suntem copleşiţi de un val de căldură şi de un zgomot asurzitor.

Încăperea e plină de lume şi nu se poate respira când intri. Sunt mulţi băieţi pe care nu îi cunosc şi pe care nu i-am mai văzut până acum. Probabil că unii dintre ei frecventează aceleaşi cursuri facultative ca Nash.

– Iată-vă, în sfârşit! zice Nash, bătând palma cu Cameron şi salutându-ne pe mine şi pe Sam cu un pupic.

Zâmbesc şi mă uit în jur după Matt. Îl văd pălăvrăgind cu Taylor. Mă apropii din spatele lui şi îi acopăr ochii cu mâinile.

– Cine sunt? întreb eu.

El râde.

– Nash.

– Mai încearcă!

– Mmm... Aş recunoaşte oriunde vocea asta frumoasă. Eşti Ashley.

Îmi iau mâinile de pe ochii lui şi îl întorc spre mine, ca să îl privesc în ochi.

– Cine e Ashley?

Mă prinde de talie şi mă trage spre el.

– E o amică de-a lui Susan, dar glumeam. Ştiam că eşti tu, şopteşte el şi mă sărută.

– Sunteţi aşa de siroposi. Mi se face greaţă, zice Taylor.

Matt îşi pune un braţ pe după umerii mei şi râdem de gluma lui.

– Copii, a venit momentul pentru jocul cu sticla! strigă Nash, în picioare pe pat. Știți regulile, dar le repet oricum. Miza jocului e un sărut și vă pun la dispoziție baia pentru un minimum de intimitate. Deci, cine participă?

Chiar nu controlează nimeni căminele?

– Ai vrea? mă întreabă Matt.

N-am nici cea mai mică intenție să joc jocurile astea stupide.

– Nu prea, sinceră să fiu... În fine, n-aș vrea să te sărute alta.

– Nu voi săruta pe alta. Imediat ce mergem în baie, îi voi explica totul. Hai, e distractiv! insistă el.

– Bine, încuviințez eu, dar nu sunt deloc convinsă. Nu îmi place deloc acest joc.

Matt mă ia de mână și ne așezăm în cercul care s-a format în mijlocul camerei. Acum îmi dau seama că e și Susan aici. Aș vrea să știu cine a invitat-o... Eh, pe de altă parte, e evident: e cu Cameron, nu ar putea să vină el fără ea. Observ că se tot holbează la Matt, iar treaba asta mă deranjează îngrozitor.

– O învârt eu, anunță Nash și ne concentrăm toți pe sticlă.

Primii care joacă sunt Taylor și o fată pe nume Jen, pe care nu am mai văzut-o până acum. Taylor nu pare prea încântat, dar ridică din umeri, intră în baie și închide ușa. Sticla jivrată ne permite să vedem siluetele celor din interior. Așa că, într-un fel, intuim cam ce se întâmplă.

Un minut mai târziu, Taylor și tipa se întorc în cameră. Ea pare năucă și, cu siguranță, se gândește la sărutul pe care tocmai l-a primit.

E rândul lui Jen să învârtă sticla. Primul ales e Matt. Urmăresc cu răsuflarea tăiată cum se învârte sticla, rugându-mă să se oprească în dreptul meu. Din păcate, nu sunt așa norocoasă... Din contră, sunt foarte ghinionistă. Când îmi ridic privirea, ca să văd cine va juca împreună cu Matt, mă cutremur. Dintre toate fetele din cameră, trebuia să se oprească chiar la Susan?

Mă uit rapid la Matt.

– Ai încredere, îmi șoptește el.

Se ridică și intră în baie cu ea.

Ușa se închide, iar eu simt un gol în stomac, dar încerc să par indiferentă. Mă uit la Cameron. Pare foarte liniștit. *„Mă iubește, sunt sigur de asta."* Cuvintele lui îmi răsună în minte... Mă întreb oare cât timp trebuie să fii cu o persoană ca să îi poți acorda toată încrederea ta.

În spatele sticlei nu se mai zăresc umbrele lui Susan și Matt, ceea ce mă face să mă agit. Cât de mare poate fi baia lui Nash?

– Cris, e totul în regulă? mă întreabă Taylor îngrijorat.

Încuviințez din cap și îi zâmbesc. Apoi mă întorc spre Cameron și îmi dau seama că și el se holbează la mine. Îmi plec privirea, rușinată. Evident, nu știu să îmi maschez emoțiile.

După două minute interminabile, ușa de la baie se deschide și Susan se întoarce la locul ei.

– Nu s-a întâmplat nimic, îmi șoptește Matt, care e din nou lângă mine.

Nici măcar nu mi-am dat seama că se așezase deja. Îl iau de mână și i-o strâng tare, iar el îmi zâmbește dulce.

Susan învârte sticla, iar de data aceasta iese Cameron. Nu aș vrea în veci să fiu fata care va juca cu el, dar sunt destul de sigură că soarta nu îmi va fi împotrivă de două ori. Și, de fapt, sticla își sfârșește rotația în cealaltă parte a cercului. La Carter!

– Mai învârte-o o dată, izbucnesc Cameron și Carter.

Râd toți, iar Susan mai învârte o dată sticla. Mă forțez să îmi păstrez calmul și să ignor sentimentul de neliniște care începe să îmi dea târcoale. Mă uit ca hipnotizată la gâtul sticlei, care își încetinește rotațiile și se oprește arătând spre... mine.

O, nu!

Nu îmi vine să cred și îmi ridic privirea spre Cameron, care e deja în picioare. Mă întorc spre Matt.

– Du-te, mă încurajează el. Aveți amândoi iubiți. Ce s-ar putea întâmpla?

Pufnesc şi îl ajung din urmă pe Cameron, apoi intrăm în baie. Mă întorc spre el. Stă în fața ușii, cu brațele încrucișate, cu o expresie ironică pe chip. Ce are? Nu mi se pare nimic amuzant.

– Din fericire, am prieten, altfel ar fi trebuit să te sărut, gândesc eu cu voce tare.

– Și cine ți-a spus că aș fi acceptat? răspunde el ironic.

Îl urăsc! Abia am intrat în baie, dar vreau deja să ies. Înaintez şi întind mâna spre clanță, dar el mă oprește.

Îmi ridic privirea şi îmi dau seama că sunt atât de aproape de el, încât îi simt respirația pe piele.

– Trebuie să rămânem înăuntru cel puțin un minut. E prima regulă, șoptește el.

Privirea lui profundă mă face să bat în retragere. Mă dau în spate şi îl văd zâmbind în timp ce se uită la ceas.

– A trecut minutul, așa că *acum* putem ieși, zice el, iar eu doar încuviințez.

Mă simt uşurată când mă întorc în cameră, căci parcă nu aveam aer în baie. Mă aşez din nou lângă Matt.

– E totul în regulă, îl asigur eu.

El îmi zâmbeşte uşor.

Jocul continuă încă vreo oră, iar la miezul nopții ne hotărâm să ne oprim. Mă îndepărtez de grup ca să îmi verific telefonul și văd pe ecran două apeluri pierdute de la mama. Mă duc repede în baie să o sun.

– Cris, unde ai fost? răspunde ea imediat.

Pare preocupată și sper doar să nu îi fi sunat pe soții Dallas, căci atunci sunt pierdută.

– Mamă, stai liniştită. Sunt la Sam. Scuze, am avut celularul pe modul silențios.

– Bine, dar vino acasă. E târziu, iar mâine ai școală.

Sunt în siguranță, dar trebuie să mă întorc cât mai repede; mai bine să nu întind coarda.

Îi anunț pe prietenii mei, iar în mai puțin de zece minute ne luăm la revedere de la toți și suntem din nou în mașină, eu și Sam pe bancheta din spate, tremurând de frig.

– Dai drumul la căldură? E rece, îi zic eu lui Cameron.

El încuviințează.

– Deci, Cris, îmi zice Sam.

Nu îmi place cum începe discuția.

– Cum a fost să îl săruți pe fratele meu? întreabă ea.

Și eu, și Cameron izbucnim în râs.

– Un sărut cu adevărat de neuitat... dacă ar fi existat, spune el ironic.

– Nu ne-am sărutat. Avem iubiți amândoi, zic eu.

Sam face ochii mari și nu zice nimic.

Oare am spus ceva greșit?

– Ce e? întreb eu.

Clatină din cap și zâmbește ușor.

Încep să mă îngrijorez... Am impresia că, de când am ieșit cu Cameron din baie, au început să se poarte toți ciudat. Până și Matt mi s-a părut distant.

Ajungem la mine acasă, îi salut pe Sam și pe Cameron și cobor din mașină.

De afară observ că luminile dinăuntru sunt stinse. Deschid ușor ușa și o închid la loc, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Nici nu mă întorc bine însă, că se aprinde lumina din hol.

Mama se holbează la mine, măsurându-mă din priviri.

– Cum de te-ai întors acasă cu mașina? mă întreabă ea.

– Pentru că e târziu și Sam și fratele ei au insistat să mă însoțească.

Mi se pare varianta cea mai inteligentă și mai credibilă.

– Pentru binele tău, sper să fie adevărat, răspunde mama. Acum du-te la culcare, adaugă ea.

Fug la mine în cameră și mă bag imediat în pat.

14

Orele s-au terminat cu câteva minute în urmă şi acum sunt în autobuz cu Sam. A fost o zi proastă.

În afară de ploaia care nu s-a mai oprit de azi-dimineaţă, buna dispoziţie mi-a fost pusă la grea încercare de un articol pe care Lexy l-a scris despre mine: „Eleva nouă urmărită şi maltratată de Susan. Să fie doar gelozie?"

Printre fotografiile publicate sunt câteva în care Susan se uită la mine pieziş, altele în care sunt întinsă pe scările de la şcoală, din ziua aceea în care m-a împins. Evident că lui Susan nu i-a picat bine şi m-a atacat de parcă eu aş fi fost responsabilă de prostiile pe care le scrie Lexy în ziarul ei.

Dar cel mai tare mi-a stricat ziua comportamentul ciudat al lui Matt. Am impresia că mă evită. Azi l-am văzut doar pe fugă şi nu am reuşit să vorbim deloc.

– Cris, spune Sam. Cu ce zici să mă îmbrac în seara asta?

– În seara asta? o întreb eu.

Pufneşte.

– Toată ziua ţi-am vorbit despre asta!

Sinceră să fiu, toată ziua m-am prefăcut că o ascult: mă gândesc doar la Matt.

– Scuze... Am uitat!

– Cris, eşti sigură că eşti bine?

Hotărăsc să fiu sinceră cu ea.

– Ţi se pare că Matt mă evită? o întreb eu.

– De ce crezi asta?

– A stat departe de mine toată ziua. Şi la sfârşitul ultimei ore a plecat rapid şi mi-a făcut doar cu mâna.

– Cred că îţi faci griji inutil. Probabil că avea ceva de făcut, atâta tot, zice Sam. Mai bine am vorbi despre lucruri serioase.

Ce ar putea fi mai serios ca Matt?

– Cu ce să mă îmbrac diseară? mă întreabă ea din nou.

De ce îşi face griji pentru o chestie atât de stupidă?

– Îmbracă-te cum vrei, îi răspund eu. Ai mei nu ţin la astfel de lucruri. Un tricou cu mâneci scurte şi o pereche de blugi sunt foarte bune.

Pare îngrijorată.

– Mâneci scurte?

– Da. E foarte cald la noi în casă.

– Hmm... Nu îmi place deloc frigul. Cred că o să-mi iau un hanorac pe mine, zice ea.

Ce ciudat!

– Ai ceva împotriva mânecilor scurte? glumesc eu.

– O, am ajuns, zice ea.

Ne croim drum prin mulţime şi coborâm din autobuz. Încă plouă. După gluma mea despre mânecile scurte, Sam a devenit foarte gânditoare şi acum mergem spre casele noastre în tăcere. Nu înţeleg. Mă tem să nu o fi supărat cumva. Voi încerca să vorbesc cu ea diseară.

Ajungem în faţa casei mele şi ne despărţim cu o îmbrăţişare, chiar dacă ne vom revedea în mai puţin de trei ore.

– Am ajuns! strig eu când intru în casă, dar nu îmi răspunde nimeni.

Îmi las ghiozdanul în cameră şi mă duc la bucătărie să mănânc ceva. Mama e înăuntru, chinuindu-se să pregătească feluri de mâncare complicate pentru cina cu familia Dallas. Nu sunt obişnuită să o văd aşa, deoarece de obicei găteşte chestii foarte simple. Îmi iau un măr şi mă întorc în cameră, înainte

să îi treacă cumva prin minte să îmi ceară să o ajut. Pun niște muzică şi mă gândesc din nou la Matt.

Nu reuşesc să îmi scot din minte comportamentul lui ciudat. Poate ar trebui să îl sun sau să îi scriu un SMS, ca să înțeleg ce se întâmplă. Sau mai bine nu. Aş părea o iubiţică lipicioasă. În cele din urmă, mă hotărăsc să le trimit un mesaj scurt lui Cass şi lui Trevor, iar apoi, vreme de două ore, mă prefac că îmi fac curat în cameră, cu ochii la celular, sperând ca prietenii mei sau Matt să îmi dea un semn de viață. Dar nu primesc nici un mesaj.

Aşa că mă pregătesc pentru cina plictisitoare care mă aşteaptă. Sper doar ca acel Cameron să se forțeze să fie măcar suportabil.

Kate vine după mine în baie.

– Abia aştept să o cunosc pe Sam. După cum ai descris-o tu, pare simpatică, zice ea, punând rimelul pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. Știu că soții Dallas au și un fiu. Cine ştie câţi ani o avea!?

– Are optsprezece. Și crede-mă că nu e deloc simpatic. E tipul cu care m-am certat zilele trecute, îi zic eu, dându-mă cu puţin ruj pe buze.

– Poate că în seara aceasta îţi vei da seama că nu e chiar așa de rău cum crezi tu, spune ea, zâmbind.

Aş vrea să fiu la fel de optimistă.

Se aude soneria, iar Kate iese rapid din baie. Eu, în schimb, aş rămâne închisă aici toată seara.

– Criiis! strigă mama.

Pufnesc și mă duc.

Toţi membrii familiei Dallas sunt îmbrăcaţi elegant, inclusiv Cameron. E ciudat să îl văd îmbrăcat aşa de formal şi aproape că îmi vine să râd. O îmbrăţişez pe Sam.

– Eşti foarte frumoasă, îi spun eu, apoi mă prezint părinţilor ei.

Sam e îmbrăcată chiar frumos. Poartă o rochie neagră cu mâneci lungi şi are părul prins în coadă.

– Ea cine e? întreabă Cameron arătând spre sora mea.

Kate se apropie şi dă mâna cu el.

– Eu sunt Kate, sora ei, îmi pare bine, zice ea.

Cameron îi zâmbeşte.

– Nu păreţi a fi surori; tu eşti mai frumoasă.

Kate roşeşte, iar eu mă abţin să nu îl înjur.

Când îşi va da seama că nu e nici simpatic, nici amuzant?

– Eu sunt Sam, îmi pare bine.

– Copii, la masă, anunţă mama.

Ne alăturăm adulţilor şi ne aşezăm. Jur că nu am mai văzut niciodată atâta mâncare făcută de mama. A avut ocupaţie, nu glumă!

În timpul cinei vorbesc mai mult părinţii noştri, despre afaceri şi alte subiecte plictisitoare.

– Deci, Cameron, ai o prietenă? întreabă brusc tata.

Îl privesc imediat ameninţător. Chiar i se par potrivite astfel de întrebări?

– Nu, răspunde Cameron.

Cum nu? Doar e cu Susan!

– Cum se face că un băiat aşa de drăguţ ca tine nu are iubită? întreabă mama surprinsă.

Jur că, dacă aş putea, aş arunca cu copanul de pui din farfurie după ea.

De ce pun mereu părinţii mei întrebări jenante?

– Încă nu a găsit fata potrivită, răspunde doamna Dallas. Cameron e foarte exigent. Şi nu e uşor în vremea noastră să găseşti o fată de familie bună, educată şi inteligentă, nu-i aşa, Cam?

El încuviinţează, iar eu aproape că pufnesc în râs.

E cu Susan, dar se teme să le spună părinţilor! Nu ar avea de ce! Dacă mă întrebi pe mine, e prea educată şi inteligentă pentru unul ca el.

– Dar tu, Cris? Cum te simţi la noua şcoală? mă întreabă tatăl lui Cameron.

– Ăăm... Foarte bine, mulțumesc. Noii mei colegi sunt toți... Nu reușesc să termin fraza. Aș spune „insuportabili și antipatici, cu mici excepții". În schimb, mă uit la Cameron și adaug: niște simpatici. M-au primit foarte bine.

Cameron își întoarce privirea.

– Și te vezi cu cineva? mă iscodește domnul Dallas.

Și eu care credeam că doar părinții mei pun întrebări jenante!

Nici ai mei nu știu că ies cu Matt și nu vreau să afle în timpul acestei cine.

– Ăăm, nu, răspund eu. Am venit de curând, trebuie să mă obișnuiesc cu locul.

Tatăl meu și John Dallas se privesc unul pe celălalt; nu îmi miroase de bine.

– Bine! E timpul pentru desert, ne anunță mama. Cris, îl servești tu, te rog?

Încuviințez și mă ridic de la masă.

– Atenție când îl scoți din frigider. E puțin mai greu, adaugă ea.

– Cameron, du-te să o ajuți, sugerează doamna Dallas.

– O, nu, nu e nevoie, răspund eu, zâmbind forțat. Nu am nevoie de el ca să tai felii de tort!

– Lasă-l pe Cameron să te ajute! Nu am vrea să pățească ceva desertul, zice mama lui.

Râd toți.

– Bine, accept eu.

Cameron se ridică de la masă și mă urmează în bucătărie. Mama avea dreptate, tortul e foarte greu.

– Stai așa, lasă-mă pe mine, zice el, apropiindu-se și luându-mă de mână.

– Deci, nu ai iubită... zic eu, în timp ce tai câteva felii mici de tort.

– Să nu cumva să le povestești părinților mei că ies cu Susan.

Mă privește cu îndârjire.

Îl privesc la rândul meu.

– Că de nu, ce îmi faci?

Nu spune nimic preț de câteva clipe.

– Nu știu... O voi lăsa pe Susan să hotărască.

Râde.

Sunt sigură că ea ar ști să plănuiască ceva foarte îngrozitor.

– Iar tu, în schimb, nu ești cu Matt, spune el chicotind.

– Nu am apucat încă să vorbesc cu ai mei. Să-ți ții și tu gura și vezi-ți de ale tale! îl intimidez eu, arătându-l cu degetul.

Cameron face un pas spre mine și se oprește la câțiva centimetri distanță.

– Că de nu, ce îmi faci? mă întreabă la rândul lui.

Respirațiile ni se întrepătrund și jur că, dacă aș vrea, ar fi de ajuns să mă întind puțin și i-aș atinge buzele.

Cu grijă să nu mă vadă, iau niște frișcă de pe tort cu degetul arătător și îi mânjesc vârful nasului.

Cameron se dă un pas în spate și izbucnește în râs. După care se apropie de tort și face la fel ca mine, pornind o mică luptă cu frișcă.

– Bine, bine, gata! zice el, ridicând mâinile în semn că se predă.

– Dă-mi un șervețel, zic eu.

Mă curăț pe față și încerc să repar glazura de tort, întinzând bine frișca rămasă neatinsă. După care pun o felie pe o farfurioară și i-o dau lui Cameron.

El o ignoră. Se apropie din nou de mine și se uită intens la buzele mele.

Ce e cu el?

Îmi ridică bărbia, iar privirea mea se întâlnește cu ochii lui căprui profunzi. Nu poate face așa ceva... Avem amândoi iubiți... Mă dau în spate.

– Stai pe loc, zice el zâmbind.

Își pune din nou mâna pe bărbia mea și își trece arătătorul pe buza de jos.

– Erai murdară de frișcă...

Se îndepărtează amuzat și îmi ia farfurioara din mână.

Mă concentrez din nou asupra tortului. Cu inima în gât, pregătesc o altă porție și i-o dau.

După ce servim desertul, ne așezăm la locurile noastre.

– Ce ciudat, îmi amintesc că am pus mai multă frișcă, observă mama.

Eu și Cameron ne uităm rapid unul la celălalt și ne stăpânim cu greu să nu izbucnim în râs.

Seara aceasta nu e chiar așa de rea cum mi-am imaginat eu.

15

– Bună dimineața, draga mea, ai dormit bine?

– Bună dimineața și ție, mamă. Da, mulțumesc.

Iau cerealele de pe raft.

– Deci, ce părere ți-au lăsat cei din familia Dallas?

Am impresia că abia aștepta să mă întrebe asta.

– Simpatici.

Mă așez și vărs cereale în bolul cu lapte.

– Cameron? mă întreabă ea zâmbind.

Aha, știam că avea să mă întrebe, mai devreme sau mai târziu.

– Ce-i cu Cameron?

Mă prefac că nu am înțeles.

– Cum ți s-a părut? Adică, mie mi s-a părut drăguț și politicos...

– Mamă, sper că nu puneți nimic la cale împreună cu părinții lui Cameron. Mi se pare evident că nu din întâmplare a insistat ieri seară doamna Dallas să îl trimită tocmai pe el în bucătărie să mă ajute, nu pe Sam.

– Poftim? Nu, nu. Doar că ne-am simțit bine cu soții Dallas și ne-ar plăcea să te înțelegi și tu cu Cameron.

– Și cu Sam, adaug eu.

– Ce-i cu Sam? întreabă ea, ezitant.

– E important să mă înțeleg și cu Sam.

– Mmm... Sam...?

Poftim, exact cum îmi imaginam.

– Sora lui Cameron, zic eu.

– Ah, da, sigur. Evident, şi cu ea.

Termin rapid micul dejun şi mă duc să mă pregătesc, deoarece am impresia că dialogul nostru va lua o turnură jenantă.

Nici nu ajung bine la şcoală, că Sam îmi iese în cale şi mă îmbrăţişează. După care se îndepărtează şi mă priveşte îngrijorată.

– Ce e? o întreb eu.

– Matt şi Cameron sunt în curte, discută.

– Și ce-i cu asta? Nu înţeleg ce e atât de ciudat la asta.

– Matt a descoperit că tu şi Cameron v-aţi sărutat.

– Hei, stai aşa! Ţi-am spus deja că eu şi Cameron *nu* ne-am sărutat.

– Eşti sigură de asta? mă întreabă Sam.

Ce întrebare mai e şi asta? Bineînţeles că sunt sigură! De ce nu mă crede?

Nici măcar nu îi răspund, ci clatin din cap şi mă îndrept imediat spre grădină, să îi văd pe Cameron şi pe Matt înainte să înceapă orele.

Pe scări îl găsesc pe Taylor şi îi cer să mă însoţească, dar el mă priveşte confuz.

– Cris, îmi zice el pe un ton serios, lasă-i pe băieţi să rezolve singuri lucrurile. La urma urmei, a fost un joc, sunt sigur că Matt va înțelege şi vă va ierta.

– Nu are ce să ierte! Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Cameron! Acum, te rog, spune-mi unde sunt! izbucnesc eu.

Mă privește surprins şi îmi indică direcţia.

– Acolo.

În sfârşit, îi văd: stau în picioare lângă o bancă. Matt pare agitat, vorbește şi gesticulează animat, în timp ce Cameron nu spune nimic, stă cu mâinile în buzunar şi cu privirea în pământ. Alerg spre ei.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? mă întreabă Matt imediat ce mă vede.

Mă uit la Cameron.

– Ce i-ai spus?

– Adevărul! Că nu s-a întâmplat nimic! răspunde el, întinzându-și brațele în semn de epuizare. Ascultați-mă, am explicat deja cum s-au derulat lucrurile și nu mai am nimic de spus. Mă duc la oră, lămuriți lucrurile între voi.

Cameron ne lasă singuri, iar eu mă apropii de Matt.

– Te rog să mă asculți! Nu am făcut nimic cu Cameron, bine? Nu știu de unde ți-a venit în minte ideea asta prostească. Știi bine că nu ne înțelegem. Nu l-aș săruta niciodată!

– Ah, da? Atunci de ce v-ați îmbrățișat în baia aia nenorocită? Și să nu încerci să negi, Cris! Se vedea tot din cameră. Până și Susan a văzut ce s-a întâmplat.

– Nu știu ce credeți voi că ați văzut, dar ați înțeles greșit. Nu s-a întâmplat absolut nimic, zic eu.

El clatină din cap. Evident, nu mă crede.

– Matt, te rog, trebuie să mă crezi.

– Nu știu... nu știu dacă spui adevărul. Nici măcar nu te cunosc. Cred că a fost o greșeală...

– Ce anume? Să te cuplezi cu mine? întreb eu, încercând să îmi stăpânesc lacrimile.

– Da. Adică, m-am lăsat copleșit de sentimente. Ar fi trebuit mai întâi să înțeleg ce fel de persoană ești.

– Spun mereu adevărul, de asta poți să fii sigur.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă.

– Îmi pare rău, dar am nevoie de timp ca să mă gândesc, spune el, cu privirea plecată. Apoi se întoarce și pleacă.

Sunt disperată. Nu poate fi adevărat. De ce mi se întâmplă toate mie?

Cu ochii sticloși și inima făcută țăndări, intru în clasă și mă așez la locul meu, în fața lui Cameron.

Începe ora și încerc să mă concentrez asupra lecției, dar o biluță de hârtie aterizează pe banca mea și îmi dau imediat seama de la cine ar putea fi.

„Încă e furios?"

Mă întreb de ce nu poate Cameron să aştepte pur şi simplu până la sfârşitul orei, să îmi vorbească în persoană, în loc să îmi scrie bileţele idioate.

„Exact ca iubiţica ta", i-o întorc eu. Mă uit în jur după Susan şi îmi dau seama că banca ei e goală. Probabil că e bolnavă. Bun, o problemă în minus pentru mine.

Cameron îmi răspunde imediat.

„Susan nu e supărată! Şi azi-dimineaţă ne-am scris SMS-uri şi m-a întrebat aceleaşi lucruri ca de obicei, nimic neobişnuit."

„Ah, da? Şi ce te-a întrebat?" scriu eu şi îi dau bileţelul.

„Motănel, ce faci diseară?" îmi răspunde Cameron.

Motănel??? Aproape izbucnesc în râs imaginându-mi-o pe Susan adresându-i-se astfel lui Cameron.

– Domnişoară Evans, văd că sunteţi angrenată într-o lectură foarte amuzantă, mă mustră profesorul.

– Mă scuzaţi, spun eu, mototolind bileţelul în mână.

– Ţinând cont că pe bileţelul acela este scris ceva mai interesant ca lecţia mea, ce-aţi spune dacă ne-aţi împărtăşi şi nouă? continuă proful.

– Hmm... nu cred că este nevoie, răspund eu.

– Dacă nu o veţi face dumneavoastră, atunci îl va citi cel care vi l-a trimis. Cine i l-a trimis?

Cameron ridică mâna şi toţi îl privesc uimiţi.

– Poftiţi, îl îndeamnă proful.

Nu cred că este o mişcare inteligentă. Susan nu e la şcoală azi, dar Matt da, şi cu siguranţă că va înţelege greşit.

– Îmi pare rău, eu... încerc eu să spun, dar profesorul se apropie şi îmi ia bileţelul din mână.

– Motănel, ce faci diseară? citeşte el.

Toată clasa râde, iar eu aş vrea să intru sub pământ.

– Domnişoară Evans şi domnule Dallas, sunt sigur că vă puteţi planifica seara în momente mai oportune.

Îmi plec capul. Ce situație!

– Săptămâna viitoare vă veți ispăși pedeapsa, continuă profesorul. Veți spăla sala de sport, ați înțeles?

Ia foaia de hârtie și începe din nou să ne explice lecția.

Îl urăsc pe Cameron și mania lui prostească cu bilețelele! Iar când sună clopoțelul pentru pauza de prânz mai are și tupeul să se ia de mine pentru cele întâmplate!

– Fantastic! Va trebui să îmi petrec după-amiaza cu tine, bombănește el în spatele meu, în timp ce mă ridic de pe scaun.

– Și crezi că eu mă bucur? îl întreb eu.

– Păi, ar fi visul multor fete. Rânjește malițios. Și, oricum, e numai vina ta!

Nu îl mai suport.

– Vina mea? Tu mi-am trimis bilețelul.

Își ia ghiozdanul și se îndreaptă spre ușă. Închid geanta și îl urmez.

– M-ai auzit? Dacă tot vrei să îmi vorbești, fă-o în pauze sau folosește telefonul! Acum chiar că am încurcat-o cu Matt și Susan, zic eu.

Cameron se întoarce brusc spre mine și aproape că mă ciocnesc de el.

– Nu am numărul tău, răspunde el, privindu-mă drept în ochi. Și apoi, cui îi pasă de Susan sau Matt? N-au decât să creadă prostiile pe care le zic ceilalți! Important e că noi știm ce s-a întâmplat de fapt. Nu a existat nici un sărut, deoarece noi doi ne urâm.

– Exact! Nu ar putea fi niciodată ceva între noi, răspund eu.

Zâmbește.

– Întocmai, motiv pentru care e inutil să te îngrijorezi atât. Se vor întoarce, mai devreme sau mai târziu.

– Nu îmi place siguranța asta de sine a ta, zic eu.

– Crede-mă. Susan a făcut-o mereu și așa va face și Matt. Nu sunt foarte deosebiți. Acum vreau doar să merg să mănânc ceva, zice el și îmi face semn să îl urmez.

Luăm masa la cantină, în compania lui Sam, Nash şi Taylor, iar din când în când mă uit la Matt, care vorbeşte liniştit cu Carter.

Următoarele ore trec greu şi suspin uşurată când sună clopoţelul şi anunţă sfârşitul orelor. Ziua asta mi s-a părut interminabilă.

Ieşind din sala în care se ţine lecţia de spaniolă, îl văd pe Matt pe coridor şi îi ies înainte.

– Matt, pot să îţi explic...

– Nu ai ce să îmi explici, mă întrerupe el imediat. Mai bine te duci la Cameron, să stabiliţi ce faceţi diseară.

– S-a înţeles greşit. Dacă vrei, îţi arăt ce ne-am scris înainte de aia.

– Nu îmi pasă câtuşi de puţin ce v-aţi scris înainte. De fapt, nu îmi pasă deloc de tine. Cris, lasă-mă în pace! Stai departe de mine, zice el şi pleacă.

Rămân fără cuvinte, ţintuită locului în mijlocul coridorului. Ochii mi se umplu de lacrimi şi nu reuşesc să le ţin în frâu. Cum să îl fac să înţeleagă că nu mint, că eu chiar ţin la el?

Nash a ascultat toată discuţia de pe scări. Coboară treptele şi îmi pune mâna pe umăr.

– Plângi. Ce se întâmplă?

Abia reuşesc să mă uit la el; nu ştiu ce să îi răspund. Îl consider prietenul meu, simt că pot să am încredere în el, dar sunt în stare de şoc.

Se apropie de mine şi mă îmbrăţişează.

– Dacă e din cauza lui Matt, stai liniştită! Sunt sigură că veţi fi din nou împreună, zice el.

– Nu cred. E convins că m-am sărutat cu Cameron. Dar îţi jur că nu e adevărat.

– Ştiu, zice Nash, mângâindu-mă pe păr. Hai, te duc acasă!

Îmi şterg lacrimile. E frumos să ai un prieten ca el. Îmi aminteşte de Trevor: e sensibil și protector, ca el. Mă bucur că face parte din viaţa mea.

– Deci, ştiu că seara trecută Cameron a luat cina la tine acasă, zice el în timp ce mergem spre casă.

Evident, Cameron i-a povestit totul.

– Da.

– Și cum a fost?

– Păi... nu a fost mare lucru.

De fapt, a fost mai bine decât mă aşteptasem eu.

– Lui Cameron i-a plăcut desertul, zice el chicotind.

Mă uit la el. Cu siguranţă, Cameron i-a povestit despre mica noastră luptă cu frișcă, şi, sinceră să fiu, îmi vine să zâmbesc amintindu-mi.

– În sfârșit, un zâmbet! exclamă Nash. O să vezi, Cris, că se vor aranja toate lucrurile!

Încuviinţez şi ne continuăm drumul spre casă.

16

Taylor a avut o idee grozavă. Mi-a plăcut mereu să merg la cinema sâmbătă seara, iar *Sub aceeași stea* nu m-a dezamăgit.

Din fericire, la Miami încă rulează; îmi doream de luni de zile să îl văd, dar Cass și Trevor au fost mereu de neclintit în privința asta: fără filme lacrimogene! De fapt, e o poveste foarte emoționantă și am plâns mult, iar Matt a stat lângă mine, m-a ținut de mână și m-a consolat.

A fost și mai emoționant din cauză că l-am văzut cu el, mai ales după mica criză prin care tocmai ce am trecut. Poveștile intense și romantice ca aceasta te fac să înțelegi lucrurile care contează cu adevărat și cât de frumos este să iubești.

În timpul vizionării, mi-am dat seama că uneori ne pierdem în detalii, fără să ne gândim că viața e un bun prețios și fragil și trebuie trăită până la ultima respirație. Teama de suferință reușește să ne paralizeze și să ne orbească. Trebuie să avem curajul să fim fericiți și să îmbrățișăm dragostea, cel mai măreț dar pe care ni-l poate oferi viața.

Din fericire, Matt și-a înfrânt nesiguranța și ieri, după ore, am vorbit și am clarificat totul. I-am explicat ce s-a întâmplat la petrecerea lui Nash, neînțelegerea cu bilețelul și, în cele din urmă, a înțeles că sunt sinceră. Mi-a cerut scuze și mi-a spus cuvinte dulci.

La ieşirea din cinematograf, aveam încă ochii umflaţi.

– Cum poate cineva să plângă la un astfel de film? întreabă Susan privindu-mă dezgustată.

– A fost foarte frumos, îi răspund eu.

Susan pufneşte.

– E o porcărie.

Chiar că e insensibilă. Nu poţi să rămâi impasibil în faţa unei poveşti atât de emoţionante. Şi acum, dacă mă gândesc la scena finală, îmi dau lacrimile.

Matt îşi dă seama şi mă îmbrăţişează.

– Vom fi împreună pentru totdeauna, îmi şopteşte el şi mă sărută uşor.

Băiatul acesta ştie cum să mă înveselească şi îl ador pentru asta.

– O, Doamne, mi se face greaţă, comentează Taylor.

Taylor nu face excepţii: reuşeşte mereu să strice momentele cele mai romantice. Râdem toţi, mai puţin Cameron şi Susan, evident. Dacă mă gândesc mai bine, chiar se potrivesc perfect... Sunt cinici şi indiferenţi faţă de toate lucrurile.

– De ce nu a venit şi Sam? întreabă Nash.

Ridic din umeri. Nu ştiu ce să răspund, pentru că nu am mai vorbit cu ea de ieri.

– E simplu: nu i-a trecut nimănui prin minte să o invite. Oare de ce? răspunde Susan.

Of, e insuportabilă! Dar mă simt puţin vinovată în ceea ce o priveşte pe Sam. Ar fi trebuit să mă gândesc... dar eram convinsă că a invitat-o altcineva şi, în plus, am fost aşa de fericită azi că m-am împăcat cu Matt, încât toată ziua am fost cu capul în nori, ascultând muzică şi gândindu-mă la noi doi.

– Eu mă duc acasă. Mă ofer să vă duc cu scooterul, dacă are cineva nevoie, spune Taylor.

Din fericire, Susan acceptă oferta, îl sărută pe Cameron şi pleacă. La scurt timp după aceea însă, pleacă şi Matt şi Nash, iar eu şi Cameron rămânem singuri.

Nu spunem nici unul nimic preţ de câteva clipe. Nu prea avem multe de vorbit noi doi.

– Cu ce te întorci acasă? îl întreb eu, mai mult ca să rup tăcerea decât dintr-o curiozitate reală.

– Cu autobuzul. Tu? Vine cineva după tine?

– Da, mama. Ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

– Atunci îţi ţin companie până vine, zice el.

Sunt surprinsă. De unde atâta amabilitate? E chiar neobişnuit.

– Bine, mulţumesc.

– Nu a fost rău filmul, zice el.

– Aşa e. Am plâns tot timpul.

– Da, am văzut. Matt te tot consola...

– Şi tu o consolai pe Susan, zic eu, amintindu-mi cum se ţineau de mână.

– Nu, nu. Cum nu făcea decât să pufnească întruna, am luat-o de mână şi i-am zis să mai reziste puţin.

Râdem amândoi.

– Are un caracter pe cinste...

El zâmbeşte.

– Da, dar începe să mă obosească...

– În ce sens?

– Nu ai înţelege... răspunde el, întorcându-şi privirea.

Rămânem amândoi tăcuţi o vreme. Mama ar fi trebuit să ajungă deja. Aşteptarea aceasta mi se pare infinită.

– Când trebuie să ne ispăşim pedeapsa? mă întreabă el brusc.

Zâmbesc la auzul cuvintelor pe care le-a folosit.

– Marţi, răspund eu.

Temperatura a scăzut pe neaşteptate. Strănut şi mă frec pe braţe, ca să mă încălzesc. La naiba! Sunt foarte obosită, aşa că asta îmi mai lipseşte: să răcesc!

– Ţi-e rece? mă întreabă Cameron.

– Puţin... dar rezist.

– Sigur că da.

Își dă jos haina de piele și mi-o așază pe umeri.

Iată un lucru pe care nu îl știam despre el: chiar dacă de obicei e un nemernic, dacă vrea, poate fi politicos.

– Mulțumesc, spun eu, surprinsă.

– Cu plăcere.

Începe să mă îngrijoreze faptul că mama întârzie. Îmi scot telefonul din buzunarul blugilor și mă uit să văd dacă am apeluri pierdute. Nimic. Pun celularul înapoi în buzunarul hainei.

În cele din urmă, la capătul străzii apare mașina noastră. Se oprește de cealaltă parte a străzii și mama scoate capul pe geam.

– Hei, Cris, scuze că am întârziat! zice ea, făcându-mi cu mâna. După care îl vede și pe Cameron. Ciao, Cameron! Ești singur?

– Bună seara, doamnă Evans. Da, am așteptat să veniți dumneavoastră, ca să nu o las pe Cris singură, dar acum mă duc să iau autobuzul, spune el zâmbind.

Poftim, acum mi-e totul limpede: Cameron e un geniu! Cu mișcarea asta, i-a câștigat în mod definitiv admirația mamei...

– Mulțumesc, Cameron, foarte drăguț din partea ta. Păi, dacă vrei, te ducem cu mașina, zice ea.

Și a obținut un drum cu mașina pe care eu nu i l-aș fi oferit!

– Da, de ce nu? Mulțumesc mult! răspunde el.

Rămân fără cuvinte. Ne apropiem de mașină și când deschid ușa din față ca să mă așez lângă mama îmi dau seama că e și Kate cu ea.

– Tu ce cauți aici? întreb eu surprinsă.

– Am venit cu mama.

Nu îmi place deloc zâmbetul ei larg.

Clatin din cap. Înseamnă că va trebui să stau în spate, cu Cameron. Din păcate, avem ceva de mers până la el acasă, iar eu am epuizat subiectele de conversație.

Mașina înaintează rapid în primele cinci minute, după care încetinește.

– O, fantastic! Asta ne mai lipsea: aglomerația, pufnește mama. Chiar nu îmi doream asta. Sunt epuizată, iar tăcerea devine jenantă. Îmi sprijin capul pe geamul mașinii și las oboseala să pună stăpânire pe mine.

– Cris, îmi șoptește o voce foarte plăcută. Cris, mai un pic și am ajuns, îmi zice din nou.

Deschid încet ochii și îmi dau seama că stau cu capul pe ceva moale și parfumat. Ce ciudat! Îmi amintesc că m-am sprijinit de geam, nu de... Cameron! Stau cu capul pe umărul lui, iar el mă ține cu brațul de după talie. Îmi ridic încet capul și, dacă nu aș fi amețită de somn, aș tuli-o rapid de lângă el.

– Aproape am ajuns, îmi șoptește el.

– Ah, spun eu și mă trag în spate.

Mi-e rece și o rog pe mamă să dea drumul la căldură. Cum de am ajuns în brațele lui Cameron? Sigur mașina a virat tare în vreo curbă și probabil am căzut pe el fără să îmi dau seama.

– Am ajuns, ne anunță mama, oprind în fața casei familiei Dallas.

– Mulțumesc mult că m-ați adus, doamnă Evans. Și noapte bună tuturor! Cameron coboară din mașină, după care mă privește și adaugă zâmbind: Pe luni!

– Ciao, pe luni!

Îi dau haina, el închide portiera, iar mama pornește din nou mașina. Încă tremur, sper să nu am febră.

Câteva minute mai târziu mă bag sub pătură. Închid ochii și, fără să vreau, îmi imaginez că sunt în brațele calde ale lui Cameron și parcă încă îi simt mirosul. Alung din minte această imagine și încerc să mă gândesc la Matt, la cât de fericită sunt că ne-am împăcat.

Dar gândul îmi zboară din nou spre Cameron...

17

Imediat ce terminăm de luat prânzul, Kate vine spre mine cu un aer prefăcut indiferent.

– Azi e ziua cea mare, îmi șoptește ea zâmbind, ca să nu o audă mama și tata.

Așa e! E duminică și i-am promis cu câteva zile în urmă că voi merge la întâlnirea în patru pe care a organizat-o în după-amiaza asta cu speranța ca prima ei întâlnire cu Hayes să iasă bine și ca și între mine și Nash să se înfiripe ceva. Știu că are intenții bune și că o liniștește prezența mea, așa că am acceptat fără să îi explic că, din nenumărate motive, între mine și Nash nu ar putea exista niciodată mai mult decât o frumoasă prietenie.

– La ce oră trebuie să plecăm? o întreb eu.

– În curând.

Îmi face cu ochiul și dă fuga în camera ei.

Din fericire, sunt machiată și trebuie doar să îmi pun niște haine mai bune pe mine, și sunt gata. Mă duc în cameră ca să îi scriu un SMS lui Nash, să aflu când anume și unde trebuie să ne întâlnim.

Îmi iau geanta, dar telefonul nu e în ea. Mă uit în jur și... nimic. Ce-am făcut cu el?

– Mi-ați văzut celularul? strig eu către ceilalți, prin ușa deschisă.

Îmi răspund în cor că nu.

Fantastic!

Încerc să îmi imaginez unde l-am folosit ultima dată: eram cu ceilalți, ieri seară.

Un mic flashback își croiește drum prin mintea mea și îmi aduc în sfârșit aminte: l-am uitat în haina lui Cameron! O, nu!

– Ești gata? mă întreabă Kate, intrând în camera mea.

– Două secunde!

Mă schimb foarte rapid. Sunt sigură că Cameron îmi va aduce celularul mâine la școală.

– Unde trebuie să ne întâlnim cu ei? o întreb eu.

– Hayes mi-a spus pe plajă, în fața unei gelaterii.

– În regulă, dar care? Sunt o mulțime de gelaterii.

– Mi-a spus că are o firmă roșie! Of, nu contează. Îi vom găsi când ajungem acolo. Mai bine ne-am grăbi acum, îmi răspunde ea, apucându-mă de mână și trăgându-mă după ea.

Ajungem pe plajă și rătăcim pe acolo, căutând gelateria cu firmă roșie, dar nu o vedem pe nicăieri.

– Ce facem acum? întreb eu.

Kate se uită în jur agitată.

– Cris! mă strigă cineva.

– Hei, Nash!

Mă duc spre el și îl îmbrățișez.

Mă întorc și mă uit la surioara mea. Ea și Hayes, după ce s-au salutat, se privesc timizi fără să spună vreun cuvânt. Par jenați. Simt că trebuie să fac ceva.

– Hei, Kate, ce zici dacă tu și Hayes vă duceți să vă luați o înghețată? propun eu.

Mă privesc amândoi.

– Și tu, și Nash? întreabă ea.

– Noi avem de vorbit despre câteva lucruri, îi explic eu și îi fac cu ochiul.

– Ah, în regulă, răspunde Kate.

Eu și Nash îi privim în timp ce se îndepărtează.

– Se plac, zice Nash.

– Așa e! Kate vorbește întruna despre Hayes.

– Și Hayes despre Kate, zice el.

Atunci e fantastic! Chiar le-ar sta bine împreună.

– Deci... despre ce voiai să îmi vorbești? mă întreabă el.

– Ah, despre nimic. Era o scuză ca să îi fac să se îndepărteze singuri.

Nash zâmbește și se așază pe nisip. Mă așez lângă el.

– Ai mai vorbit cu Sam? mă întreabă el.

– Nu, tu? Nu am mai vorbit cu ea de vineri. I-aș scrie chiar acum, dar celularul meu e la fratele ei.

– Nu. Sunt puțin îngrijorat pentru ea, zice el gânditor.

– De ce?

– E mereu așa timidă, e tot timpul singură. Nu îi scrie niciodată nici unuia dintre noi și vorbește cu noi doar dacă ești și tu, altfel se preface că nu ne cunoaște. Crezi că ne urăște? întreabă Nash.

– Poftim? Sigur că nu! E doar timidă și se teme să nu se ia Cameron de ea dacă își petrece timpul cu prietenii lui.

Nash pufnește.

– Cam poate fi un nemernic când vrea!

– Dar de ce nu se înțelege cu ea? întreb eu.

– E o poveste mai complicată... Cameron și Sam, într-un fel, nu sunt frați, spune Nash.

– Ce? Dar seamănă ca două picături de apă!

– Da, adică, sunt... Sunt frați vitregi; au același tată, dar mame diferite. Pe scurt... multă vreme, mama lui Cam a ignorat faptul că soțul ei avea o aventură cu o altă femeie, până când aceasta a rămas însărcinată cu Sam. După ce au trecut câțiva ani, cred că pe când avea Cam vreo șase ani, părinții lui au divorțat, iar el i-a fost încredințat mamei lui. Din păcate însă, mama lui Cam a murit în anul următor și el a ajuns să locuiască cu noua familie a tatălui lui. A fost o perioadă îngrozitoare pentru Cam.

Nu îmi imaginasem ce poveste dureroasă avea Cameron.

– Apoi, odată cu trecerea timpului, a reușit să clădească o relație bună cu mama lui vitregă. Însă nu și cu Sam. Poate

că pare absurd, dar cred că o consideră responsabilă pentru divorțul părinților lui și, într-un fel, și de moartea mamei lui.

– E o poveste înfiorătoare, zic eu.

– Așa e.

Ne petrecem după-amiaza vorbind despre o mulțime de lucruri. Apoi mergem să îi căutăm pe Kate și Hayes, ca să ne întoarcem acasă.

– A fost o zi foarte frumoasă. Ne vedem mâine, îi zic eu lui Nash.

Hayes o salută pe Kate cu un sărut pe obraz, iar ea roșește. Am observat o licărire diferită în ochii ei. Abia aștept să rămânem singure ca să aflu cum au mers lucrurile.

Pe drum spre casă, Kate îmi povestește cu de-amănuntul despre întâlnirea ei cu Hayes. A fost o întâlnire reușită: surioara mea s-a sărutat pentru prima dată! Sunt la fel de emoționată ca ea.

Când ajungem acasă, afară e deja întuneric, iar eu trebuie neapărat să iau legătura cu Cameron, ca să îi amintesc să îmi aducă celularul la școală. Intru în bucătărie, să caut numărul familiei Dallas în agendă, dar Kate se ciocnește de mine și varsă un pahar de lapte pe tricoul meu.

Fantastic!

– Kate! Fii atentă! zic eu.

– Scuze, Cris! Nu știu ce-i cu mine!

Cum să mă supăr pe ea? Își va aminti această zi toată viața... Îi zâmbesc și mă duc în cameră să mă schimb.

Iau un tricou curat din dulap și mi-l dau jos pe cel murdar. Se deschide fereastra și mă gândesc că e din cauza vântului, dar, când mă întorc să verific, mă trezesc față în față cu Cameron.

Eu sunt în sutien, iar el e în camera mea!

Sunt gata să țip, înspăimântată. Cameron fuge spre mine și îmi astupă gura.

– Șșșt! Taci, șoptește el.

Apuc tricoul de pe pat, să mă acopăr.

– Ți-ai pierdut mințile? Ce cauți în camera mea? întreb eu foarte încet, ca să nu mă audă ai mei.

– Liniştește-te! Voiam să îți returnez telefonul.

Mi-arată telefonul.

– Intri în camera mea pe fereastră, în timp ce sunt pe jumătate goală, ca să îmi returnezi telefonul? îl întreb eu șocată.

– Da.

Zâmbește, de parcă ar fi cel mai natural lucru din lume.

Mă apropii de el și apuc telefonul, dar el nu îi dă drumul. Sunt mai puțin de cinci centimetri între noi.

– Dă-mi-l, îi zic eu pe un ton dur.

El începe să râdă și îi dă drumul.

Mă îndepărtez și mă întorc cu spatele la el, ca să îmi iau tricoul pe mine. Din păcate, e un tricou cu un decolteu amplu, pe care nu l-aș purta niciodată în afara casei, dar e oricum mai bine decât să rămân în sutien. Apoi mă întorc spre el.

– Data viitoare poartă-te și tu ca orice om normal și folosește ușa! îi spun eu pe un ton categoric.

El mă privește malițios și își coboară privirea spre decolteul meu.

– Neh! E mult mai distractiv să te surprind pe fereastră.

– Ba nu e deloc! Dacă vrei să te distrezi, surprinde-o pe Susan!

– Camera ei e la etajul trei, nu am cum, îmi explică el în glumă și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Aud bătăi la ușă. Sigur e mama.

– Cameron, pleacă! Acum! zic eu și îi arăt fereastra.

Mama continuă să bată.

– Scumpo, pot să intru?

– Nu e timp! zice el.

Mă uit în jur, agitată.

– Intră aici! îi spun eu, împingându-l în dulap cu o secundă înainte să intre mama.

– Scumpo...

– Da, mamă? zic eu, încercând să par cât mai relaxată.

– Cameron a trecut, după-amiaza asta să îți dea ceva, dar, cum nu erai acasă, a zis că trece altă dată.

Ce-i drept, chiar a trecut, dar în cel mai prost moment posibil!

– Bine, mersi, răspund eu.

Mama iese din cameră, iar eu închid ușa.

Când Cameron iese din dulap, mă duc furioasă spre el și îi poruncesc să iasă din cameră.

– Bine, am înțeles, zice el fără să clipească și iese pe fereastră.

Clatin din cap și trag numaidecât obloanele. Nu știu de ce, dar zâmbesc ca o tâmpă.

Mă arunc pe pat și mă trezesc gândindu-mă la weekendul foarte ciudat care tocmai s-a încheiat.

18

Jur că mai devreme sau mai târziu voi distruge nenorocitul ăsta de ceas deşteptător.

Îl opresc imediat, mă dau jos din pat şi deschid dulapul ca să îmi aleg hainele. În interiorul dulapului este o dezordine nebună: cămăşi şi tricouri care atârnă într-o parte, umeraşe goale, haine mototolite şi aruncate grămezi pe jos...

Cameron! Evident că e vina lui!

Iau un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi şi mă duc să mă pregătesc.

– Mamă, sunt gata, mergem?

– Ce? Scumpa mea, ţi-am spus aseară că azi nu te duc eu.

Mama e încă în pijama şi ia comod micul dejun în bucătărie.

– Nu, mamă. Nu mi-ai zis.

– O, scumpo, îmi pare rău! Atunci grăbeşte-te, să nu întârzii. E *deja* târziu.

La ora asta, autobuzul a trecut, iar pe jos îmi va lua foarte mult timp, dar nu am de ales. Ies în fugă din casă şi pornesc la drum.

O maşină încetineşte şi înaintează în ritm cu mine. Cu coada ochiului văd geamul coborându-se, dar nu mă întorc să mă uit. Sunt mulţi ciudaţi prin zonă.

– Te grăbeşti?

Nici măcar nu trebuie să mă întorc, deoarece îmi dau seama după voce că e Cameron.

– Nu, răspund eu.

El chicotește.

– Atunci de ce fugi?

– Vezi-ți de ale tale.

– Dacă vrei, te duc cu mașina.

– Nu e nevoie, răspund eu grăbind pasul.

El oprește mașina.

– Ba ai nevoie. Autobuzul a trecut deja și, dacă mergi pe jos, vei întârzia.

Pufnesc.

– Bine.

Mă așez lângă el. Nu am chef de vorbă, așa că dau mai tare la radio, să las muzica să umple tăcerea.

– Deci, cum se face că mergi pe jos? mă întreabă el, dând mai încet muzica.

Prefer să nu zic nimic.

– Mulțumesc de răspuns, zice el.

– Mama avea alte treburi.

– Sper că nu te-ai supărat din cauza episodului cu fereastra. A fost distractiv.

Îl privesc furioasă.

– Nu și pentru mine.

El zâmbește și își trece mâna prin păr.

– Ce e? întreb eu.

– Nimic, răspunde el, privindu-mă preț de două secunde, după care se uită din nou la drum.

Când mă întind din nou ca să dau muzica mai tare, o face și el în același timp, iar mâinile noastre se ating. Mi-o trag imediat pe a mea, iar el mă privește, apoi dă mai tare.

– Grozav! zic eu în timp ce Cameron străbate parcarea școlii.

– Ce e?

– Ne privesc toți.

– Și?

– Dacă află Susan că m-ai adus la şcoală mă ucide.

– Am s-o opresc eu, zice el şi îmi face cu ochiul.

Ne dăm jos din maşină și ne ducem la prietenii noştri. Matt, Susan, Carter și Taylor stau de vorbă lângă banca obișnuită.

Când ne vede Susan, rămâne cu gura căscată și vine spre noi.

– Bună dimineaţa, iubitule, îi zice ea lui Cameron.

Și Matt vine repede și mă salută cu un sărut.

– Cris, doar zdrenţe din-astea ai în dulap? mă întreabă Susan examinându-mi hainele.

Se pare că nu e o zi bună pentru ea până nu mă insultă într-un fel sau altul.

– Scuză-mă că nu am tricouri fucsia, răspund eu, iar băieţii râd.

– De fapt, ai unul, zice Cameron.

Mă uit la el. De fapt, se uită toţi la el.

La ce i-o sta gândul?

– Și tu de unde ştii? întreabă Susan, holbându-se la el bănuitoare.

După faţa lui Cameron, îmi dau seama că abia acum s-a prins că a zis o chestie care ne va aduce necazuri amândurora.

– L-am purtat cu câteva seri în urmă, improvizez eu. Părinţii lui au veni la noi la cină, să vorbească despre afaceri. Au fost și el, şi Sam. Mă uit la el.

El încuviinţează.

– Da, am petrecut o seară foarte plictisitoare.

Sună clopoţelul şi îl las pe Matt să o ia înainte, ca să fiu singură cu Cameron.

– Eşti un imbecil! îi şoptesc eu.

– Scuze, mi-a scăpat, se justifică el.

– Sper ca Matt să fi înghiţit gogoaşa. Pentru că, dacă află şi mă părăseşte, jur că...

– Ar trebui să te lase pentru că am intrat pe fereastră și te-am văzut în sutien? mă întrerupe Cameron.

– Tu... zic eu tare. Apoi mă liniştesc şi continui: Tu nu ai văzut nimic!

– Oh, ba da!

Chicotește.

– Te urăsc!

Grăbesc pasul spre dulăpiorul meu.

Mi se pare că toți sunt cu ochii pe mine și nu înțeleg de ce. Sper că Susan sau Lexy nu au pus iar ceva la cale.

Introduc codul şi imediat ce deschid dulăpiorul, mă lovește un nor alb. Închid instinctiv ochii, după care îi deschid din nou. *Totul* în jurul meu e alb: părul, hainele, cărțile din dulăpior şi podeaua... Totul e acoperit de o pulbere albă. E făină şi e peste tot! Cine ar putea fi atât de prost încât să îmi facă o astfel de farsă?

Mă uit în jur și îmi dau seama că toți de pe coridor râd. Mă simt umilită, probabil că am o figură patetică și, în plus, Lexy face poze. Mă voi gândi mai târziu cum să o fac să le șteargă, dar acum vreau doar să mă duc la baie, să mă curăț de scârboșenia asta.

– Recunosc că îți stă bine în alb, Cris! exclamă Susan în spatele meu.

Mă întorc și o privesc. Râde în hohote, împreună cu amicele ei. Sunt mai mult ca sigură că e opera ei. Cum poate fi atât de nemernică? De ce nu înțelege că nu concurez cu ea? Aș vrea doar să fiu lăsată în pace! De data aceasta însă, a exagerat, și n-am de gând să stau cu mâinile în sân. Mă îndrept spre ea, hotărâtă să o fac să plătească, dar simt că mă oprește cineva. Mă întorc și întâlnesc privirea albastră a lui Nash.

– Liniştește-te! Nu merită să îți pierzi răbdarea cu anumite persoane, zice el.

Are dreptate, nu ar rezolva nimic, ba dimpotrivă, probabil că m-ar face să mă simt mai prost. Respir adânc și intru în baia fetelor, urmată de Nash.

– Nu poți sta aici, îi spun eu.

– Nu mă interesează. Nu te las singură.

E incredibil de bun și de grijuliu. Sunt foarte norocoasă că l-am cunoscut.

Mă clătesc pe față și când închid ochii mi se pare că îi aud din nou râzând pe cei care au asistat la scenă. Nu reușesc să îmi stăpânesc lacrimile.

– Hei, e totul în regulă, mă consolează el.

– Ba nu, nimic nu e în regulă. Uită-te la mine! De ce e Susan atât de crudă?

– Gelozia ne împinge la lucruri incredibile, zice el.

– Du-te la oră, Nash! Lecția a început deja de câteva minute și dacă rămâi aici o să dai de belea.

– Nu. Rămân cu tine.

Mă curăț cum pot mai bine și ne ducem împreună spre clasă. Când intru, îl văd pe Matt privindu-mă temător. Până și Cameron pare îngrijorat; probabil că arăt îngrozitor. Eu și Nash ne cerem scuze că am întârziat și ne așezăm la locurile noastre.

Cameron mă atinge pe spate, ca să mă întorc la el, dar nu îi fac pe plac. Insistă și, în timp ce profDul scrie pe tablă, mă întorc și îi spun să o lase baltă. El se lasă pe spate în scaun și nu mă mai deranjează deloc. Apoi mă uit la Susan, care zâmbește satisfăcută; probabil că e foarte mândră de ea însăși... Ce nemernică!

În pauză, Matt vine repede la banca mea.

– Ce-ai pățit? întreabă el.

– Nu am chef să vorbesc despre asta acum... Îți povestesc mai târziu.

– Matt! îl strigă Taylor din ușă.

– Du-te, îi zic eu.

– Ești sigură? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

Mă sărută pe frunte și pleacă.

Respir adânc și îmi pun capul pe bancă. Mă doare, ca și cum ar sta să explodeze dintr-o clipă în alta.

– Eşti mai bine? mă întreabă Nash.

Ridic capul. Sam e lângă el.

– Da, mulțumesc, mint eu.

– Cert e că e o nemernică, zice Sam.

– Aşa e. Nu înțeleg de ce anume se teme. Ar trebui să aibă încredere în Cameron! O iubeşte, nu ar părăsi-o niciodată pentru una ca mine. Nici eu nu l-aş părăsi pe Matt.

– Cameron! strigă Susan de pe coridor.

Ne uităm toți trei unul la altul, după care ieşim în fugă din clasă, ca să ne dăm seama ce se întâmplă. Îmi croiesc drum printre ceilalți, ca să văd mai bine.

Susan plânge şi îl ține pe Cameron de un braț, iar el nici măcar nu se uită la ea.

– Susan, lasă-mă în pace, îi zice el.

Ea îl imploră să nu plece, dar Cameron se smulge din strânsoarea ei.

– Ajunge, Susan! M-am săturat de jocurile tale. Ce-ai pățit?

– Te iubesc! strigă ea, plângând.

– Prostii! zice Cameron, privind-o drept în ochi şi pleacă.

Prietenele ei dau fuga să o consoleze, dar Susan e disperată. O mulțime de oameni au asistat la scenă în tăcere şi abia acum mă observă Susan.

– Tu! îmi zice ea, arătând spre mine.

Mă privesc toți, iar eu mă simt îngrozitor de jenată.

– O să mi-o plătești, Evans!

– Cris, să mergem, zice Nash, trăgându-mă de acolo.

– Da, duceți-o de aici înainte să se rănească foarte tare! strigă Susan.

Mă cutremur când o aud.

19

Sună clopoțelul, iar eu abia aștept să scap din această carceră.

Mă ridic, îmi iau ghiozdanul și ies din sală fără să mai aștept pe cineva.

Credeam că după farsa urâtă pe care mi-a făcut-o Susan, ziua nu putea să meargă mai rău, dar m-am înșelat.

În pauza de prânz m-am certat cu Matt. Ce-au pățit toți? La fel ca Susan, și el suspectează că e ceva între mine și Cameron. Și de data asta pentru că m-a adus cu mașina!

În plus, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, proful de istorie ne-a împărțit pe perechi și ne-a dat anumite subiecte de aprofundat. Și cu cine am picat eu? Cu Cameron, bineînțeles!

Îmi pare rău pentru Matt, dar nu a depins de mine; nici eu nu sunt bucuroasă de asta.

I-am spus că trebuie să învețe să aibă încredere în mine, pentru că prefer să stau singură decât să am lângă mine o persoană care nu are încredere în mine.

– Cris!

Mă opresc și mă întorc spre Sam.

– Ne vedem mai târziu la mine, îmi amintește ea.

Mă forțez să îi zâmbesc.

– Sigur, Sam. Pe mai târziu.

O îmbrățișez, după care mă grăbesc spre ieșire.

Simt că îmi crapă capul de durere, aşa că imediat ce ajung acasă, mă arunc pe pat să mă odihnesc puţin.

Mă trezeşte o aromă delicioasă de pizza proaspăt coaptă. Cât e ora?

E 20:15!

O, nu! Trebuia să fiu la Sam de cincisprezece minute!

Mă dau rapid jos din pat şi iau nişte haine din dulap. Mi-a cerut ea să îi duc câteva. Bag totul într-o geantă şi mă uit la celular. Sper doar ca Sam să nu se fi supărat pe mine. Trei apeluri pierdute. O sun imediat înapoi să îi spun că sunt pe drum şi ies din casă.

După zece minute, străbat deja aleea care duce spre vila familiei Dallas.

Cameron mă întâmpină la intrare.

– Ce cauţi aici? mă întreabă el, închizând uşa.

– M-a rugat Sam să vin să o ajut cu întâlnirea din seara asta.

– Întâlnire? întreabă el surprins.

Nu ştie de întâlnirea lui Sam cu Nash?

– Da, zic eu.

Pare confuz și poate ar fi mai bine să tac din gură.

– Sam cu cine?

– Sam ce? întreabă chiar ea.

Mă întorc şi o văd coborând scările. S-a machiat deja și are părul desprins. E foarte frumoasă, pare o prinţesă. Sunt sigură că Nash va rămâne cu gura căscată.

– Unde te duci? întreabă Cameron.

– Am o întâlnire.

– Cu cine?

Parcă îşi ura sora? De ce îi pune atâtea întrebări?

– Nash, şopteşte Sam.

– Nash? Adică *amicul meu*, Nash? întreabă Cameron ridicând tonul.

– Sam, du-te sus, îi zic eu. Vin şi eu imediat.

Ea încuviințează și urcă rapid scările.

– Dar de ce se întâlnește cu el? Tu ai organizat totul, nu-i așa? mă întreabă Cameron supărat.

– Nu Nash. A invitat-o... Dar de ce ar fi rău să fie împreună?

– E cel mai bun prieten al meu. Nu vreau să își piardă timpul cu ea!

– Sam e sora ta! îi țip eu.

– Nu, nu e! mi-o întoarce el. De ce trebuie să se bage mereu în toate? Sunt prietenii mei, nu ai ei. Să stea singură!

Cum poate fi atât de insensibil?

– Ești un nemernic! țip eu și urc scările să merg la Sam.

Ajung la etaj și o strig, dar nu îmi răspunde. Nu știu unde ar putea fi și nu știu ce să fac, dar o ușă de la capătul coridorului se deschide, și Sam iese din baie.

Are machiajul mânjit și plânge. Fug spre ea să o îmbrățișez.

– Șșșt, îi șoptesc eu și o strâng tare în brațe.

– Am auzit tot. Mulțumesc, Cris, dar așa a fost mereu relația dintre mine și Cameron. Se îndepărtează și își șterge lacrimile. Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită, dar încă mă doare să știu că nu mă consideră sora lui.

– E un prost. Ignoră-l și concentrează-te pe seara ta!

Ea încuviințează și o urmez în camera ei. E o încăpere decorată într-un stil foarte romantic: pereți de un roz prăfuit, mobilier alb și un pat grozav cu baldachin. Îi reflectă întru totul caracterul.

– Cu ce vrei să te îmbraci? o întreb eu în timp ce ea își reface machiajul.

– Nu știu. Tu cu ce te-ai îmbrăca?

Deschid geanta și scot din ea topuri și fuste cu talie înaltă.

Se apropie și se uită la hainele mele.

– O, asta ar merge perfect cu o cămașă albă de-a mea, zice ea emoționată.

– Încearc-o.

Se schimbă rapid, iar combinația este perfectă.

– Deci? întreabă ea.

– Arăți grozav!

Se uită în oglindă și îi revine în sfârșit zâmbetul acela minunat pe buze.

Sunt foarte îngrijorată de sosirea lui Nash. Dacă începe Cameron să țipe la el? Dacă se ceartă și se anulează întâlnirea? Nu vreau nici să mă gândesc la așa ceva.

– Hai să coborâm, ca să i-o luăm înainte lui Cameron când va ajunge Nash, zic eu.

Ea încuviințează și își ia poșeta. Coborâm scările și îl găsim pe Cameron așezat pe canapea, uitându-se la televizor. Cum poate fi atât de liniștit după ce a spus atâtea lucruri urâte despre Sam?

– Nu mă va lăsa să ies, șoptește ea.

– Nu îți face griji. Trebuie doar distras, o liniștesc eu.

– Cum anume?

– Trimite-i un mesaj lui Nash și spune-i să îți scrie când e afară. Eu voi încerca să îl distrag pe Cameron, ca să nu își dea seama că ieși.

Sunt dispusă să fac orice ca să îi fac în ciudă lui Cameron și să o văd pe Sam fericită.

– Bine, zice ea, și îi scrie imediat lui Nash.

Iar eu ce să scornesc ca să îi atrag atenția?

– A ajuns deja, mă anunță Sam.

Cameron ne privește.

– Când vezi că nu e atent, pleci, îi zic eu și mă apropii de el.

– Te-ai calmat? întreb eu.

El pufnește și își trece mâna prin păr.

– Ascultă, am avut o zi de tot rahatul, așa că lasă-mă în pace!

– Păi, aș zice că Susan a reușit să ne strice ziua la amândoi... Și oricum, acesta nu e un motiv să te porți urât cu sora ta.

– Păi, şi iubitul tău şi-a făcut partea lui... Mi-a spus totul. Ce?

– Poftim? întreb eu.

Se ridică şi se duce în bucătărie. Îl urmez. Trebuie să aflu ce i-a spus Matt.

Ia un pahar şi îl umple cu suc.

– Deci? insist eu.

– La ce oră ajunge Nash? întreabă el, schimbând subiectul.

– Te-am întrebat ce ţi-a spus Matt, repet eu.

Se întoarce spre mine.

– Că v-aţi certat şi că te-ai despărţit de el din cauza mea.

Nu îmi vine să cred. Mă ţin de masă, încercând să îmi stăpânesc bătăile inimii.

– E adevărat? întreabă el.

Vorbeşte serios? Chiar se crede atât de important? Ce arogant e!

– Bineînţeles că nu, răspund eu.

– Şi atunci de ce v-aţi certat?

– Ce-ţi pasă ţie?

Ridică din umeri.

– Sunt curios.

Bine atunci, voi fi sinceră.

– E fixat pe ideea că noi doi am face orice ca să fim împreună şi alte prostii de genul acesta. Problema e că nu are încredere în mine, ceea ce mă înfurie, îi explic eu.

El râde şi aşază paharul pe blat.

Uşa de la intrare se închide, iar Cameron tresaltă şi dă să se ducă să vadă ce s-a întâmplat.

Mă pun în faţa lui.

– Nash a ajuns deja, nu-i aşa?

– Sam a plecat. Aşa că linişteşte-te!

– Poftim? întreabă el, privindu-mă.

– A plecat. Nu mai poţi face nimic.

– La dracu', izbucneşte el, apoi se întoarce în sufragerie.

Respir uşurată. Sam şi Nash vor merge la întâlnire, şi asta e tot ce contează. Zâmbesc satisfăcută.

Cameron mă priveşte, iar eu mă forţez să redevin serioasă.

– Ştiu că v-aţi pus de acord.

– Nu aveam de ales. Nu ai fi lăsat-o să iasă.

Pufneşte.

– Chiar aşa. Dar, de data asta, nu contează, pentru că ei doi nu vor fi niciodată împreună.

Mai vedem noi...

– Păi, mai bine mă întorc acasă.

Se ridică de pe canapea, ca să mă conducă până la uşă.

Înainte să ies, mă întorc spre el.

– Îţi pot cere o favoare?

Cameron încuviinţează din cap.

– Nu îi spune nimic lui Sam când se întoarce acasă şi nu vorbi despre asta nici cu Nash. Te rog. Sam e atât de fericită.

Mă priveşte şi încuviinţează.

Rămân uimită. Mă aşteptam la o altă reacţie din partea lui, în schimb, din nou, Cameron mă surprinde. Îi zâmbesc.

– Atunci, mulţumesc... Am plecat.

– Bine. Pe mâine!

Sam

Ies în fugă şi îl văd pe Nash care mă aşteaptă dincolo de poartă.

În seara aceasta e şi mai fascinant ca de obicei. E îmbrăcat cu un tricou alb strâmt şi blugi. E perfect.

Sunt îndrăgostită de el de când mă ştiu şi, totuşi, în toţi aceşti ani, nu am avut curajul să îl abordez. Fratele meu făcea nişte scene de furie ori de câte ori îi ceream să mă lase să ies cu el şi prietenii lui. Cam mă urăşte, ceea ce mă face să sufăr îngrozitor. Și uite aşa, în parte pentru că sunt timidă, în parte ca să nu am probleme, m-am ţinut mereu la distanţă. Și doar mulţumită lui Cris am reuşit să vorbesc cu Nash, iar acum sunt foarte emoţionată din pricina întâlnirii.

Nu mi-a venit să cred când mi-a propus să ieşim. Adică, Nash Grier, unul dintre cei mai doriţi băieţi din şcoală, mă întreabă pe mine dacă vreau să ies cu el!

– Sam, zice Nash când mă vede.

Are cel mai frumos zâmbet de pe faţa pământului.

– Ciao, răspund eu timid.

Tremur ca frunza în timp ce mă priveşte. Îmi trag în jos mânecile de la cămaşă.

– Eşti foarte frumoasă, zice el, trecându-şi o mână prin păr.

Roşesc.

– Mulţumesc.

Chiar dacă este întuneric, reuşesc să văd perfect de bine ochii lui de un albastru incredibil. Şi m-aş putea pierde în privirea lui albastră, fără să mă mai regăsesc... Dar prefer să plec de aici cât mai repede posibil, deoarece mă tem că Cris nu va reuşi să îl calmeze pe Cameron. Aşa că întrerup reticentă schimbul nostru de priviri.

– Mergem? întreb eu.

El încuviinţează şi plecăm cu motocicleta.

Mă mai uit o dată spre casă, chiar când uşa de la intrare se deschide, dar, din fericire, Nash demarează şi mă pot considera în siguranţă.

Nu ştiu unde mergem şi, sinceră să fiu, nici nu mă prea interesează. Îl cuprind cu braţele pe după talie şi savurez senzaţia pe care mi-o creează vântul care îmi suflă pe faţă.

Ne oprim pe plajă.

– Unde mergem? întreb eu.

– Într-un loc unde se mănâncă grozav.

Mă ia de mână şi intrăm într-un restaurant pe care nu îl cunosc. Masa noastră este pe o terasă micuţă cu vedere spre mare. Cinăm la lumina lumânărilor, cu oceanul pe fundal, sub cerul înstelat.

E foarte romantic.

– Deci, cum a reacţionat Cam? întreabă Nash.

– Binişor, mint eu. La început s-a înfuriat puţin, dar după aceea a reuşit Cris să îl calmeze.

– Cris?! De ce era la tine?

– Trebuia să mă ajute cu ceva, zic eu.

– Aha... dar tu ce crezi? Se înfiripă ceva între ea şi Cameron? mă întreabă el, făcându-mi cu ochiul.

– Din câte ştiu eu, nu. Dar în ultima vreme relaţia lor s-a îmbunătăţit. Măcar nu se urăsc mai mult ca înainte.

– Vedem mâine. Dacă mă întrebi pe mine, va izbucni un război sau ceva de genul, zice el râzând.

Râd și eu. S-ar putea întâmpla orice, ținând cont că vor petrece după-amiaza împreună, curățând sala de sport.

– Sam, pot să te întreb ceva?

Încuviințez din cap.

– Uneori am impresia că ne eviți... Poate nu îți place de noi. Așa e?

Aș vrea să fiu sinceră și să îi spun că nu simt că merit să petrec timpul cu ei. În schimb, mint.

– Nu, nu. Nu e așa. Doar că... îmi place să fiu singură.

– Nimănui nu îi place să fie singur.

– Mie da. Mă simt bine așa.

– Scuză-mă, dar nu te cred. Singurătatea nu îi face bine nimănui. Data viitoare când te văd singură, te forțez să vii cu noi, zice el zâmbind.

E, cu siguranță, cel mai scump băiat din lume.

În timpul cinei vorbim despre toate lucrurile: despre școală, despre pasiunea lui pentru fotbal, despre cât de tare o urăsc pe Susan și despre cât de mult îmi iubesc fratele.

– Ești diferită în seara asta, zice el brusc.

– În ce sens? întreb eu, îngrijorată.

– Nu în sens negativ. Zâmbești, ești amuzantă... La școală nu ești așa. Ia o înghițitură de Coca-Cola. Ar trebui să fii așa mai des.

– Voi încerca, promit eu, zâmbind.

Mergem să plătim, iar el insistă să îmi facă cinste cu cina. M-am simțit foarte bine, iar timpul a trecut prea repede; nu vreau să mă întorc acasă.

– Luna e superbă în seara aceasta. Vrei să ne plimbăm pe plajă? propune el.

Sunt în al nouălea cer. Încuviințez și ne plimbăm pe țărm, sub clar de lună.

– Deci, ia spune-mi... Ai iubit?

Roșesc. Nash mă întreabă dacă am iubit! Oare visez?

– Nu... tu ai iubită?

Probabil că are mai multe.

– Nu, răspunde el zâmbind. Și câți iubiți ai avut?

Dar de ce îmi pune astfel de întrebări jenante?

– De fapt... nu am avut nici unul, mărturisesc eu.

Nash rămâne cu gura căscată.

– Nu... stai așa... vorbești serios?

De ce e așa de surprins? S-a uitat bine la mine? Sunt cea mai urâtă fată din lume!

– Da, îi confirm eu.

– Uau. N-aș fi crezut... Adică, ești o fată foarte frumoasă și îmi imaginam că ai avut deja pe cineva.

Mi-a zis că sunt foarte frumoasă sau mi s-a părut mie? Inima îmi bate așa de tare, că am impresia că îmi va exploda chiar acum!

Mai mergem un pic, apoi Nash se oprește brusc și își dă jos pantofii. După care intră cu picioarele în apă și mă stropește.

– Hei! Ce faci? zic eu.

Fusta lui Cris! Nu vreau să i-o murdăresc. Dar îmi dau jos pantofii, intru și eu în apa rece ca gheața, și îl stropesc pe blugi. Râdem ca nebunii. Războiul continuă o vreme și aș vrea ca acest scurt moment de fericire să nu se mai termine.

Mă apropii brusc de el, îmi bag mâna dreaptă în apă și i-o pun pe față.

– Hei, nu se pune! exclamă Nash.

Dau să îmi trag mâna, dar el mă oprește și o cuprinde cu a lui. Mă privește, iar eu mă pierd în ochii lui. Mă cutremur toată.

– De ce nu te-am observat în toți acești ani? întreabă el, apropiindu-se și mai mult de mine.

Buzele noastre aproape că se ating, dar chiar atunci îi sună telefonul.

Fir-ar să fie!

Nash pufneşte şi răspunde. Închide telefonul şi mă priveşte îngrijorat.

– Eşti bine?

– Da, de ce?

– Eşti palidă. Hai să mergem acasă!

Mă prinde de mână şi ne întoarcem la motocicletă.

Când ajungem acasă, îmi dau jos casca şi, ciudat, şi-o dă şi el jos pe a lui.

– A fost o seară frumoasă, spun eu, zâmbind.

– Da, dar ca să fie perfectă, lipseşte un lucru, răspunde el.

Inima începe să îmi bată foarte tare.

Nash se dă jos de pe motocicletă şi mă prinde de după talie. Mă trage spre el şi mă sărută.

Primul meu sărut! Nu m-am gândit niciodată că avea să fie cu el! Se îndepărtează încet.

– Noapte bună, îmi șoptește el.

– Noapte bună, răspund eu emoţionată.

Se urcă pe motocicletă şi pleacă.

Jur că mă ia cu leşin chiar acum.

20

Dimineața trece rapid și clopoțelul anunță pauza de prânz.

Mi-e teamă.

Mi-e teamă să vorbesc cu Matt, pentru că nu știu ce îmi va spune. Ieri am fost foarte directă cu el pe tema încrederii și nu sunt sigură că i-a picat bine. Azi-dimineață, de fapt, mi-a spus că trebuie să vorbească cu mine.

Vine spre mine.

– Mergem?

Încuviințez și îl urmez în grădină. Ne așezăm pe o bancă.

– Deci? zic eu.

– Deci... Voiam să vorbim despre ieri, despre ce mi-ai spus. Nu mi-a plăcut... dar trebuie să recunosc că aveai dreptate. E normal să ai prieteni și nu vreau să îți interzic să te vezi cu ei. Știu că într-o relație, încrederea este fundamentală, dar ieri, când te-am văzut cu Cameron, m-am simțit foarte prost. Cris, nu știu ce mi s-a întâmplat, nu am mai fost niciodată așa de gelos ca acum. Doar după ce m-am gândit mai bine am înțeles că, din cauza nesiguranței mele, risc să te pierd, și nu vreau asta. Mă poți ierta?

Cuvintele lui mă emoționează. Cum să îl refuz?

– Bineînțeles că te iert.

Zâmbește și mă ia de mână.

– Un singur lucru... – Mi-e teamă să aflu ce vrea să îmi spună. – Trebuie să stai departe de el.

Poftim?

– Dar tocmai ce mi-ai spus că pot să petrec timp cu cine vreau, zic eu.

– Da, cu orice amic vrei tu, mai puţin Cameron, te rog.

Mă priveşte drept în ochi, iar eu nu ştiu ce să îi răspund. Tocmai acum, când începem să ne înţelegem cu el, Matt îmi cere să stau departe de el? Nu mi se pare corect faţă de Cameron şi nici nu sunt sigură că îmi doresc asta.

– Matt... eu...

Mă priveşte cu ochii lui superbi.

– Mă mai gândesc, adaug eu.

– Gândeşte-te... dar ştii că nu voi accepta un refuz, răspunde el zâmbind, iar eu îmi zic că sigur glumeşte.

Mă sărută pasional.

– Deci... ce faci în după-amiaza asta? Sunt singur acasă. Dacă vrei, poţi să treci pe la mine, zice el, punându-şi braţul pe după umerii mei.

– De fapt, trebuie... Nu ştiu cum să continui, căci sigur se va supăra. Ştie foarte bine că trebuie să îmi ispăşesc pedeapsa, dar poate că a uitat.

– Trebuie să curăţ sala de sport cu Cameron.

Matt se încordează.

– Păi, nu o să dureze mult. Maxim o oră. Când termini, poţi să vii pe la mine.

Of, ce bine! Nu a reacţionat chiar aşa rău.

– Da, imediat ce termin, te sun, spun eu, uşurată.

– Perfect, dar nu uita că nu ai semnal înăuntru.

– Bine, răspund eu şi îmi pun capul pe umărul lui.

La sfârşitul orei, mă simt binedispusă. În sfârşit m-am împăcat cu Matt şi singura problemă pe care mai trebuie să o rezolv e Cameron, dar mă voi gândi mai târziu la asta.

Îmi iau ghiozdanul, îl salut pe Matt şi ies din sala de clasă.

– Ştii că azi trebuie să curăţăm sala de sport, nu-i aşa? mă întreabă Cameron venind spre mine.

– Da, într-acolo mă duc, zic eu.

Râde, iar eu nu înțeleg de ce.

– Ce e? mă enervez eu.

– Tot timpul greșești direcția. Sala de sport e într-acolo, răspunde el râzând.

Pufnesc și trec pe lângă el, ca să o apuc în direcția corectă.

În sala de sport ne așteaptă profesorul.

– Ah, iată-vă, zice el zâmbind. Poftim cheia de la debara. Înăuntru veți găsi mături, detergenți și tot ce aveți nevoie ca să curățați sala. Spor la treabă, zice el, dându-mi cheia.

Încă nu îmi vine să cred că ne-a dat o astfel de pedeapsă.

Mă uit la Cameron, iar el îmi face semn să îl urmez. Mă gândesc că știe unde e debaraua.

Intrăm în vestiarul băieților și ne oprim în fața unei uși mici.

– Cred că aici e, zice el.

Îi dau cheia și deschide ușa.

Debaraua e o cameră micuță și plină de tot felul de lucruri: detergenți, mopuri, mături și alte chestii care nici măcar nu știu ce sunt. E un loc sufocant. Intrăm și ne uităm în jur.

– Păi, astăzi vom fi oameni de serviciu, zice Cameron.

– Haide, mișcă-te! Vreau să termin cât mai repede, i-o retez eu.

– Vei vedea că ne vom distra.

Îl privesc suspicioasă: sper doar să nu se țină de prostii.

Luăm ce ne trebuie și ne punem pe treabă.

Sala de sport e enormă și nu cred că vom reuși să o curățăm toată într-o oră, va dura cel puțin vreo două. Aș vrea să îl sun pe Matt ca să îi spun, dar telefonul nu are semnal aici.

– Deci... cum ne organizăm? întreb eu.

Sunt atâtea lucruri de făcut, că nu aș ști de unde să încep.

– Începe cu ce vrei! Între timp, eu mă odihnesc puțin.

Ce?

Mă uit la el și mi se pare că vorbește destul de serios.

– Glumesc! Doar nu crezi că te las să cureți toată sala singură. Sunt sigur că te-ai pierde, zice el.

Nesimțitul!

Încep să spăl podeaua, iar Cameron se duce să strângă mingile de baschet şi profită ca să bată puţin mingea şi să arunce de câteva ori la coş.

Îl privesc atentă. Are un corp perfect şi e foarte drăguţ când aruncă mingea şi se bucură la fiecare coş. Clatin din cap şi îmi văd de treaba mea.

– Domnişoară, aţi păţit ceva? întreabă el, apropiindu-se de mine.

Îl privesc şi zâmbesc din pricina felului în care m-a întrebat.

– Vorbesc serios... Ai păţit ceva?

– Nu, sigur că nu, de ce?

Sper că nu şi-a dat seama că îl observam.

– Mă priveşti mai mult ca de obicei.

– Nu te priveam, zic eu.

– Ba cum să nu.

– De ce te-aş privi?

– Ştii foarte bine de ce, zice el şi continuă să aranjeze mingile.

– De ce, tu ştii? întreb eu pe un ton sarcastic.

– Probabil că da! Vom vedea dacă am dreptate.

Răspunsul lui mă face foarte bănuitoare şi aş da orice ca să pătrund în mintea lui şi să descopăr la ce se gândeşte.

Nu spun nimic, ci mă întorc la treaba mea. De fapt, nici unul dintre noi nu spune nimic. Ne privim doar pe furiş, întorcând privirea ori de câte ori ni se intersectează cu a celuilalt.

Termin de curăţat şi mă întind pe jos.

– Am reuşit.

Ridic braţele în semn de victorie.

Cameron mă priveşte şi rânjeşte.

– Nu ai făcut mare lucru.

Îşi bate joc de mine?

– Am spălat podeaua în toată sala; ţi se pare puţin?

Se uită în jurul lui.

– Păi, de fapt nu e chiar puţin.

Mă ridic şi iau găleata şi mopul ca să le pun înapoi în debara.

– Punem totul la loc și mergem acasă.

– Ar trebui să ne plătească pentru munca depusă, zice el, urmându-mă.

Are dreptate.

Cameron descuie ușa de la debara și punem lucrurile la locul lor.

Mă ridic pe vârfuri ca să pun detergentul pe cel mai înalt raft al etajerei și îmi pierd echilibrul. Mă prind instinctiv de o cutie aflată în balans pe raftul de dedesubt. Mă țin să nu cad, dar cutia se precipită spre canatul ușii și o închide.

Pufnesc și mă uit la Cameron, care râde.

– Ce împiedicată ești! exclamă el.

Îi scot limba și ridic cutia să o pun la loc. Cameron se întoarce și încearcă să deschidă ușa.

– Ce naiba...

– Ce e? întreb eu.

Mă apropii de el, să văd ce se întâmplă.

Continuă să tragă în sus și în jos de mâner, dar ușa nu se deschide. Nu poate fi adevărat. Nu se poate să rămân blocată într-o debara cu Cameron!

– Nu se deschide, zice el.

Îl dau la o parte și încerc și eu. Ușa e blocată.

– Nu se poate! zic eu, dându-mă în spate și trecându-mi mâinile prin păr.

Probabil că par disperată în clipa aceasta.

Cameron se sprijină cu spatele și cu capul de perete.

– De ce nu se deschide? E absurd... zic eu.

– De unde naiba să știu eu? Poate s-a stricat sau are un mecanism de închidere aparte.

Mă apropii din nou de ușă și insist pe mâner.

– Cheia! îi zic eu lui Cameron.

El mă privește și își bagă mâinile în buzunare.

– La naiba! exclamă el, lovind cu pumnul în perete. Am lăsat-o pe din afară.

E oficial: suntem blocați într-o debara!

21

Îmi scot telefonul și verific dacă are semnal. Nimic. Așa cum mi-a zis și Matt, nu prinde semnal aici jos.

– E vina ta! Dacă nu ai fi fost atât de împiedicată... se plânge Cameron.

– Hei, hei, nu e doar vina mea. Puteai să iei cheia, răspund eu ridicând tonul.

Mă uit la ceas. E 17:30. Îl arunc la pământ și alunecă sub un dulap. Nu-mi pasă deloc de telefonul ăsta prost și inutil.

– Ce ne facem?

Sper ca lui Cameron să îi vină vreo idee mai bună.

– Nu prea avem ce face... Stăm cuminți și așteptăm să vină cineva să ne deschidă.

– Glumești, nu-i așa? Trebuie să stăm aici până mâine? întreb eu îngrijorată.

Nu vreau să petrec toată noaptea cu Cameron.

– Dacă ai tu vreo idee mai bună...

– Hei! Deschideți! strig eu, bătând cu mâinile în ușă.

Cameron mă prinde de încheieturi.

– E inutil să-ți tocești gura degeaba! Nu e nimeni aici la ora asta.

– *La ora asta* ar fi trebuit să fiu cu Matt, zic eu încet, așezându-mă pe jos.

Cameron pare să nu mă fi auzit. Se așază și el și închide ochii.

Mi se taie respirația doar la gândul că vom dormi amândoi în camera asta minusculă.

– Hai să vorbim, ca să treacă timpul mai repede, ce zici? propune Cameron.

Mi se pare o idee stupidă, dar încuviințez.

– Deci... povestește-mi despre fostul tău.

Ridic din sprânceană.

– Ce e? Doar așa, să știu, zice el întorcându-și privirea.

Nu aveam alte idei mai bune, așa că îi povestesc despre mine și Set, de la începutul relației la epilogul ei trist.

– Și așa l-am găsit în baie, făcându-și de cap cu una.

– Ce nemernic! Ar fi putut să se mulțumească cu tine, zice el.

– Ce vrei să spui? întreb eu.

– De ce să umble o dată cu o oarecare, când te avea pe tine...?

– Dar eu nu umblam cu el... Nu am umblat niciodată cu nimeni... Nu sunt genul acela de fată!

Tușește și face ochii mari.

– Nu îți mai bate joc de mine.

– Nu îmi bat joc de tine! Oricum... i-am văzut, i-am tras o palmă și am plecat de acolo. Și așa s-a încheiat povestea mea fericită, zic eu, furioasă din pricina felului în care a reacționat.

– Nu a fost chiar fericită! Fir-ar, erați împreună de opt luni și nu ați făcut-o...

Prefer să schimb subiectul, pentru că această conversație începe să devină jenantă.

– Dar tu și Susan? Ce ți-a spus ca să te convingă să fii cu ea?

Chicotește.

– Păi, nu e mult de povestit... M-am îndrăgostit de ea, și ea de mine. Ne-am certat de multe ori, dar mereu ne-am împăcat.

– Deci v-ați împăcat și acum? întreb eu, simțind un nod în stomac.

– Nu. De data aceasta am terminat-o definitiv, răspunde el.

Mă simt mai bine.

– În schimb, tu şi Matt? V-aţi împăcat? întreabă el.

Nu am chef să vorbesc cu el despre Matt. Nu ştiu de ce, dar nu îmi vine.

– Găsim ceva de făcut? Un joc sau ceva? întreb eu.

Pare puţin ezitant, dar încuviinţează.

– Ce ţi-ar plăcea să facem?

– Jocul cu sticla? propune el, iar eu mă întorc brusc şi îi văd expresia amuzată. Are chef de glume cu mine. Adevăr sau provocare?

– Bine. Mă aşez în faţa lui. Adevăr sau provocare?

El se gândeşte puţin, apoi spune:

– Provocare.

Mă ia pe nepregătite. Nu ştiu ce să îl pun să facă.

– Hmm... Atinge-ţi nasul cu limba. De ce i-am cerut asta?

Încuviinţează şi îşi împinge limba până îşi atinge vârful nasului cu ea.

Aplaud.

– E rândul tău, zice el.

– Adevăr.

– Îl iubeşti pe Matt?

Nu îmi mai place jocul acesta...

– Da, răspund eu.

– Eşti sigură?

Ştiu că ar trebui să fiu nesimţită şi să îi spun că are dreptul la o singură întrebare pe tură, dar vreau să îi răspund.

– Da, repet eu.

– Nu îmi pari prea prinsă de el.

– Ba sunt...

– Ba nu... nu eşti. Se vede din atitudinea ta că, de fapt, nu îţi place de el.

Rămân cu gura căscată din pricina discursului lui prostesc. Cine se crede de îmi explică mie ce simt pentru Matt? Mă ridic în picioare și îmi pun mâinile în șold.

– Ah, da? Și cum ar trebui să mă comport cu cineva care îmi place?

Se ridică și vine lângă mine.

Mă dau imediat în spate, dar mă lovesc de etajere. Cameron mă privește intens și mă prinde de bărbie. Încep să respir sacadat, inima îmi bate mai repede și nu reușesc decât să mă holbez la gura lui și să îmi doresc să se unească repede cu a mea. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Buzele lui sunt ca niște magneți.

Când reușesc să prind curaj și mă apropii de el, Cameron se îndepărtează.

– Poftim, bravo... Așa, zice el, și se așază pe jos, zâmbind prostește.

Îmi vin în fire și îmi dau seama ce era cât pe ce să fac. Chiar voiam să îl sărut?

– Așa... ce? întreb eu nervoasă.

– Așa te comporți când îți place de cineva.

Bineînțeles că acum va crede că ar avea vreo șansă la mine! Dar nu e așa, pentru că sunt cu Matt, iar ce s-a întâmplat mai înainte a fost doar o greșeală.

– Crezi că îmi place de tine? întreb eu.

El zâmbește și mă privește.

– Da.

– Te înșeli! Sunt cu Matt dintr-un motiv, îi răspund eu și mă așez pe jos.

– Te obligi pe tine să îl iubești! Haide, știi că nu ai fi vrut să mă săruți acum dacă ai fi fost cu adevărat îndrăgostită de el.

– Nu voiam să te sărut.

– O, ba da, cum să nu... recunoaște.

Nu o voi recunoaşte în vecii vecilor. A fost doar un scurt moment de slăbiciune şi atât. Rămân tăcută şi nu mai spun nimic. Mă las pe spate pe dulăpior.

– Deci trebuia să te duci la Matt?

– De unde ştii?

– Ai zis-o tu mai înainte.

Credeam că nu m-a auzit.

– Ce să faceţi? întreabă el.

– Nu e treaba ta.

Ridică din umeri şi se întinde pe jos, cu braţele încrucişate sub cap.

Pufnesc şi îmi recuperez telefonul de sub dulap. Am trei mesaje necitite. O, nu. Sunt toate de la Matt.

„Hei, unde eşti?"

„Ce-ai păţit? Dacă eşti tot cu Cameron, mă enervez."

„Bine, din câte se pare, ai lucruri mai bune de făcut. Ai fi putut să îmi spui că preferi să stai cu el. Ciao!"

Nu îmi vine să cred că iarăşi am stricat relaţia cu Matt! Mă aşez pe podea şi îmi acopăr faţa cu mâinile.

Cameron se apropie de mine.

– Ce-ai păţit?

– Nimic... Mi-a scris Matt... E supărat.

– Nu ai făcut nimic rău! Nu aveai de unde să îţi imaginezi că o să rămânem închişi într-o debara.

– Ştiu, dar tocmai asta e ideea! Respir profund, ca să pot continua: Cam, te rog, Matt nu trebuie să ştie că am rămas închişi împreună aici.

– Bine, vom spune că erai singură. Stai aşa...

Sper să nu facă pe nesimţitul chiar acum.

– Când ţi-a scris? continuă el.

Verific.

– La 18:15.

– Eram deja aici. În colţul acela e semnal.

Are dreptate!

– Să mutăm dulapul.

Îl împingem în faţă, spre centrul încăperii, iar eu mă duc repede la colţ, să verific câte liniuţe am. Tot mai multe.

– Aici prind semnal...

Cameron se apropie de mine şi se uită la ecran.

– Sună-l pe Nash, e singurul care ne poate scoate de aici.

Încuviinţez şi formez numărul.

– Iubiţelul tău ne-a salvat, zice Cameron.

– Cris! Spune-mi tot.

– Nash, suntem blocaţi în debaraua sălii de sport a şcolii. Vino repede aici!

– Vin imediat! zice el şi închide.

Pufnesc şi aştept în tăcere să vină Nash.

– Cât îi va lua?

– Locuieşte deasupra, probabil că deja coboară scările!

Aud zgomot de paşi şi mă apropii de uşă.

– Hei, suntem aici!

Aud cheia răsucindu-se în yală.

– Cris... Cam! Dar... voi doi...

– Nash, e o poveste lungă. Putem vorbi altă dată despre asta? Sunt frântă, zic eu.

– Oh, bine... Atunci... seară faină şi bine aţi revenit!

Şi aşa se încheie coşmarul! În scurt timp, în autobuz, eu şi Cameron pălăvrăgim despre cina cu ai mei, despre părinţii noştri şi încercările lor nici măcar voalate de a ne face să ieşim împreună. Ne imaginăm ce feţe ar face ai mei dacă ne-ar vedea că ne întoarcem împreună la ora asta.

E distractiv să pălăvrăgesc cu el şi recunosc că îmi pare rău că am ajuns deja.

– Păi, mai bine intru în casă. Probabil că ai mei sunt îngrijoraţi, zic eu.

– Da, ar fi mai bine dacă aş pleca. Ah, stai aşa! Părinţii tăi ne privesc pe fereastra de la bucătărie.

Dau să mă întorc, dar el mă opreşte.

– Nu te întoarce! Hai să le facem pe plac.

Îmi ridică uşor bărbia, se apropie de mine şi mă sărută uşor pe colţul gurii. Mă cutremur gândindu-mă cât de frumos e să îi simt buzele pe ale mele.

Nu pot să cred că într-adevăr mă gândesc la astfel de lucruri: sunt iubita lui Matt!

– Noapte bună, îmi zice Cameron zâmbind şi se îndepărtează încet.

– Noapte bună, răspund eu.

Îl privesc plecând şi imediat ce mă întorc spre casă îmi dau seama că toate luminile sunt stinse şi că maşina nu e acasă. Nu e nimeni acasă.

Mă întorc să îi spun lui Cameron că nu avea cum să îi vadă pe ai mei la fereastră, dar a plecat deja.

Oare a făcut-o intenţionat? Mă îndrept încet spre uşa de la intrare, cu această idee foarte ciudată în minte.

22

Abia acum am aflat că mama nu mă poate duce la școală în dimineața aceasta. În timp ce îmi pregătesc ghiozdanul, mă tot uit la celular. Să îl sun sau nu pe Cameron să îl rog să mă ducă? Astăzi e mai frig ca de obicei și nu am chef să merg pe jos.

Iau celularul și îi scriu:

„Ciao, poți să mă duci tu cu mașina? :-)"

Ghiozdanul e gata când primesc răspuns de la el.

„Sunt în fața casei tale. ;-)"

Încerc să nu mai zâmbesc ca tâmpa. Mi-a scris un mesaj, nu altceva!

Îmi iau geanta și mă îndrept spre intrare.

– Iubire, mergi pe jos? mă întreaba mama.

– Nu, mă duce Cam.

– Cam? De când îi zici așa? Parcă îl urai, zice ea cu un zâmbet, care sigur nu prevestește nimic bun.

Clatin din cap și ies din casă.

Mașina lui Cameron e chiar în fața casei. Urc și mă așez lângă el.

– Deci... cum de m-ai rugat să te duc? spune el pe un ton șiret, privindu-mă preț de câteva secunde.

– O, nu îți face iluzii, mama trebuie să o ducă pe Kate la medic și nu aveam chef să merg pe jos...

– Credeam că ți-a fost dor de mine, mă întrerupe el.

Mă uit la el. Pare serios.

Atmosfera din mașină a devenit apăsătoare și trebuie să spun ceva ca să o mai detensionez.

– *Să-mi fie dor de tine?* Am petrecut toată ziua de ieri împreună! răspund eu chicotind.

Râde și el.

Ajungem la școală și recunosc că mi-e puțin teamă să cobor din mașină.

Ieri, imediat ce-am ajuns acasă, i-am scris un mesaj lui Matt și i-am povestit despre incidentul cu debaraua, omițând însă faptul că era și Cameron cu mine. Cu siguranță că Matt e pe aici și că se va enerva imediat ce mă va vedea cu el... ca să nu mai punem la socoteală că mă tem că îmi va descoperi minciuna.

– Ești bine?

– Da, mă tem doar că Matt se va înfuria când mă va vedea cu tine, îi spun eu, dorindu-mi să fiu sinceră cu el.

– Nu ar trebui să te temi de iubitul tău. Matt e un nesimțit dacă te face să te simți așa. Nu îți poate alege el prietenii: poți să stai cu cine vrei și să faci ce vrei. Așa că nu îți mai face griji! Oricum, eu nu voi spune nimic despre povestea de ieri, așa că nu va afla niciodată.

– Mulțumesc... răspund eu.

– Pentru ce? Te rog însă să te gândești bine la povestea ta cu Matt.

Eu și Cameron intrăm în școală unul lângă celălalt.

– Hei, oameni buni! strigă Taylor venind spre noi și dându-ne niște bilete. M-am hotărât când să îmi serbez ziua de naștere!

Sunt foarte curioasă să aflu totul despre asta. Mă uit cu emoție la invitație.

– Spune tot! zic eu.

– În 31 octombrie. Va fi un fel de combinație între o petrecere de Halloween și o zi de naștere... Prietena mea cea mai bună s-a gândit la asta și va organiza totul. Vom petrece împreună, ținând cont că e doar o zi între zilele noastre de naștere.

– Abia aştept! Pun pariu că va fi o petrecere grozavă! zic eu bucuroasă.

– Ah, şi vrem să veniţi costumaţi.

– Oh, eu n-o să vin costumat, spune Cameron râzând.

– Eu da! Abia aştept! Va fi foarte frumos, zic eu.

Îl salutăm pe Taylor şi ne îndreptăm spre sala unde se ţin orele de limba engleză. Mă gândesc întruna la petrecere şi la costumul pe care îl voi purta. Ba, mai bine, la cum ne vom costuma eu şi Matt! Ar fi foarte frumos să găsim costume asortate.

– Cum de eşti atât de entuziasmată pentru o chestie de genul acesta? întreabă Cam.

– Cum să nu fiu?

Abia aştept!

Cine ştie cu cine va veni el la petrecere? Mă cutremur doar gândindu-mă că l-aş putea vedea cu o altă fată; poate pentru că nu reuşesc să mi-l imaginez cu alta în afară de Susan.

– Ieri seară am vorbit cu Sam, îmi zice el, iar eu mă opresc imediat.

Oare s-au certat? Oare nu o lasă să fie cu Nash?

– M-am gândit la ce mi-ai spus atunci şi ai dreptate. M-am hotărât să nu mai fac pe nemernicul sau măcar să încerc. Am asigurat-o că nu mă va interesa niciodată ce face cu el, îmi explică el.

Nu e chiar un discurs de frate iubitor, dar tot e ceva că nu i-a interzis să fie cu Nash.

Zâmbesc, iar Cameron se holbează la buzele mele preţ de câteva secunde.

– Of, te rog, nu mai zâmbi aşa, zice el trecându-şi mâna prin păr.

– De ce?

– Pentru că... Of, nimic. Hai să mergem, să nu întârziem!

– Măcar spune-mi dacă era o chestie pozitivă sau negativă, spun eu.

– Pozitivă.

Zâmbeşte, iar eu mă liniştesc.

Intrăm în sala de clasă, iar proful e deja la catedră şi nici măcar nu am timp să îl salut pe Matt. Nici nu reuşesc să vorbesc cu el în pauzele dintre ore.

Dimineaţa trece încet, iar matematica, după trei ore foarte apăsătoare, e o adevărată traumă.

Proful explică, dar eu mă gândesc doar la ce voi purta la petrecerea de Halloween.

– Cameron, corectează exerciţiile, zice proful.

– Nu am manualul, zice el.

Profesorul pufneşte şi se uită în jur. Mi-e teamă! S-ar părea că urmează să îşi aleagă următoarea victimă.

– Continuă cu domnişoara Evans!

Cred că nu am auzit bine... Mă concentrez asupra manualului meu şi încep să mâzgălesc colţurile paginii. După care aud un zgomot de scaun târât pe podea, iar în mai puţin de două secunde, mă trezesc cu Cameron lângă mine. Îl privesc, iar el îmi zâmbeşte.

Îmi îndrept din nou atenţia spre manualul meu şi pe ce voi purta la petrecere. Mai sunt doar două zile, aşa că am foarte puţin timp la dispoziţie ca să mă hotărăsc. Iau iarăşi invitaţia şi mă uit la ea.

– Mergi cu Matt? mă întreabă Cameron.

Încuviinţez în tăcere.

– Ai vrea să faci o chestie?

Îl privesc întrebătoare.

Cameron se lasă pe spate în scaun şi se uită în faţă. Fac şi eu la fel şi îmi dau seama că proful se uită la noi. Încuviinţez din cap la fiecare cuvânt care iese din gura profesorului.

– Vino mai aproape, îmi şopteşte Cam.

Mă mut cu scaunul mai aproape de el, ca să văd ce are să îmi spună. Mă face curioasă.

– Uite cum facem: scapi de Matt şi vii la petrecere cu mine.

– Poftim? zic eu şi sar din scaun.

Se uită toți la mine. Aş vrea să dispar chiar acum.

– Domnişoară Evans, dacă vreți să corectați exercițiul, nu este nici o problemă... Vă rog, zice proful.

La dracu' cu Cameron şi şmecheriile lui ca să mă facă să dau mereu de necaz.

– Bine, răspund eu și îmi dau seama că nesuferitul abia se abține să nu râdă, așa că îl înghiontesc cu cotul, iar el izbucneşte în râs.

Proful se uită urât la noi.

– Dallas? Ce e atât de amuzant?

Cameron se liniștește și clatină din cap.

– Dacă o țineți tot așa, vă veți alege cu teme în plus, ne amenință proful nervos.

Ne cerem scuze, iar el continuă lecția.

– Deci, accepți? întreabă Cam.

Ah, vorbea serios?

– Îți amintesc că am iubit, îi răspund eu șocată.

– Ai iubit, dar nu eşti îndrăgostită... Recunoaşte că, dacă nu ar fi fost Matt, ai fi venit cu mine la petrecere fără să eziți.

Oare chiar atât de egocentric e?

– Sunt sigură că alte fete ar face cum ai zis tu, dar nu și eu.

– Știu că nu ești ca celelalte... dar de ce să nu încerci?

Se uită la carte, iar eu mă uit la el. E atât de frumos... și e și mai frumos când zâmbeşte.

Nu! Chiar că trebuie să încetez! Mă întorc spre Matt şi îl văd foarte gânditor.

– Hmmm... Tipul acela ascunde ceva, zice Cameron.

La ce i-o sta mintea?

– Tipul acela are un nume, îi răspund eu iritată de modul în care vorbeşte despre Matt.

– Te-ai gândit la ce ți-am spus?

– Ce mi-ai zis? întreb eu confuză.

– Să vorbeşti cu el şi să îi spui că poţi fi prietenă cu cine vrei, ceva de genul ăsta.

– Da, ai dreptate... voi vorbi cu el despre asta.

Sper ca Matt să reacţioneze bine. Nu vreau să îl părăsesc, pentru că ţin la el, dar nu vreau nici să îl pierd pe Cameron, mai ales acum că începem să ne înţelegem. Sunt confuză şi simt că stă să îmi explodeze capul, aşa că mi-l aşez pe bancă, să mă liniştesc.

– Eşti bine? îmi şopteşte Cam, iar eu simt un fior pe şira spinării.

Încuviinţez. Când se îndepărtează, simt un gol interior. Ce mi se întâmplă?

Pentru o clipă, închid ochii şi văd zâmbetul lui Cameron... Apoi chipul lui frumos. Îi deschid imediat la loc şi îmi ridic capul, scuturându-l, ca să îmi alung imaginea lui din minte.

El mă priveşte suspicios, dar, din fericire, nu spune nimic.

Îmi trece prin minte gândul absurd că aş simţi ceva pentru Cameron. Şi dacă e adevărat?

Sună clopoţelul şi nu am fost niciodată mai bucuroasă să îl aud. Măcar aşa voi putea să scap de aceste gânduri prosteşti, care par să nu vrea să îmi iasă din minte.

Mă ridic de pe scaun şi întâlnesc imediat privirea lui Matt.

– Mergem? mă întreabă şi el, şi Cameron în acelaşi timp.

Încuviinţez şi ieşim din clasă.

Nash şi Sam ne ajung imediat din urmă şi recunosc că le stă foarte bine împreună! Observ din privirea lui Cameron că e puţin enervat. Mă priveşte şi îi zâmbesc. Îmi zâmbeşte şi el şi pare să se simtă mai bine.

Ieşim în grădină şi mergem la Carter şi la ceilalţi.

23

Taylor ne vede primul și ne salută imediat.

Ne apropiem de grupul nostru și ne integrăm în cercul pe care l-au format.

E frumos să îi văd pe Sam și Nash atât de uniți și, sincer, sunt puțin invidioasă, deoarece încep să cred că între mine și Matt nu ar putea exista niciodată un astfel de sentiment.

– Deci, cu cine veniți la petrecere? întreabă Taylor.

Cameron se uită la mine, iar eu zâmbesc ușor și clatin din cap. Evident, nu intenționez câtuși de puțin să merg cu el.

– Cu Maggie, răspunde Carter.

– Eu vin cu cea mai bună prietenă a mea... Momentan nu mă văd cu nimeni, zice Taylor.

– Cam? întreabă Nash.

– Tipa pe care am invitat-o încă nu mi-a confirmat, răspunde el.

Dacă se referă la mine, nici nu va primi vreo confirmare.

– Cine e? întreabă Taylor curios.

– Veți vedea la petrecere, răspunde Cam.

– Eu și Cris vom veni împreună, zice Matt, întorcându-se spre mine și zâmbindu-mi.

– Credeți-mă că va fi cea mai frumoasă petrecere din viața voastră, ne asigură Taylor emoționat.

– O, nu, oftez eu încet când o văd pe Susan venind spre noi, cu cortegiul după ea.

– Oameni buni, zice ea cu vocea ei enervantă. Taylor, la petrecerea ta voi veni cu Brent.

Brent? Cine mai e și ăsta?

– Nu te-a întrebat nimeni, comentează Cameron, iar în clipa asta îmi vine să bat palma cu el.

– Ah, am uitat... Cris și Cameron, proful de engleză vrea să vorbească cu voi, zice Susan.

Eu și Cam ne privim unul pe celălalt. Ce mai vrea acum?

Ne ridicăm în picioare. Se ridică și Matt imediat. Apoi se apropie de mine, mă prinde de talie și mă sărută apăsat.

– Ești foarte frumoasă astăzi, zice el.

Știu foarte bine că vrea doar să îi amintească lui Cameron că suntem împreună.

Îi zâmbesc și apoi îl ajung din urmă pe Cameron.

– Ești foarte frumoasă, zice el imitându-l pe Matt în timp ce străbatem coridorul. E doar un imbecil. Încă nu înțeleg de ce ești cu el.

– Cam, oprește-te! Îți amintesc că sunteți prieteni...

Se întoarce și mă privește.

– *Cam?* întreabă el, chicotind.

– Eh? Adică, voiam să...

– De când suntem noi doi atât de apropiați? mă întrerupe el.

Recunosc tonul glumeț din vocea lui și pufnesc.

– Glumesc... Doar că sună ciudat când zici tu, îmi explică el, evitându-mi privirea.

– Sună rău?

– Nu... dimpotrivă... ciudat în sens pozitiv. Îmi place, zice el zâmbind.

– Ce crezi că vrea de la noi? întreb eu, uitându-mă la profesorul de engleză care ne așteaptă în sala de clasă.

– Să ne angajeze ca oameni de serviciu? presupune el.

Râd.

– Bună ziua, domnule profesor, ne-a spus Susan că vreți să vorbiți cu noi, zic eu, încercând să par cât mai politicoasă.

– Da, voiam doar să vă spun că îngrijitorii au rămas atât de impresionați de treaba pe care ați făcut-o, încât, dacă ar putea, v-ar angaja bucuroși.

Mă uit la Cameron. Din câte se pare, avea dreptate.

– Atâta tot... Încercați să fiți pedepsiți mai des, adaugă profesorul și se ridică de la catedră, dând să plece.

– Vom face tot posibilul, răspunde Cam încet.

De ce continui să zâmbesc ca o idioată?

Ne întoarcem la ceilalți și imediat ce ne integrăm în cerc, îmi dau seama că Matt și Nash se uită chiorâș unul la celălalt.

– Deci, tu vei merge cu Matt? mă întreabă Susan.

Dau să îi răspund, dar Matt mi-o ia înainte:

– Nu, ea va merge cu Cameron.

Ce l-a apucat?

– Matt... zic eu, în timp ce el mă apucă de încheietura mâinii și mă trage departe de grup. Ce-ai pățit? îl întreb, eliberându-mă din strânsoarea lui.

– Deci ți-ai petrecut toată după-amiaza cu el.

Nu voiam să afle. Știam eu că nu pot avea încredere în Cameron.

– Cu cine? mă fac eu că nu știu despre ce vorbește.

Evident că se referă la Cameron, altfel nu ar fi atât de furios.

– Mă iei peste picior? Știu că ți-ai petrecut toată după-amiaza cu Cameron, mi-a spus Nash! De ce? De ce îmi faci din-astea?

– Nu e vina mea că am rămas închiși în nenorocita aia de debara! îi răspund eu, ridicând tonul.

– Numai scuze! Scuze prostești! Dacă preferi să ieși cu el, zi-o și gata, nu îți mai bate joc de mine!

– Nu îmi bat joc de tine! Vreau să fiu cu tine, de ce nu înțelegi?

Probabil că par disperată, dar nu îmi pasă! Vreau să îl fac să priceapă că țin la el.

– Pentru că, de fiecare dată când te văd, ești cu el, fir-ar să fie, și nu suport asta!

Se opreşte ca să îşi tragă răsuflarea. Pare într-adevăr distrus şi mă simt vinovată. Nu credeam că aşa aveau să se sfârşească lucrurile între mine şi Matt. La început, totul părea perfect, dar in ultima vreme ne tot certăm.

– Alege... el sau eu, îmi spune el.

Rămân cu gura căscată şi sper să fi înţeles greşit.

– Poftim? întreb eu.

– Ori cu el, ori cu mine, repetă Matt sigur pe sine.

Nu pot să aleg.

– Nu vreau să te mai văd cu el. Nici măcar ca prietenă.

– Sunt prietenă cu cine vreau! Iar tu ar trebui să înveţi să ai incredere în mine! zic eu, încercând să fiu cât mai convingătoare.

Matt clatină din cap.

– Ia-ţi cât timp ai nevoie ca să te hotărăşti!

Şi pleacă, lăsându-mă singură.

De ce sunt toate lucrurile din viaţa mea atât de dificile?

Sunt furioasă şi, în acelaşi timp, am impresia că sunt pe moarte.

Sună clopoţelul şi intru repede. Străbat încet coridoarele şi mă tot gândesc la Matt şi la cât de egoist poate fi.

– Cris!

Mă întorc spre Sam cu un zâmbet cât se poate de fals pe faţă.

– Ce-ai păţit? întreabă ea.

S-ar părea că nu s-a lăsat păcălită de zâmbetul meu.

– Matt m-a pus să aleg între el şi Cameron, îi explic eu.

Ştiu că pot fi sinceră cu Sam, căci mă înţelege aşa cum doar Cass ştia să mă înţeleagă.

– Poftim? De ce ar face una ca asta? întreabă ea.

– Deoarece crede că, pentru mine, Cam e mai mult decât un amic.

Se gândeşte puţin, iar când mă priveşte, mi se face teamă, ca şi cum urmează să spună ceva îngrozitor.

– Cris, voi fi sinceră cu tine. Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să simţi ceva pentru fratele meu? Adică, dacă te întreabă toată lumea, trebuie să existe un motiv, nu?

Mă opresc şi o privesc.

– Cred asta doar pentru că ne văd mereu împreună.

– Da, şi de ce sunteţi mereu împreună? întreabă ea.

– Pentru că... Nu ştiu de ce. Chiar nu ştiu de ce ajungem tot timpul împreună.

– Din punctul meu de vedere, ştii, şi o ştie şi Cam... Mai trebuie doar să lămuriţi lucrurile.

Ce anume să lămurim? Ce lucruri? Nu există *lucruri* între mine şi Cameron şi nici nu vor exista *vreodată*.

– În orice caz, Matt se simte ameninţat, deoarece ştie că Cameron e un adversar de temut, şi, dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă! Ştie cum să se poarte cu fetele.

Încuviinţez şi intrăm în sala de clasă. Mă aşez şi aştept să intre proful.

Cam se aşază pe banca din faţa mea şi mă priveşte.

– Ce-ai păţit? Ce ţi-a spus? întreabă el.

– Că a aflat despre debara.

– Ce? Jur că nu i-am zis eu, spune el, ridicând mâinile.

– Da, ştiu. I-a zis Nash. Am uitat să îi spun să nu zică nimic, aşa că, asta e! Matt e furios şi, în plus, m-a pus să aleg între tine şi el.

Cam îşi pleacă privirea şi devine gânditor.

– Şi... zice el.

– Nu intenţionez să aleg! Vorbesc cu cine vreau! Nu îmi poate alege el prietenii, zic eu sigură pe mine.

Cam zâmbeşte şi pare uşurat.

– Deci nu mai sunteţi împreună?

– Nu cred...

Îşi trece mâna prin păr şi redevine Cam cel de obicei, nesimţit şi sigur pe el.

– Deci nu vei merge cu el la petrecere, aşa e?

Ştiu deja unde vrea să ajungă, dar mă fac că nu înţeleg.

– Exact.

Mă priveşte drept în ochi: pun pariu că mă va întreba dacă vreau să merg cu el.

– Bine.

Se ridică şi se întoarce la banca lui, în timp ce proful intră în clasă.

Ce răspuns e acesta? „Bine"?

Mă întorc spre el.

– *Bine?* întreb eu.

– Da, bine. Dacă vrei, după ore te duc acasă. Am citit că o să plouă după-amiază.

Puţin dezamăgită de reacţia lui, încuviinţez şi mă întorc spre prof.

Din fericire, se termină orele şi sună clopoţelul. Mă uit spre geam. Afară pare să se fi dezlănţuit potopul... Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Ce ţi-am spus? zice Cam zâmbind.

Accept să mă ducă el cu maşina şi ieşim din sala de clasă. Ştiu că Matt mă priveşte fix, dar nu mă interesează. El m-a forţat.

24

Mă uit pentru ultima dată în oglindă înainte să ies în fața mamei, pentru verdictul final.

Ieri după-amiază, după ore, m-am dus în centru și am dat o tură prin magazine ca să mă mai binedispun și ca să găsesc ceva potrivit pentru petrecerea de diseară.

E o rochiță neagră cu talie înaltă, strâmtă peste piept și lungă până la genunchi. Are o pereche de aripi cusute pe spate, așa că ar trebui să fiu un demon sau ceva de genul.

Ce-i drept, altfel îmi imaginasem lucrurile... Am crezut că voi fi însoțită de Matt la petrecere și că aveam să ne alegem costumele împreună, dar lucrurile au ieșit altfel...

Mă concentrez pe reflexia mea din oglindă. Trebuie să recunosc că arăt bine. Am părul prins într-o coadă înaltă și o mască neagră pe față: sunt sigură că nu m-ar recunoaște nimeni. Abia aștept să văd ce față vor face prietenii mei când voi ajunge acolo!

Îmi vibrează telefonul. E un SMS de la Cameron.

„În cinci minute ajung la tine."

Sunt foarte agitată... Am acceptat să mergem împreună la petrecerea lui Taylor pentru că acum suntem amândoi singuri. Știu sigur că lui Matt nu îi va plăcea deloc, dar sunt convinsă de alegerea făcută. Eu și Cameron am început să ne împrietenim, iar Matt trebuie să accepte acest lucru.

„Bine", îi răspund eu și ies din cameră să mă evalueze și mama. Însă, când ajung în salon, mă trezesc cu toată familia

Evans pe canapea, gata să mă privească defilând. Rămân toți cu gură căscată.

– Uau, scumpa mea! zice mama emoționată.

Ochii îi devin sticloși și ceva îmi spune că în mai puțin de cinci secunde va izbucni în lacrimi. Mă apropii și o îmbrățișez înainte să înceapă cu discursuri patetice despre „Cum trece timpul! Parcă ieri te țineam în brațe!“ și altele de genul acesta.

Se aud bătăi în ușă. Cameron cu siguranță nu ar fi vrut să se întâlnească cu ai mei și eram convinsă că aveam să mă duc eu la mașină.

– Deschid eu, zice tata.

Mă duc în cameră să îmi iau poșeta și îl aud pe Cameron cum îi salută pe ceilalți.

Când mă întorc la ei, îi evit privirea, care mă măsoară din cap până în picioare, și nu pot să nu roșesc.

El e îmbrăcat elegant, cu blugi, o cămașă albă și o haină neagră și pare să meargă mai degrabă la o serată decât la o petrecere de Halloween.

– Ciao, îi zic eu, apropiindu-mă de el.

– Hei... Ciao...

Pare stânjenit... E neobișnuit să îl văd purtându-se așa.

– La ce oră mi-o aduci înapoi? întreabă tata.

– Până în miezul nopții, răspunde Cameron privindu-l.

Tata încuviințează și ieșim din casă.

Străbatem în tăcere aleea până la mașină. Mă așez pe locul pasagerului, închid portiera și, când mă întorc să mă uit la el, văd că se holbează la mine.

– Ce e?

– Nimic... doar că... zice el, dar nu își termină fraza și pornește mașina.

– Doar că...?

Încerc să rămân cât mai calmă.

Pornește radioul și reglează volumul. Mă dau bătută; nu voi ști niciodată ce voia să îmi zică.

– Doar că eşti foarte frumoasă, încheie el.

Nu îmi vine să cred: Cameron mi-a făcut un compliment, iar acum pare de-a dreptul jenat.

– Mulţumesc, răspund eu, şi el zâmbeşte.

Dau mai tare volumul. Se aude *Sing*, al lui Ed Sheeran. Ador cântecul acesta!

Înainte să mă mut în Miami Beach, ascultam foarte des muzică, iar melodia aceasta îmi plăcea cel mai mult.

– Deci, ce eşti? Un liliac? mă întreabă el, dând mai încet şi lăsându-mă cu gura căscată. Cum să mă confunde cu un liliac?

– Poftim? Nu... Sunt un demon, zic eu.

Râde, dar nu e deloc distractiv. Ce s-a întâmplat cu Cam cel timid de acum câteva minute?

– Cum să nu...

Nesimţitul.

– Și tu ce ar trebui să fii? Un magician? întreb eu.

– M-am îmbrăcat normal. Merge şi aşa; la urma urmei, e o petrecere de zi de naştere.

– Ce păcat... Ai fi arătat drăguţ ca un dovleac enorm, îi răspund eu, pufnind şi uitându-mă pe geam.

El chicoteşte şi dă din nou muzica mai tare.

În scurt timp ajungem în faţa localului. Sunt o mulţime de maşini parcate şi o coadă lungă de persoane costumate care aşteaptă să intre.

– Dacă Taylor nu îşi face curând apariţia, plecăm, zice Cam oprind maşina.

– Abia aştepţi să intri!

El clatină din cap şi coboară din maşină. Se apropie şi îmi oferă braţul.

Știu că nu e o idee bună să merg la braţ cu el, dar în seara aceasta nu vreau să mă gândesc la nimic, ci doar să mă distrez.

Fără să îmi dau seama, am intrat deja în local. Muzica e foarte tare și mulţi dansează deja... Ne va fi imposibil să îl găsim pe Taylor.

În cele din urmă, îl zăresc: dansează cu o fată foarte drăguță.

Eu și Cameron ne apropiem încet de el. Taylor ne vede, ne zâmbește și ne vine în întâmpinare.

– Hei, ciao! Dacă vreți, în capătul sălii sunt mese cu scaune. Carter, Jack și ceilalți sunt acolo.

– Bine, ne ducem la ei. Ne vedem mai târziu, zice Cam și ne avântăm în învălmășeală.

Mergem la ceilalți prieteni ai noștri, iar Cam mă prezintă celor pe care nu îi cunosc.

– Ei sunt Ashton, Shawn, Aaron, iar ea e Mahogany.

Mă uit în față și îmi piere zâmbetul. La câteva mese distanță, Matt se află în compania Tamarei, una din gâsculițele alea nesuferite, prietene cu Susan. Se holbează la mine, așa că îmi mut imediat privirea.

– Ce e? mă întreabă Cam. Când îi vede pe Matt și pe Tamara, îmi ia mâna și mi-o strânge tare. Nu te mai uita la ei și distrează-te. Îți aduc ceva de băut.

– Nu beau.

– Te va ajuta, crede-mă.

La urma urmei, o băutură sau două sigur îmi vor face bine.

Cam se întoarce cu o băutură violet în mână.

– Ce e asta? întreb eu.

– Nu știu, dar pare bună, zice el, oferindu-mi-o.

Iau paharul și îl duc la nas, să îl miros și să încerc să îmi imaginez ce gust are. Se simte alcoolul, ceea ce nu îmi displace deloc.

Îmi apropii paharul de al lui Cam, ciocnim și dau pe gât toată băutura aceea ciudată cu gust de vată pe băț și încă ceva acid.

– E bună? întreabă el.

Încuviințez.

– Mai vreau. De unde ai luat-o?

Îmi arată colțul cu cocktailuri și mă duc să îmi iau încă unul. După ce l-am băut și pe al doilea, pare că îmi e mai bine și simt

doar dorința de a mă distra făcând prostii. Nu îmi mai pasă deloc de Matt.

– Să ne jucăm jocul cu sticla! propune brusc Ashton.

Încuviințăm cu toții. Abia aștept să începem! Ceea ce e o noutate pentru mine, ținând cont că am urât mereu acest joc prostesc.

Shawn se ridică și ia o sticlă de pe masa vecină. O învârtește pe masa noastră și prima persoană aleasă e Mahogany.

O mai învârtește o dată și sticla se oprește în dreptul lui Aaron.

– Nuuu! zice Mahogany, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Trebuie să o faci! exclamă Cameron lângă mine.

– Unde trebuie să mergem? Nu îl sărut aici, răspunde ea.

Ne uităm toți în jur.

– La separeu, ne arată Jack.

Nu știu de ce, dar îmi amintesc de după-amiaza aceea în care am rămas închisă în debara cu Cam. Zâmbesc.

– Ce e? mă întreabă el.

– Nimic, răspund eu chicotind.

Cei doi se întorc, iar Mahogany reîncepe jocul.

De data aceasta, sticla se oprește în dreptul meu... Mi-e puțin frică să aflu cine mă va însoți. Mă uit după Matt să văd ce face: dansează îmbrățișat cu Tamara, care zâmbește tâmp. Simt cum mă înfurii. Mă uit la sticlă cum ce se învârtește și începe să încetinească, oprindu-se pe... Cameron.

Ne uităm unul la celălalt și prin minte îmi trece un singur gând: „O, nu!"

Ce să fac? Nu vreau să îl sărut, mi-e teamă că asta ar strica totul.

– Hai! zice Aaron.

Îmi vine să îi vâr sticla pe gât, ca să tacă din gură.

Mă uit din nou la Matt, care dansează cu Tamara, și mă înfurii și mai tare. Iau un cocktail la nimereală de pe masă și îl dau pe gât dintr-o suflare. După care mă uit la Cameron.

– Să mergem, zic eu.

El face ochii mari, nevenindu-i să creadă. De fapt, nici mie nu îmi vine să cred că sunt pe punctul de-a mă închide într-un separeu cu Cameron, dar încerc să mă conving că așa îi voi atrage atenția lui Matt, care poate va înceta să mai flirteze cu cretina aia.

Mă ridic și mă duc repede spre separeu.

Nu am de gând să îl sărut pe Cameron, ci doar să îl fac pe Matt să înțeleagă că nu mă interesează dacă își petrece toată seara cu alta.

Cam mă urmează, iar eu mă opresc brusc: Tamara se freacă de Matt, lucru care mă deranjează îngrozitor.

– Vii?

Îmi îndrept din nou atenția spre Cameron, care mă așteaptă în fața separeului.

Matt mă privește; se uită rapid la mine, la Cameron, la masa cu sticla și apoi din nou la mine. Pare îngrijorat și se îndepărtează de Tamara, care îl privește uimită, și vine înspre mine.

Simt cum îmi crește adrenalina, dar nu am de gând să aștept să văd ce are de spus.

Mă îndrept rapid spre separeu și intru.

Alcoolul a pus stăpânire pe fiecare părticică din trupul meu și cred că de aceea mintea mea se gândește doar la Cameron și la buzele lui.

Aud ușa închizându-se în urma mea. Cam se întoarce spre mine.

– Bine, știi cum funcționează, îmi zice el. Cred că un minut e de ajuns.

Știu că voi face ceva care va strica totul, dar nu mă interesează; vreau să o fac.

Îmi dau jos masca și mă apropii de Cameron. Sunt la un suflu depărtare de buzele lui.

– Să vedem dacă ne va fi de ajuns, zic eu, privindu-l în ochi.

Îl sărut fără să mai aştept răspuns şi mi se pare totul ciudat şi confuz. Aşteptam să o fac încă din ziua în care am curăţat sala de sport drept pedeapsă, iar pentru el este o confirmare a faptului că – poate – îmi place de el.

Buzele noastre se unesc şi mă încearcă un amestec de emoţii contrastante, pe care nu le-am mai simţit până atunci.

Mă dau în spate, ca să îi văd reacţia. Îmi răspunde cuprinzându-mă de după talie şi trăgându-mă spre el, ca să îmi captureze din nou gura.

Sărutul devine din dulce, pasional. Nu m-aş fi gândit niciodată că o să ajung vreodată în punctul acesta cu Cam şi, totuşi, iată-mă.

Se opreşte preţ de o clipă.

– Eşti sigură de ceea ce faci? mă întreabă el îngrijorat.

Mă uit la buzele lui frumoase.

– Şşşt.

Îl sărut din nou, iar el nu mă refuză. Mă împinge uşor, până ajung să mă sprijin cu spatele de perete.

Gura lui se mişcă într-o armonie perfectă cu a mea şi jur că, dacă aş putea, aş opri aceşt moment în loc pentru totdeauna.

Uşa separeului se deschide brusc şi... îl văd pe Matt.

– Dar ce naiba...? spune el nervos.

Mă uit la el şi pufnesc: a stricat un moment minunat.

Însă el se apropie şi pare să îşi fi pierdut minţile de furie.

– Calmează-te! îi zice Cameron enervat.

Îmi croiesc drum printre cei doi şi ies din încăpere. Luminile şi oamenii din jurul meu încep să se mişte cu încetinitorul, dar nu îmi pasă. Clatin din cap şi totul revine la normal.

Matt face tot posibilul să mă ajungă din urmă. Ies din local şi aerul rece îmi provoacă o durere de cap.

– Opreşte-te! strigă Matt alergând.

– Lasă-mă în pace şi du-te să te freci de Tamara! îi răspund eu urlând.

– Cris! mă strigă Cameron, ajungându-mă din urmă cu respirația întretăiată.

– I-ai dat să bea? îl întreabă Matt.

– Nu, eu am vrut să beau! Nu ai de ce să dai vina pe el! îi răspund eu supărată.

– Să plecăm de aici, îmi zice Cam și mă ia de mână.

Încep să mă simt rău și nu vreau decât să mă întorc acasă.

– Nu plecați niciunde! zice Matt. Cris, dacă pleci cu el, am terminat-o pentru totdeauna!

Nu am forța necesară să îi răspund, capul mi se învârtește, privirea mi se încețoșează și, fără să îmi dau seama, nu știu cum, mă trezesc în mașina lui Cameron.

25

Simt că stă să îmi explodeze capul. Ce bine că astăzi e sâmbătă și nu avem școală.

Deschid încet ochii și mă ridic în șezut pe pat. Îmi pulsează capul și mă simt foarte rău.

Îmi dau părul de pe față și mă uit în jur, ca să îmi dau seama unde sunt.

Pereți albi, mobilier negru... nu sunt în camera mea; e totul diferit.

Încerc să îmi amintesc cum am ajuns aici, dar e totul în ceață. Îmi amintesc doar frânturi din seara de ieri: luminile puternice și pâlpâitoare... lume dansând... O sticlă învârtindu-se... Matt și Tamara. Restul e un amalgam de imagini, probabil din pricina alcoolului.

Am o presimțire ciudată, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva important, de care nu reușesc să îmi amintesc. Dau la o parte așternuturile și îmi pun picioarele pe podea. Mi le trag repede din cauza frigului.

Mi le pun din nou, ușor, pe podea, și abia acum îmi dau seama că nu port hainele mele. Mă ridic și mă împleticesc spre o oglindă. Sunt îmbrăcată cu un tricou alb care mă acoperă până la jumătatea coapselor și dedesubt am doar chiloții! Mă neliniștesc. Fața îmi arată îngrozitor: machiajul e tot mânjit și am niște cearcăne groaznice. În plus, sunt foarte palidă și mă doare tare stomacul. Ce naiba am făcut aseară?

Aud zgomot de paşi pe coridor, dar nu am curaj să ies să văd cine e.

Se deschide uşa şi Cameron intră în cameră. Ce treabă are el în toată povestea asta?

– Te-ai trezit deja? întreabă el.

E la bustul gol şi are doar o pereche de blugi pe el.

Mi se face rău... Şi dacă noi doi am... dacă, adică, dacă am făcut...?

Înlemnesc, mută de spaimă, în timp ce Cameron se apropie încet de mine.

– Eşti bine? întreabă el, aşezându-se pe marginea patului.

Mă apropii şi mă aşez lângă el.

– Ăăm... da, aşa cred. Zici că îmi strânge cineva capul într-o chingă, răspund eu, trecându-mi mâna prin păr.

El zâmbeşte şi mă priveşte.

– După seara de ieri, e normal.

– E totul o ceaţă la mine în cap, recunosc eu şi sper că va vrea să îmi povestească cu lux de amănunte ce s-a întâmplat.

– Ah... Atunci nu îţi aminteşti de noi doi? întreabă el, arătând spre mine şi spre el.

Îmi acopăr faţa cu mâinile de ruşine. Nu pot să cred că m-am lăsat dusă de val într-atât.

– O, Dumnezeule, abia reuşesc să îngân eu.

– Ce-ai păţit? Doar nu disperi din cauza unui sărut idiot, nu? răspunde el, punându-mi mâna pe spate.

Îl privesc, ca să îmi dau seama dacă glumeşte sau nu. Adică doar l-am sărutat?

– Un... un sărut? Doar un sărut? întreb eu.

– Da, ce altceva...?

– Nimic, îl întrerup eu brusc.

– Ştiu la ce te gândeai. Chicoteşte, ceea ce mă enervează la culme. Nu aş fi profitat niciodată de tine în starea în care erai.

Zâmbeşte, iar eu simt fluturi în stomac.

Acum, că știu că nu s-a întâmplat nimic, încep să mă simt mai bine.

– În așa hal am fost?

– Da. Nici măcar nu am avut curaj să te duc acasă. Cine știe ce ar fi crezut ai tăi, dacă te-ar fi văzut în starea aia...

– Și atunci te-ai hotărât să mă aduci aici, zic eu.

– Da, asta e camera mea. Aseară ai adormit în mașină, după cearta cu Matt, și te-am adus aici pe brațe. Apoi... Roșește.

Mă gândesc că după aceea mi-a dat jos rochia și m-a îmbrăcat cu tricoul acesta.

– Ce... ce s-a întâmplat mai exact cu Matt? mă bâlbâi eu.

Rânjește.

– I-ai spus să se ducă să se frece de Tamara.

Rămân cu gura cascată. *Chiar* i-am zis așa ceva?

– Ne-a văzut în timp ce ne sărutam.

O, nu! Devin agitată, iar capul începe din nou să îmi pulseze.

– Îmi pare rău. Eram beată... zic eu, încercând să justific sărutul, dar în adâncul ființei mele știam foarte bine că îmi doream de multă vreme să îl sărut.

– Mie nu mi-a părut rău, ba dimpotrivă, răspunde el, zâmbind. Zâmbesc și eu. Aș fi continuat, dacă nu ar fi intervenit Matt...

Cred că sunt roșie ca para focului. Dar de ce nu îmi amintesc că l-am sărutat? Ce proastă sunt! Clatin din cap, iar Cameron râde.

Mă ridic de pe pat și mă uit în jur după telefon, să îmi sun părinții.

– Ah, i-am sunat aseară pe ai tăi, după ce te-am băgat în pat. Le-am spus că rămâi să dormi cu Sam. Mama ta a reacționat bine, continuă el.

Important este să fi înghițit gogoașa; acum trebuie doar să mă îmbrac și să mă duc acasă.

– Unde mi-e rochia? întreb eu, nevăzând-o pe nicăieri.

– În dulap. Se ridică şi mi-o aduce. Oricum, dacă vrei, poţi să rămâi la noi; ai mei sunt plecaţi.

Asta mă mai linişteşte puţin.

Se apropie încet şi îmi dă o şuviţă de păr după ureche. Mă înfior când mă atinge.

– Hai să luăm micul dejun, zice el.

Când ajunge la uşă, mă forţez să respir normal. Îl urmez în bucătărie şi, în timp ce pregăteşte cafeaua, mă aşez pe un scaun înalt.

– Eu vreau doar lapte. Nu îmi place cafeaua.

– Serios? mă întreabă el în timp ce scoate laptele din frigider.

Încuviinţez din cap.

– Eşti ciudată. Chicoteşte. Mă duc să îmi iau telefonul din cameră; vin repede, zice el şi iese din bucătărie.

O clipă mai târziu aud zgomot de paşi.

– Uau, chiar că te-ai mişcat repede, zic eu.

Mă întorc şi o văd pe Sam, îmbrăcată în pijama, cum mă priveşte zâmbind.

– Ai dormit bine?

Se duce direct la sticla de lapte şi îl pune la încălzit.

– Da, răspund eu puţin stânjenită.

– Ah, atunci e adevărat că se doarme bine cu fratele meu...

Stai aşa... *ce?* Am dormit în acelaşi pat cu Cameron?

– Nu cred că am dormit cu el, răspund eu şi sper că aşa şi e, altminteri ar fi foarte jenant.

– Ba da. Când am trecut prin faţa camerei lui, eraţi în acelaşi pat.

– Ăăm... uau! N-am ştiut. Adică, eram beată şi nu mi-am dat seama ce făceam, mă justific eu.

– Ştiu că nu i-ai fi permis niciodată lui Cameron să doarmă cu tine. Cred că i-a fost teamă să nu ţi se facă rău.

Foarte atent din partea lui și mi-ar plăcea mult să îmi amintesc cum a fost să dorm cu el, dar bineînțeles că creierul meu prost nu mă lasă.

Auzim pașii lui Cameron care se întoarce în bucătărie.

– Păi, eu plec. N-aș vrea să vă prost dispun, zice Sam ieșind din cameră.

Cum o vede, Cam pufnește și se schimbă la față. De ce se poartă așa de urât cu ea? Nu merită așa ceva. Îmi pune lapte într-o ceașcă și mi-o oferă.

– Mulțumesc, zic eu zâmbind, iar furia pe care o simțeam cu cinci secunde înainte dispare.

Se așază în fața mea și soarbe din cafea. E dimineață devreme și totuși el e perfect.

– A fost prima dată când ai băut? mă întreabă el.

– Da, și nu o voi mai face niciodată.

– Îmi place de tine beată.

Prefer să nu îi dau apă la moară, deoarece cred că știu la ce anume se referă...

Terminăm micul dejun și mă ridic de la masă.

– Mă duc să mă pregătesc.

Ajunsă din nou în camera lui Cameron, mă uit în jur, iar o fotografie de pe noptieră îmi atrage privirea. E o fotografie foarte frumoasă cu el și Susan. E ciudat că, în pofida celor întâmplate, încă o păstrează. O așez la loc pe noptieră și termin de îmbrăcat.

Îmi iau poșeta și mă întorc în salon, unde Cameron e deja gata și mă așteaptă.

– Să mergem, te duc eu, zice el.

Ieșim din casă și ajungem la mașina lui.

Pornesc radioul și recunosc imediat *Viva la vida* al celor de la Coldplay. Îmi place foarte mult acest cântec; aș putea să îl ascult la infinit, fără să mă satur de el.

Cameron dă volumul mai încet.

– Ai program azi, mai târziu? mă întreabă el.

– Aş vrea să mă întâlnesc cu Matt, ca să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri.

Parchează în faţa casei mele şi mă priveşte încruntat.

– Trebuie să ştiu dacă mai ţine sau nu la mine, adaug eu.

– De ce? De ce îţi pasă? Doar v-aţi despărţit.

Nu înţelege.

– Vreau să îmi cer scuze pentru ieri. Chiar dacă nu îmi amintesc mare lucru, ştiu că trebuie să lămuresc lucrurile cu el.

Cam pufneşte. Sinceră să fiu, nu înţeleg de ce îl interesează pe el. Apoi schimbă subiectul:

– Luni trebuie să prezentăm proiectul la istorie.

Poftim? Îmi iau telefonul şi mă uit la dată. Are dreptate: luni trebuie să prezentăm proiectul şi nu ştiu ce vom face, ţinând cont că încă nu am scris nimic la el.

– O, nu, ce ne facem? întreb eu foarte agitată.

– Folosim proiectul meu de anul trecut. Sunt sigur că va fi bine. Ne vedem mâine să învăţăm împreună şi îţi dau notiţele mele.

– Mulţumesc, zic eu şi îl îmbrăţişez.

Nu ştiu de ce, dar am simţit că vreau să o fac.

Mi-e teamă să intru în casă. Sunt sigură că părinţii mei îmi vor pune o mulţime de întrebări.

Pun mâna pe clanţă şi respir adânc înainte să o apăs.

– Am ajuns! strig eu intrând şi îndreptându-mă rapid spre camera mea, ca să îi evit pe ai mei.

– Unde crezi că te duci? mă întreabă mama, punându-se în calea mea. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat ieri.

Ce bine ar fi să îmi amintesc, mă gândesc eu.

– A fost bine. Am dansat şi ne-am jucat jocuri de masă. Apoi Sam mi-a propus să dorm la ea, povestesc eu rapid.

– Şi de ce a sunat Cameron, în loc să suni tu?

– Pentru că nu reuşeam să îmi găsesc telefonul...? Suna mai degrabă a întrebare decât a răspuns.

Mama ridică din sprânceană şi îşi încrucişează braţele peste piept. E semn rău.

– A sunat de pe telefonul tău.

– Ah, da, aşa e. I l-am împrumutat şi nu mi l-a mai dat înapoi. Când şi-a dat seama, eu dormeam deja, aşa că a sunat el ca să anunţe.

Sper să mă creadă, pentru că nu aş şti ce altceva să inventez.

– Eşti sigură că nu îmi ascunzi cumva că ar fi ceva între tine şi Cameron?

– Nu, de ce aş face-o? răspund eu şi dau să intru în camera mea.

Adevărul este că nici măcar eu nu ştiu ce este între noi... Ştiu doar că, atunci când suntem împreună, totul pare atât de frumos... mă simt bine şi mă încearcă senzaţii ciudate.

Închid uşa şi primul lucru pe care îl fac e să îl sun pe Matt.

După voce, îmi pare detaşat; sigur este supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat ieri, dar stabilim oricum să ne vedem pe plajă într-o oră. Zâmbesc larg, iar inima începe să îmi bată puternic de entuziasm.

Nu ştiu ce se va întâmpla după întâlnirea cu el, nu ştiu cum se va comporta şi cum va reacţiona când îi voi cere scuze, dar mi se pare deja un semn bun faptul că a acceptat să vorbească cu mine. Clatin din cap ca să alung aceste gânduri, îmi iau geanta şi telefonul şi mă îndrept spre uşă. Din fericire, nu mă aude nimeni, aşa că reuşesc să ies fără să îşi dea seama ai mei.

Odată ajunsă pe plajă, mă uit în jurul meu, dar nici urmă de Matt. Mă uit la ceas; sunt sigură că am fost punctuală.

Mă aşez pe o bancă şi nici nu mă întorc bine la dreapta, că îl văd venind în fugă.

Mă ridic în picioare. Se opreşte la câţiva centimetri de mine şi, fără să spună un cuvânt, mă cuprinde şi mă sărută, lăsându-mă fără respiraţie.

Credeam că e nervos şi că mă urăşte, în schimb s-a dovedit că am fost doar paranoică. Am greşit că m-am îndoit de el.

Se îndepărtează de mine, şi zâmbesc uşurată.

El încă respiră greu.

– Ciao, spune el gâfâind. După sărutul cu Cameron am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna.

Clatin din cap.

– Nu, de fapt... L-am sărutat doar pentru că eram beată. Şi apoi... când te-am văzut cu Tamara... m-am înfuriat aşa de tare!

– Cris... Cris... Am nevoie de tine, suspină el.

Auzindu-l, inima îmi bate năvalnic. Mă apropii de el şi îl îmbrăţişez.

26

În sfârşit e 13:30! Dacă totul merge conform planului, peste câteva minute voi vorbi cu Trevor şi Cass prin apel video.

Ieri, după ce m-am întâlnit cu Matt, am reuşit să comunic prin SMS-uri cu amândoi şi să stabilim o întâlnire pe WeChat pentru azi. Ar trebui să se întâlnească acasă la Trevor şi să folosească laptopul lui.

Mă aşez în faţa calculatorului, Trevor e online şi iniţiez apelul. Pe ecran apare imaginea prietenului meu şi a unei tipe cu părul violet.

Nu îmi cred ochilor...

– Cass?! întreb eu.

– Hei, Cris!

În afară de culoarea părului, şi-a schimbat şi stilul şi are un piercing în nas!

– Dar ce-ai făcut? o întreb eu.

– Un look nou, zice ea serioasă.

E de nerecunoscut, parcă nu e ea... Aş vrea să o întreb dacă e o glumă, dar mă hotărăsc să nu o fac.

– Ciao, Cris! zice Trevor.

Eram atât de surprinsă de aspectul nou al lui Cass, că nu i-am acordat deloc atenţie.

– Trevor! În sfârşit! E aşa de ciudat să vă văd după atâtea săptămâni. Mi-a fost foarte dor de voi! O lacrimă mi se prelinge pe obraz.

– Şi nouă ne este dor de tine, răspunde el.

În spatele lor recunosc grădina, gazonul, coşul de baschet... câte dimineţi n-am petrecut eu acolo!

– Cum stau treburile prin Los Angeles? întreb eu.

– Bine, răspunde Cass, căutând ceva în geantă.

– Set s-a cuplat cu o tipă şi, din câte am înţeles, sunt ocupaţi în fiecare seară.

Aşa cum îmi imaginam... Zâmbesc. Povestea mea cu Set mi se pare foarte îndepărtată. Cu câteva săptămâni în urmă nu aş fi crezut că ar putea fi aşa, dar acum nu mă mai doare când mă gândesc la el.

Cass scoate un pachet de ţigări; bănuiesc că al lui Trevor.

– Încă fumezi? îl întreb eu.

– Nu, răspunde el.

Cass îşi aprinde o ţigară.

– Ce faci? o întreb eu şocată.

– Mai fumez una din când în când, îmi explică ea.

Dar ce s-a întâmplat cu cea mai bună prietenă a mea? Cea care ura fumatul şi îl dojenea cu fiecare ocazie pe Trevor pentru că fuma?

– Cass, te rog, aruncă-o!

Ea pufneşte şi stinge ţigara, iar eu observ că Trevor zâmbeşte aproape imperceptibil.

– Şi cum e la Miami? mă întreabă el.

– Păi, acum e puţin mai bine, dar aş vrea să mă întorc la Los Angeles.

– Întoarce-te, Cris! Nu ştii ce dor mi-e de tine! exclamă Cass.

Vocea îi tremură şi are ochii umezi. Mă doare să o văd aşa; e evident că suferă, iar eu aş vrea să o îmbrăţişez.

– Şi mie mi-e foarte dor de voi! răspund eu, forţându-mă să îmi stăpânesc lacrimile şi pipăind brăţara pe care ne-a dăruit-o Cass în ziua în care am plecat din Los Angeles.

Am observat că și ei o poartă. Este simbolul prieteniei noastre eterne.

Mă bucur să îi revăd și aș avea numeroase lucruri de întrebat și de spus. Aș vrea să le povestesc despre dilema mea, de Matt și Cam, despre cât de confuză sunt... Dar, într-un final, nu știu de ce, nu o fac. Ar trebui să explic prea multe lucruri și nu aș ști de unde să încep. Pălăvrăgim în schimb despre amicii noștri din Los Angeles, despre vechea mea școală. E ciudat să vorbesc cu ei... e diferit de cum era cu câteva săptămâni în urmă. Mi se pare că a trecut o viață de atunci, iar noi părem schimbați, aproape timizi.

Și relația dintre Cass și Trevor mi se pare schimbată. De când a început apelul video nu și-au adresat nici măcar un cuvânt. Poate s-au certat sau cine știe?

Pălăvrăgim până se face ora de prânz la ei. La Los Angeles e miezul zilei, iar aici, în Florida, e ora trei după-amiază. Ne salutăm, promițând să ne auzim din nou curând și să ne vedem în persoană, poate în timpul vacanței de Crăciun. Ar fi foarte frumos să o petrecem împreună la Los Angeles. Voi vorbi cu ai mei despre asta.

Imaginea lui Cass și Trevor dispare de pe ecran și inima mi se face cât un purice. E o senzație dureroasă. Da, mă bucur că i-am văzut, dar mă simt și foarte tristă și nu reușesc să îmi stăpânesc lacrimile.

Îmi șterg obrajii; acum trebuie să stabilesc cu Cameron cum facem să lucrăm împreună la proiectul de istorie. Mâine ar trebui să îl prezentăm în fața clasei.

„Hei, poți să treci când vrei pe la mine", îi scriu eu.

Sper să vină repede, pentru că suntem destul de în urmă.

Telefonul îmi vibrează și citesc răspunsul lui: „Mai bine învățăm la mine acasă. Ai mei sunt plecați și putem sta liniștiți."

Pufnesc și mă duc în cameră să îmi pregătesc ghiozdanul. În scurt timp după aceea sunt în fața casei lui Cameron.

Într-adevăr, maşina părinţilor lui nu e acasă, ceea ce mă face să mă simt mai bine. Nu ştiu de ce, dar de fiecare dată când sunt şi ei, mă simt stânjenită, ca şi cum mi-ar analiza orice gest.

Sun la sonerie. Cameron apare imediat, cu respiraţia întretăiată. Doar nu a venit în fugă, ca să nu mă facă să aştept afară, nu?

– Hei!

– Ciao, intră, îmi zice el, zâmbind.

Privirile ni se întâlnesc şi simt din nou fluturaşi în stomac. Mergem în sufragerie.

– Nu pot sta mult, aşa că trebuie să ne grăbim, zic eu.

Încuviinţează şi îmi dă rapid notiţele.

Ne aşezăm pe canapea şi începe să îmi explice ordinea argumentelor pe care va trebui să le expunem mâine.

Mă uit la foaie, apoi privirea îmi alunecă spre gura lui.

Cuvintele pe care le rosteşte şi vocea îi dispar şi îl văd doar pe el, mişcându-şi buzele într-o tăcere absolută. Încerc să mă distrag şi fac eforturi să nu mă mai holbez la el, dar nu reuşesc.

Mă priveşte dintr-odată.

– Ai înţeles? mă întreabă.

Inima îmi bate puternic şi nu pot să alung gândul acela care îmi dă târcoale de câteva minute.

Nu îmi pasă de proiectul de istorie, nu îmi pasă de ce e corect şi ce nu, vreau doar să îmi unesc buzele cu ale lui.

Brusc, aproape fără să îmi dau seama, mă apropii de el şi îl sărut.

La început ezită şi pare destul de surprins, apoi îşi pune mâna pe faţa mea şi se concentrează pe buzele mele.

Nu ştiu de ce mă port aşa, dar în clipa aceasta mi se pare cel mai bun lucru pe care îl fac de când am venit în oraşul acesta.

Sărutul devine tot mai intens, iar Cameron îşi coboară mâna de pe faţa mea pe spatele meu, apoi pe talia mea.

Continuă să mă sărute fără să se oprească, în timp ce îşi strecoară mâna sub tricoul meu şi mă mângâie pe piele.

Mă cutremur şi mă apropii şi mai tare de el. Cu cât mă sărută mai mult, cu atât simt mai intens nevoia de a fi cu el şi de a merge mai departe. E o senzaţie foarte ciudată şi nu am mai simţit-o cu nimeni, nici măcar cu Set.

Îmi pun mâinile pe umerii lui, iar el se lasă în jos, astfel încât sfârşesc complet deasupra lui. În timp ce se lasă mai jos, îmi bag mâinile prin părul lui şi simt un fel de căldură umplându-mi corpul.

Apoi, dintr-odată, uşa casei se deschide, iar noi ne separăm. Are buzele mai roşii ca de obicei şi sper ca oricine ar fi venit să nu îşi dea seama de asta.

– Păi... trebuie să plec, zic eu ridicându-mă de pe canapea.

Îmi strâng caietele şi le pun în ghiozdan.

– Ciao, Cris, cum de eşti la noi? întreabă Sam intrând în salon.

– Trebuia să îi dau notiţele pentru mâine, răspunde Cameron, evident uluit de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Sam zâmbeşte şi iese din cameră fără să spună nimic.

Mă îndrept spre intrare şi mă conving la fiecare pas că am făcut o greşeală. Mi-am pierdut controlul, iar acum nu am curaj să îl privesc pe Cameron în ochi.

– Deci... ne vedem mâine, zic eu, zâmbind forţat.

El încuviinţează, iar eu o iau la sănătoasa.

Ce am făcut?

În loc să mă întorc acasă, prefer să mă plimb, ca să îmi pun ordine în gânduri şi să prelungesc această stare de euforie ciudată care a pus stăpânire pe mine.

Muzica a fost mereu un balsam pentru inima mea. Îmi pun căştile în urechi şi aleg modul *shuffle*. Primul cântec care începe e *My Dilemma*, al Selenei Gomez.

Îl recunosc de la primele acorduri. E unul dintre cântecele mele preferate şi, totuşi, e ca şi cum l-aş auzi pentru prima dată...

Cuvintele lui nu mi-au părut niciodată mai pline de înţeles ca acum şi îmi par scrise special pentru mine... Exact aşa mă

simt: jumătate din mine îl dorește pe Cam, iar cealaltă vrea doar să îl uite.

Știu că e greșit, că nu ar putea fi niciodată ceva între noi și că nu e persoana potrivită pentru mine... și totuși, de fiecare dată când încerc să mă îndepărtez, o forță misterioasă și inexplicabilă mă întoarce la el. De când l-am cunoscut, s-a strecurat în gândurile mele, răpindu-mi liniștea.

Nu trebuie să mă mai chinui singură! Trebuie să mă concentrez asupra relației dintre mine și Matt; el e băiatul potrivit pentru mine. Cameron e doar o greșeală enormă și minunată.

27

Ieri seară am învăţat până târziu, azi-dimineaţă m-am trezit devreme ca să repet, iar acum sunt terminată. Cu siguranţă, Cameron mă aşteaptă deja în maşină. După sărutul de ieri, nu ne-am mai vorbit şi, sinceră să fiu, sunt foarte agitată. Dacă mă întreabă de ce am făcut-o, ce îi zic?

Urc în maşină.

– Eşti pregătită? mă întreabă el zâmbind şi pornind motorul.

– Da.

Dă mai tare la radio şi se comportă ca şi cum între noi nu s-ar fi întâmplat nimic. Mi-e ruşine şi mă simt foarte stânjenită.

Pe drum nu ne vorbim şi sper să continuăm aşa toată ziua... sau chiar toată săptămâna.

Ajungem la şcoală, iar Matt vine repede la mine şi mă îmbrăţişează aşa de tare, că mi se taie respiraţia.

– Iubire!

Evit privirea fixă a lui Cameron, iar comportamentul lui Matt începe să mă deranjeze. Înainte îmi plăcea când îmi zicea „iubire“, dar în clipa aceasta mi se pare cel mai enervant lucru din lume.

– Hei, răspund eu, iar el mă sărută uşor pe buze.

Cu coada ochiului îl văd pe Cameron plecând. Pare furios şi nu îl pot învinovăţi pentru asta. Sunt sigură că Matt s-a comportat aşa doar pentru că era el acolo.

– Matt, ce te-a apucat?

– Nimic! De ce? Doar te-am sărutat! Nu am voie? Credeam că suntem iar împreună...

– Da, dar nu era nevoie de tot acest spectacol ca să îl faci pe Cameron să priceapă!

– Nesimţitul acela se tot holba la tine, şi vreau să fie clar că eşti cu mine.

– Credeam că am lămurit treaba asta, zic eu, trecând pe lângă el şi îndreptându-mă spre intrare.

Mă prinde de încheietura mâinii și mă întoarce spre el.

– Se va lămuri doar când nu vă veţi mai vorbi. Simte ceva pentru tine, sunt sigur de asta.

Nu a înţeles nimic... Probabil că eu simt ceva pentru Cam, iar el mă consideră doar o amică idioată care îl sărută fără motiv.

– Nu e nimic între mine şi Cameron. Şi dacă i-aș spune lui Cam că simt ceva pentru el, mi-ar râde în faţă.

Matt pare să se relaxeze.

– Aşa sper.

Îmi ia mâna şi o sărută.

– Mă duc la baie. Ne vedem în clasă, zic eu.

Trebuie să mă clătesc pe faţă, ca să mă trezesc. E o singură fată în baie; mă apropii de robinet, las apa să curgă şi mă stropesc puţin pe faţă.

– Deci sunteţi din nou împreună...

Mă îndrept şi în oglindă îl văd pe Cameron în spatele meu. Mă întorc repede şi îi pun mâna în piept, să îl fac să iasă din baie. Dacă îl prind aici, va avea probleme.

– Nu poţi sta aici!

Îl împing, dar el nu se mişcă.

– Poţi pleca, îi zice în schimb pe un ton ameninţător tipei care ne priveşte. Ea încuviinţează şi iese fără să spună nimic. De ce nu mi-ai spus? întreabă el, întors acum spre mine.

Ce proastă sunt! Mai întâi îl sărut şi apoi mă împac cu Matt.

– Pentru că nu mi s-a părut important.

Îmi dau seama că tocmai am spus o prostie cât mine de mare.

– Ba *este* important! Îți amintesc că ieri m-ai sărutat.

Sper să nu ne îndepărtăm din cauza asta, pentru că sunt sigură că aş suferi foarte tare.

– S-a întâmplat înainte sau după sărut? mă întreabă el.

Aş vrea să îl mint, dar ştiu că s-ar prinde.

– Înainte, răspund eu.

Ridică din sprânceană.

– Şi atunci de ce ai făcut-o?

Dau să spun ceva, dar nu ştiu ce să îi răspund.

– Nu ştiu ce m-a apucat atunci... zic eu evitând să îl privesc în ochi.

Cameron se apropie de mine. Îmi ridic privirea, şi privirea lui adâncă se întâlneşte cu a mea.

– Ba ştii, dar nu vrei să recunoşti.

Ştiu la ce se referă şi e adevărat. Mi-e teamă să recunosc că simt ceva pentru el, ceva pe care nu îl pot însă defini...

Clatină din cap şi mă mângâie pe față. Mă cutremur când mă atinge şi mi se taie respirația.

– Ştii că eşti cu persoana greşită, dar ai nevoie de dovezi, zice el.

Nu am nevoie de dovezi, iar el nu ar trebui să fie aici, la doar câțiva centimetri de mine. Se apropie şi mai mult şi mă sărută.

Nu îi pot face din nou aşa ceva lui Matt, aşa că îmi impun să mă îndepărtez de el.

– Cam... eu...

– Ştiu că o ştii şi tu, zice el, punându-şi degetul arătător pe buzele mele, ca să mă facă să tac. Sper să reuşeşti să nu te mai minți singură, mai devreme sau mai târziu.

Zâmbeşte şi iese din baie, lăsându-mă la mila propriilor emoții.

De azi înainte va trebui să încerc să fiu doar prietena lui şi să petrec mai mult timp cu Matt, ca să înțeleg ce simt cu adevărat pentru el.

Ies din baie şi îl ajung din urmă pe Cameron pe coridor. Când sunt în dreptul lui, îmi zâmbeşte.

– Aşteaptă... trebuie să iau ceva din dulăpior, îi zic eu.

Mă urmează şi se rezeamă pe dulăpiorul de alături.

– Ştii care e partea cea mai amuzantă la povestea asta? mă întreabă el sarcastic.

– Care?

Se întoarce şi mă priveşte fix.

– Că eşti convinsă că poţi fi prietena mea. Adică, sunt sigur că într-o săptămână vom face din nou ce am făcut ieri... dacă nu chiar mai mult.

Îmi iau manualul de literatură engleză şi îl pocnesc peste braţ, făcându-l să râdă.

– Ai vrea tu... zic eu şi închid dulăpiorul.

– Da, recunosc, răspunde el în timp ce ne îndreptăm spre sala de clasă.

Când sună clopoţelul, anunţând pauza de prânz, profit de faptul că nu mai e nimeni în clasă ca să repet la istorie: în ora următoare, eu şi Cameron ne vom prezenta proiectul.

Tremur toată, aşa cum fac de obicei când vine vorba de întrebări şi ascultat. În clipa aceasta îmi doresc doar să dispar de pe faţa pământului.

– E totul în regulă? mă întreabă Cameron intrând în sală.

Stau în picioare, sprijinită de o bancă. Cam se apropie şi se aşază pe un scaun.

– Hei, răspund eu încet. Sunt îngrozită.

El zâmbeşte şi se loveşte peste coapsă, semn să mă aşez la el în poală. Clatin din cap; nu pot face aşa ceva, pentru că s-ar putea să intre Matt şi să ne vadă, şi cine ştie ce ar crede despre asta.

– Matt nu e. Şi, în plus, trebuie să repetăm, zice el citindu-mi parcă gândurile.

De fapt, are dreptate. Mă aşez în poala lui, iar el mă cuprinde cu braţele după talie. Mă trece un fior pe şira spinării. Cameron

își sprijină bărbia pe umărul meu și mă înfior când îi simt respirația fierbinte pe gâtul meu.

– Ești agitată? întreabă el.

Încerc să mă concentrez asupra caietului pe care îl țin în mână și recitesc notițele pe care le știu deja pe de rost.

– Da. Trebuie să beau o cafea sau ceva care să mă țină trează. Ieri am învățat până târziu, azi-dimineață m-am trezit devreme și am nevoie de energie.

Dau să mă ridic, dar el mă ține.

– Da, ai nevoie de ceva care să te facă să te simți mai bine. Își apasă buzele pe umărul meu gol. Și știu și ce anume, continuă el, dar lui Matt nu i-ar plăcea.

Nu pot să nu mă gândesc la gura lui și la ce ar putea face ca să mă facă să mă simt mai bine.

Mă gândesc din nou la ziua de ieri și aș vrea să dau timpul înapoi ca să retrăiesc acele momente. Au fost emoționante, dar știu că e o greșeală și, dacă ar afla, Matt m-ar părăsi de tot. Și nu îmi doresc asta: îl iubesc... Dar sunt prea curioasă să aflu la ce anume se referă Cam.

– Ce vrei să spui? întreb eu.

– Nu ai vrea să știi... șoptește el.

Ba dimpotrivă... *Dar ce m-a apucat? Sunt cu Matt!* Trebuie să plec chiar acum; nu vreau și nu mai pot petrece nici măcar o secundă cu el. Mă ridic.

Cameron încearcă să mă oprească.

– Nu... eu... trebuie să beau ceva.

– Vin cu tine, zice el și dă să se ridice.

– Nu, rămâi aici și repetă, îi răspund eu. Dacă luăm notă proastă va fi doar vina ta.

Cameron chicotește și se așază la loc, ca să citească notițele. Ies grăbită din sala de clasă și mă îndrept spre automatele de băuturi.

Nu se poate să îmi placă de Cameron, mai ales că știu de ce se poartă așa cu mine. Nash și Matt m-au avertizat deja: așa

e el, se foloseşte de fete ca să se distreze. Pentru el sunt doar o pradă pe care trebuie să o cucerească, atâta tot. Din câte se pare, singura care a reuşit să îl schimbe a fost Susan. Dar cu ea lucrurile au stat diferit, pentru că era îndrăgostit de ea şi cred că încă e... Îmi dau seama de asta din felul în care reacţionează de fiecare dată când o vede.

Dar de ce îmi pierd vremea gândindu-mă la astfel de lucruri? Nu trebuie să îmi mai creez singură probleme, trebuie să îmi concentrez atenţia asupra lui Matt, nu a lui Cameron.

Ajung la automat şi aleg o cafea.

„Iar eu ştiu ce... dar lui Matt nu i-ar plăcea“, îmi răsună în minte vocea lui Cameron. Clatin din cap ca să alung astfel de gânduri, iau paharul şi mă îndrept din nou spre sala de clasă. După câteva înghiţituri mă simt deja mai bine.

Pauza de prânz aproape că s-a terminat şi coridoarele freamătă de elevi care se bucură de ultimele momente de relaxare înainte să înceapă orele de după-amiază.

– Cris, mă strigă Nash când mă vede.

– Hei, a intrat deja profbefore? întreb eu.

– Nu, nu, dar ştiu că te aşteaptă Cameron. Zâmbeşte tâmp şi mă prind rapid că mă ia peste picior. A fost distractiv să învăţaţi împreună?

Ştie ce s-a întâmplat ieri după-amiază? I-a povestit Cameron?

– Ăăm... da. Mă aşteptam să fie mai rău, răspund eu şi sorb din cafea.

– Da, şi el mi-a zis la fel... Cris, pot să îţi cer o favoare?

Încuviinţez şi sper să nu fie ceva imposibil.

– Are a face cu Sam. În ultima vreme e foarte tristă din cauza lui Cameron, care nu îi vorbeşte şi se poartă urât cu ea. Aşa că m-am gândit că poate ai vrea să vorbeşti tu cu el...

– Eu? Cu Cameron? întreb eu uimită. Nu înţeleg de ce crede că m-ar asculta pe mine.

– Da. S-ar putea să meargă...

– De ce crezi asta? întreb eu.

– În seara în care am avut întâlnire, când Sam s-a întors acasă, Cam nu părea supărat. Poate reuşeşti să îl convingi cumva.

Ştiu deja că treaba asta îmi va aduce o mulţime de necazuri, dar mă priveşte cu ochii lui frumoşi şi mi-e imposibil să îl refuz.

– Bine, voi încerca, zic eu, iar Nash mă îmbrăţişează de fericire.

– Sper să reuşesc să îl conving, dar nu sunt nici eu convinsă de asta.

– Vei reuşi, Cris, sunt sigur, zice el. Mai bine intrăm, că vine proful.

Mă îndrept spre locul meu. Cameron, care e aşezat pe el, se ridică şi se întoarce la locul lui.

Sper să iasă totul bine.

28

Prezentarea noastră nu a ieşit aşa de rău cum mă aşteptam. Ne-am descurcat mai bine ca alţii care au intrat în panică. Cameron, mai ales, şi-a prezentat partea impecabil, mult mai bine ca mine.

Clopoţelul a sunat cu doar un minut în urmă, iar eu stau în bancă şi mă gândesc la cum m-am descurcat.

– Nu ştiu... Tu te-ai descurcat perfect, eu n-aş şti...

Cameron zâmbeşte şi mă îmbrăţişează, făcându-şi loc între picioarele mele.

– Linişteşte-te, te-ai descurcat foarte bine, îmi şopteşte el la ureche.

– Hmm, hmm, se aude o voce în spatele lui şi, când se dă la o parte, îl văd pe Matt.

La naiba!

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbesc cu iubita mea. Ieşim, Cris?

Mă enervează felul în care subliniază *iubita mea*. Cameron ştie că suntem împreună, nu trebuie să îi aducă constant aminte. În plus, nu făceam nimic greşit, doar vorbeam despre prezentarea noastră.

Cameron pare amuzat.

– Scuze, nu ştiam că este proprietatea ta, zice el.

Zâmbesc, dar Matt mă prinde de mână şi mă trage de acolo.

Mă chinui să ţin pasul cu el, pentru că merge prea repede. Apoi se opreşte brusc şi, în mijlocul coridorului, mă întreabă:

– Ce naiba se petrece?

Care e problema lui?

– Poftim? întreb eu.

– În clasă... zâmbetele, privirile, îmbrățișarea... Îți amintesc că ieși cu mine!

– Nu se întâmplă nimic și, oricum, dacă sunt cu tine nu înseamnă că nu mă voi mai vedea cu persoanele la care țin! zic eu, străduindu-mă, în zadar, să îmi păstrez calmul. Îmi dau seama că ne certăm în fața tuturor, dându-ne în spectacol, lucru care sunt sigură că nu i-ar displăcea deloc lui Lexy. Matt, am vorbit deja despre asta și ți-am zis cum gândesc eu, adaug pe un ton mai calm. Tu hotărăști ce vrei să faci.

Nu zice nimic preț de câteva clipe, după care se apropie și mă îmbrățișează.

– Scuză-mă, dar sunt gelos. – De asta îmi place de el, pentru că recunoaște când greșește. – Te rog să mă ierți, repetă el.

– Bine, răspund eu, dar m-am cam săturat să am probleme cu el. Și m-am săturat de această situație deloc clară dintre mine și Cameron. Aș avea nevoie de o perioadă de liniște, ca să îmi dau seama ce îmi doresc cu adevărat. Restul după-amiezii nu se desfășoară mai bine. Ies de la ultima oră mai furioasă ca niciodată. Proful de matematică ne-a dat un test neanunțat și cred că nu m-am descurcat deloc. Cu toate chestiile care se întâmplă în viața mea, chiar nu m-am gândit deloc la numere. Merg repede pentru că vreau doar să ies de aici și să mă duc acasă, să dorm și să uit această zi urâtă.

– Hei, hei, oprește-te, mă strigă Cameron înaintând în grabă și apucându-mă de încheietura mâinii.

– Ce vrei? îl întreb eu.

– Ce-ai pățit?

Îmi smucesc brațul din strânsoarea lui. Nu mai lipsește decât să ne vadă Matt, ar fi cireașa de pe tort!

– Nimic, lasă-mă în pace, îi răspund eu și mă întorc, sperând să nu insiste, dar el vine după mine.

– Ba nu, chiar vreau să ştiu.

Mă prinde din nou de braţ şi sfârşim foarte aproape unul de celălalt. Trebuie să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

– Cameron, termină, zic eu încet.

Se îndepărtează de mine şi mă priveşte înspăimântat.

– Cu ce anume? întreabă el.

– Termină să te mai prefaci că îţi pasă de mine. Nu faci decât să mă induci în eroare. Te rog, trebuie să încetăm. Nu vreau să sufăr sau să am probleme cu Matt, te rog.

– Eu... încearcă el să spună, dar îl opresc imediat.

– Să stăm departe unul de celălalt o vreme, bine? îi zic eu. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la tot ce se întâmplă și mai ales pentru a înţelege ce simt pentru Matt.

– Știi deja ce simţi pentru el, dar nu vrei să accepţi.

– Nu ştii nimic despre mine, despre cum gândesc, despre ce simt, aşa că opreşte-te!

Ridică mâinile, semn că se dă bătut.

– Bine, scuze, dar cred că este o mare prostie să stăm departe unul de celălalt.

– Te rog frumos, Cameron, chiar am nevoie de asta. Bine? insist eu, iar el încuviinţează pufnind.

Mă întorc şi ies din şcoală.

Simt brusc un gol în interiorul meu şi aş avea nevoie să mă confesez cuiva, ca să alung sentimentul de vină care mă încearcă. Și aş avea nevoie şi să mă ducă cineva acasă, dar nu contează! O plimbare mă va ajuta să reflectez la lucrurile care se întâmplă.

Mă plimb cu căştile în urechi şi mă gândesc la Cass, la Trevor şi la momentele frumoase petrecute cu ei, fără alte probleme pe cap. Mi-e dor de viaţa mea din Los Angeles.

Îmi vibrează telefonul şi deblochez ecranul, ca să văd de la cine am primit mesajul.

De la Sam. „Treci pe la mine?“ Nu vreau să merg la ea şi să risc să mă întâlnesc cu Cameron. Aş vrea să nu îi răspund,

dar în cele din urmă decid să o fac, ca să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic.

„E totul în regulă?“

„Da, e totul OK, doar că vreau să petrec o după-amiază frumoasă în compania ta“, îmi răspunde ea.

De fapt, în ultima vreme am petrecut foarte puţin timp împreună şi mi-ar prinde bine să stau puţin cu ea.

„Cameron e acasă?“ întreb eu. Dacă e, nu mă duc.

„Ar fi o problemă dacă ar fi acasă?“

„Da“, răspund eu imediat. Mă uit în jurul meu şi îmi dau seama că aproape am ajuns acasă.

„Nu e. ;-)“, îmi scrie Sam.

Sper că nu a zis-o doar ca să mă convingă să merg la ea.

„Atunci, vin.“

Trec pe lângă casa mea şi mă duc direct la Sam: cu cât ajung mai repede, cu atât plec mai repede fără să dau de Cameron.

Mă aflu în faţa vilei familiei Dallas. Ce noroc că locuim aşa de aproape! Sam deschide uşa şi mă îmbrăţişează fără să spună nimic. Zâmbesc şi o îmbrăţişez la rândul meu: chiar aveam nevoie de asta. Intrăm în casă şi nu îl zăresc pe Cameron înăuntru.

– Nu e acasă. Are antrenament de fotbal, aşa că eşti în siguranţă, mă asigură Sam în glumă. Cris, spune-mi ceva: ce s-a întâmplat între tine şi Cam? La sfârşitul orelor mi s-a părut furios.

– Îţi povestesc mai târziu; acum nu prea am chef de vorbă.

– Bine, dar dacă aveţi probleme, încercaţi să le rezolvaţi, altfel Matt riscă să fie rănit.

– Ce? Să fie rănit? Despre ce vorbeşti? zic eu, făcând ochii mari.

– Da, e o stare de tensiune ciudată între el şi fratele meu. Azi, când se duceau la antrenament, Matt s-a ciocnit din greşeală de Cam, iar Cam a reacţionat foarte urât; era gata să îl ia la pumni, îmi explică Sam.

De ce se poartă Cameron aşa?

– Să schimbăm subiectul, te rog, spun eu, sperând să îmi alung din minte imaginea îngrozitoare cu Cameron și Matt luându-se la bătaie.

– Bine. Să mergem în camera mea. Cum a fost la testul de la matematică?

– Foarte prost, nici măcar nu am învăţat. Dar tu?

– Nu chiar aşa de rău, cred eu. În ultima vreme, Nash mă ajută la matematică şi în sfârşit încep şi eu să mai pricep câte ceva.

De fiecare dată când vorbeşte despre Nash, îi strălucesc ochii şi e minunat să o văd fericită.

– Cum vă înţelegeţi? întreb eu curioasă.

La şcoală sunt mereu împreună şi par să plutească.

– Foarte bine! E perfect şi foarte drăguţ! Chiar dacă ne-am certat deja o dată.

– Serios? Cum aşa?

– S-a supărat pentru că crede că am o stimă de sine foarte scăzută şi că nu mă iubesc îndeajuns de mult. Dar nu am ce să fac; aşa sunt eu, nu cred că mă voi schimba...

– Important e că v-aţi împăcat, aşa e?

– Da. Tu şi Matt cum vă înţelegeţi?

– Nu prea bine. Ne certăm mereu şi, chiar dacă în cele din urmă ne împăcăm, se întâmplă altceva care ne desparte din nou. Nu e un sentiment prea plăcut.

– Altceva... sau altcineva... Ştiu că nu i-a picat bine ce s-a întâmplat la petrecere. O ştiu cu toţii, de fapt.

– Aşa e. Dar eram beată şi nu ştiam ce fac.

– Când suntem beţi facem cele mai ciudate lucruri... mai ales cele pe care vrem cel mai mult să le facem, dar pe care în condiţii normale nu am avea curaj să le facem.

De fapt, are dreptate, încă de când am fost în sala de sport am vrut să îl sărut pe Cameron. Situaţia creată în timpul petrecerii mi-a dat doar curajul să o fac.

– Simţi ceva pentru Cameron? mă întreabă ea.

– Eu... Nu știu... bolborosesc eu.
– Deci nu negi, răspunde ea zâmbind.
– Nici nu confirm, răspund eu.
– Nu mi-ar displăcea să fim cumnate.
Clatin din cap zâmbind și arunc cu o pernă în ea.
Sună soneria, iar Sam pare destul de surprinsă.
– Probabil că e tata, zice ea și se ridică să coboare la parter.
Între timp, mă uit puțin în jurul meu. Într-un colț, pe noptieră e o fotografie cu Cameron și Sam mici, costumați. Sunt foarte drăguți și mă întreb dacă și el a păstrat fotografii de genul acesta cu sora lui.
Îmi amintesc ce mi-a cerut Nash și că i-am promis că voi vorbi cu Cameron. Dar cum să o fac, dacă am hotărât să stau departe de el?
Pun rama la locul ei și mă așez din nou pe pat. Oare de ce întârzie Sam atât? Ies din cameră și mă duc să văd dacă are probleme. Cobor încet scările și o găsesc pe Sam închizând ușa de la intrare cu o expresie îngrijorată pe față.
– E totul în regulă? întreb eu.
Se uită în jur și încuviințează.
Nu îmi place deloc comportamentul ei.
– Ești sigură? insist eu.
Încuviințează din nou.
– Hai să ne întoarcem în camera mea, zice ea.
– Bine, dar mă duc mai întâi să îmi iau un pahar cu apă.
Pare să ezite.
– În bucătărie? mă întreabă ea.
– Ăăm... da.
– Bine.
Sper doar să nu se fi întâmplat nimic grav. Intru în bucătărie și îmi pun apă într-un pahar.
– Prin asta înțelegi tu să stăm departe unul de celălalt?
Vărs apa pe mine. Mă întorc și îl văd pe Cameron, fără tricou, sprijinit de pragul ușii.

29

Nu ştiu ce să spun. De fapt, e o situaţie destul de ridicolă: cu puţin timp în urmă i-am cerut să stea departe de mine şi acum sunt în casa lui. Ştiam că n-ar fi trebuit să vin, dar, ca de obicei, nu mi-am ascultat instinctul.

– Eu... ăăm...

Nu reuşesc să spun nimic. Mă gândesc doar la abdominalii lui şi la privirea lui amuzată. De ce sunt atât de proastă?

– Eu... Sam m-a rugat să vin, îi explic eu, încercând să mă justific.

– Ah.

– Tu... i-ai spus ceva? întreb eu în timp ce se aşază lângă mine, sprijinit de blat.

E prea aproape: mă atinge cu braţul pe spate. Mă străduiesc din răsputeri să îmi păstrez calmul.

– Ce anume ar fi trebuit să îi zic? întreabă el.

Mă priveşte şi îmi ţin respiraţia. Sper să nu îşi dea seama că e de ajuns să mă privească şi mi se taie respiraţia. Nu îmi place deloc. Mă simt slabă şi pierdută.

– Mi s-a părut că a început brusc să se poarte ciudat. Poate că i-ai spus ceva care a supărat-o... ce ştiu eu... zic eu.

Zâmbeşte.

– Şi de ce crezi că aş fi sincer cu tine? Ţi-aş putea spune că doar am salutat-o şi poate că nu e adevărat. Sau că am înjurat-o şi poate că nu e adevărat.

Se distrează luându-mă peste picior, nesimţitul!

– Voi înţelege dacă spui adevărul.

– Nu cred...

– Atunci îmi va spune Sam, zic eu şi dau să pun paharul în chiuvetă.

Mă prinde de încheietura mâinii şi mă trage spre el.

– Dă-mi drumul, şoptesc eu.

– Îţi explic eu de ce a reacţionat aşa, zice Cameron.

Respir adânc şi mă forţez să mă îndepărtez de el. Mă dau un pas în spate, dar el mă urmează.

– Te ascult, îi răspund eu, încrucişându-mi braţele peste piept.

– Mi-a deschis uşa şi am rămas surprins să o văd acasă, ţinând cont că în ultima vreme e tot timpul cu Nash.

– Și... zic eu, forţându-l să continue.

– Am făcut o glumă şi s-a enervat.

– Ce glumă?

Zâmbeşte şi clatină din cap.

– Nu ai vrea să o auzi.

Aşa e, nu aş vrea, dar trebuie.

– Ba chiar vreau să o aud.

Fără să mă privească, se întoarce spre blat şi se sprijină în palme. Are muşchi perfecţi... Mi-aş dori să mă mai îmbrăţişeze o dată, ca să îi simt apăsându-se în mine. Alung gândul.

– Deci? îi dau eu ghes.

– I-am spus doar că am crezut că şi-o pune cu Nash.

Mă gândesc că Sam, la fel ca mine, a fost tulburată.

– O, Doamne... reuşesc eu să răspund.

– Am zis ceva rău?

– De ce îi faci toate astea? Nu merită aşa ceva.

„*Cameron nu îi vorbeşte şi se poartă urât cu ea... Poate reușești tu să îl convingi cumva*", îmi răsună în minte cuvintele lui Nash şi îmi dau seama cât de ridicolă e această idee.

– Mereu a fost aşa între noi; e obişnuită, se justifică el, ridicând din umeri.

– Obişnuită? De fiecare dată când te porţi aşa cu ea, suferă îngrozitor. De ce nu înţelegi că Sam nu are nimic de-a face cu povestea părinţilor tăi? Nu e vina ei!

– Ce ştii tu? Nesimţita aia mi-a distrus viaţa, şi mie şi familiei mele, şi acum îmi fură şi cel mai bun prieten! strigă el, arătând cu braţul spre camera de la etaj a surorii lui. Nu vezi că ne întoarce şi pe noi unul împotriva celuilalt?

– Eşti nebun! Crezi că dacă o tratezi aşa vei rezolva ceva? Nu e adevărat, nu te poţi întoarce în trecut! Aşa, doar o răneşti!

– Poate că aşa e, dar cel puţin eu mă simt mai bine.

– Eşti un egoist. Te-ai întrebat vreodată cum se simte Sam?

– Nu şi, sincer, nici nu îmi pasă, răspunde el fără să se uite la mine.

Sper că zice toate astea pentru că e orbit de furie şi că nu vorbeşte serios.

– Păi, ar trebui să o faci. Preţ de câteva secunde măcar, ar trebui să te gândeşti la ea şi la cât de nesimţit eşti, îi răspund eu şi ies din încăpere.

Nash se înşela: nu aş reuşi niciodată să îl conving să se răzgândească. Dacă vorbesc cu el reuşesc doar să îl enervez şi atât.

Urc scările şi aud zgomot de farfurii sparte în bucătărie. Nu îmi pasă. În clipa aceasta, vreau doar să ajung la Sam. Intru în camera ei. Închid uşa, dar nu mă întorc încă, deoarece sunt în continuare tulburată de discuţia cu Cameron.

– De ce e acasă? întreb eu, încercând să mă calmez.

– Plouă, au anulat antrenamentul, răspunde ea încet.

Mă întorc şi o văd ghemuită într-un colţ al camerei, cu o cârpă plină de sânge în jurul încheieturilor mâinii.

Îmi acopăr gura cu mâna şi ochii mi se umplu de lacrimi. Acum înţeleg tot... hanoracul... puloverele cu mâneci lungi...

– Sam!

– Cris... eu... Izbucnește în plâns și fug spre ea să o îmbrățișez. Nu îmi vine să cred că a făcut așa ceva din cauza lui Cameron.

– De ce? o întreb eu. De ce îți faci asta?

– Am auzit tot... Mă doare să știu că fratele meu mă urăște și mă consideră responsabilă pentru problemele lui, răspunde ea printre suspine.

– Nash știe? o întreb eu ștergându-mi lacrimile și uitându-mă la tăieturi.

Încuviințează și atunci înțeleg în sfârșit disperarea pe care am văzut-o în ochii lui.

– Sam, nu trebuie să o faci! Nu trebuie să te pedepsești. Nu ești responsabilă de nimic!

– Știu, dar nu mă pot abține. De fiecare dată când îl aud vorbind așa, mă doare. Cris, dacă nu te deranjează, aș vrea să rămân singură.

– Nu, Sam, nu te las singură! Hai să ne îngrijim de astea!

După ce ne ocupăm de tăieturi, o îmbrățișez tare, ca să simtă că nu e singură, că poate conta pe mine.

– Ai vrea să ieșim puțin la aer? Vei vedea că te vei simți mai bine după aceea, zic eu.

Se șterge la ochi și dă din cap că da.

Ne plimbăm prin cartier cam o oră și, când o conduc din nou acasă, îmi pare mai veselă.

– Sam, sunt sigură că lucrurile se vor rezolva. Cameron nu te urăște și, de fapt, știe că nu e vina ta. Se comportă așa pentru nu știe cum să își gestioneze durerea și nu înțelege cât de tare te face să suferi. Trebuie să vorbiți. Nu sunteți inamici, sunteți frate și soră.

– Voi încerca.

– Voi încerca și eu să vorbesc cu el, bine? Încerc să o spun pe un ton cât mai convingător, dar în clipa aceasta îmi vine să mă duc la Cameron și să îl iau la palme.

Mă simt de-a dreptul neputincioasă şi, după ce am lăsat-o în camera ei, nu îmi mai pot stăpâni lacrimile.

Dau să deschid uşa casei, dar Cameron vine la mine.

– De ce plângi?

Mă întorc spre el şi îl privesc în ochi. Mă simt stingherită văzându-l în faţa mea.

Se apropie să mă îmbrăţişeze, dar eu mă dau un pas în spate.

– Nu mă atinge.

– Dacă e din cauza a ceea ce am spus mai devreme, eu...

– Cameron, nu ar trebui să îţi faci griji pentru mine, ci pentru Sam. Gândeşte-te bine la situaţia voastră şi încearcă să vorbeşti cu ea. Atât e tot ce îţi cer, îi răspund eu pe un ton cât mai ferm.

– Despre ce ar trebui să vorbesc cu ea? răspunde el.

– Încearcă să o asculţi *cu adevărat* şi vei înţelege...

Apuc clanţa şi ies din casă, sperând să nu mă urmeze ca să îmi ceară explicaţii. Din fericire, nu o face, şi sper să mă asculte curând.

30

După școală mă hotărăsc să fac o plimbare pe plajă și să îmi acord o oră doar pentru mine.

Au trecut exact șapte zile de la discuția cu Matt și trebuie să mărturisesc că mi-a fost de ajutor faptul că am stat departe de Cameron... Chiar dacă încă nu știu clar ce simt, s-ar părea că relația mea cu Matt merge destul de bine.

Săptămâna aceasta, eu și Cam ne-am comportat ca niște simpli amici, fără vreo ambiguitate. Ba chiar am evitat să frecventez locuința familiei Dallas, ca să reduc la minimum riscul de a mă întâlni cu el. Din cauza aceasta însă, nu am avut prea multe ocazii să stau de vorbă cu Sam. Mi-a zis că se simte mai bine și, la prima vedere, s-ar părea că așa e, chiar dacă nu știu dacă a făcut vreun progres în relația cu fratele ei.

Îmi pare rău că nu îmi pot ține promisiunea făcută lui Nash, dar cred că, momentan, să stau departe de Cameron este alegerea corectă.

Intru pe strada mea pierdută pe gânduri și când îmi ridic privirea îl văd pe Matt.

Ce caută aici? Locuiește în cealaltă parte a orașului!

– Matt?

– Cris? răspunde el, surprins.

– Ce cauți pe aici? întreb eu imediat.

Îmi alcătuiesc în minte o listă cu persoanele care locuiesc în cartierul meu și prima la care mă gândesc e Susan. Poate că

pare absurd, dar am un presentiment puternic că a fost pe la ea. Sper cu toată ființa că mă înșel.

– Voiam să te salut, zice el.

– Casa mea e în cealaltă parte a străzii, răspund eu.

Mmm... e chiar ciudat. Pare stânjenit. Bănuiala mea cum că ar fi trecut pe la Susan devine încetul cu încetul o certitudine și ideea mă scoate din sărite.

– Ah, zice el, evitându-mi privirea.

Îmi ascunde ceva...

– Ai fost la Susan, nu-i așa? întreb eu.

Matt mă privește drept în ochi.

– Da, recunoaște el, iar inima mi se oprește în loc. Pentru cursul de informatică. E complet habarnamistă, așa că m-a rugat să îi dau câteva ponturi înainte de test, zice el fără să ezite. Pare sincer.

Mă simt imediat mai bine după această explicație. Dar probabil că și-a dat oricum seama că am fost confuză.

– Ești bine? mă întreabă el. Ce credeai? Că m-am dus ca să fiu singur cu Susan? Zâmbește. Iubire, nu trebuie să îți faci griji! Chiar dacă am fost împreună nu înseamnă că mai simt ceva pentru ea. Acum, în viața mea ești tu și pe tine te vreau, e limpede?

Dau din cap că da.

– Bravo. Se apropie și mă sărută ușor pe buze, după care ne îndreptăm spre casa mea.

Sunt ușurată, dar aș vrea să aflu ceva de la el. Nu am vorbit niciodată despre ciondăneala lui cu Cameron.

– Matt, pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Ce se întâmplă între tine și Cameron?

Devine dintr-odată serios.

– Dacă te referi la incidentul nesemnificativ de săptămâna trecută, nu a fost mare lucru. M-am ciocnit de el din greșeală și

a început să mă împingă și să debiteze idioțenii. Dacă îl întrebi pe el, cine știe ce pun la cale... Și-a pierdut mințile de tot, iar comportamentul lui îmi confirmă că nu îi ești indiferentă. Îmi venea să îi trag un pumn în față, dar, din fericire, m-am abținut, altfel l-aș fi făcut knock-out.

Chiar dacă Sam mi-a povestit deja totul, ideea că el și Cameron s-ar putea lua la bătaie din cauza mea mi se pare în continuare absurdă. În plus, dacă s-ar întâmpla vreodată, sunt mai mult ca sigură că învingător ar ieși Cameron, iar Matt ar fi cel rănit.

Prefer să las baltă subiectul ca să nu pun gaz pe foc.

Când ajungem în fața casei, îmi amintesc că părinții mei sunt plecați.

– Vrei să intri? întreb eu.

El încuviințează și nici nu intrăm bine că sora mea, Kate, vine fuga și mă îmbrățișează. După care se uită curioasă la Matt și rămâne locului, holbându-se la el.

– Ești iubitul ei, așa e? întreabă ea pe un ton sever.

El încuviințează și îi întinde mâna.

– Îmi pare bine, sunt sora ei, Kate.

– Îmi pare bine, sunt Matt, răspunde el.

Kate îl privește câteva clipe fără să spună ceva. Apoi pleacă.

– Îți jur că de obicei nu e chiar atât de ciudată, îl asigur eu.

– O, nu contează. Pare... drăguță, zice el zâmbind.

Nu am mai văzut-o niciodată purtându-se așa. Îmi amintesc și acum modul în care l-a întâmpinat pe Set: îl adusesem acasă ca să îl prezint familiei, iar ea s-a oprit și l-a privit preț de câteva secunde, dar imediat după aceea l-a îmbrățișat și i-a spus că este sigură că avea să fie perfect pentru mine.

Ne alăturăm ei în sufragerie. Ne așezăm să ne uităm la televizor, iar eu mă pun în brațele lui Matt.

Sora mea se holbează în continuare la el, apoi, ca și cum i-ar fi venit o idee genială, se ridică în picioare.

– Mă duc să îmi iau ceva de băut, zice ea. Cris, vii cu mine?

Ar trebui să o învăț cum să inventeze minciuni mai bune.

– E musai? o întreb eu enervată. Chiar nu se poate ca eu și Matt să petrecem o oră liniștiți, fără să ne întrerupă cineva?

– Știi că sunt scundă și nu ajung la raft, răspunde ea, insistând.

O urmez.

– Îmi explici și mie ce te apucă? întreb eu când ajungem în bucătărie.

– Nu îmi place tipul, ascunde ceva, îmi zice ea bosumflându-se.

Se poate așa ceva? Toată lumea îl suspectează de ceva.

– Kate, nu acum, te rog.

– Aha! Știam eu că l-am mai văzut undeva! Îți amintești că ți-am povestit de cuplul din seara de Halloween?

– Ăăăm... nu, răspund eu și sper să îmi spună totul în grabă, pentru că nu vreau să îl las singur pe Matt.

– În seara de Halloween, când am dat o tură prin cartier, am văzut un cuplu și, când m-am ciocnit din greșeală de ei, tipa a țipat la mine.

– Și? Ce vrei să spui cu asta? întreb eu.

– Chiar dacă nu sunt absolut sigură, pentru că luminile erau cam fade, cred că el era tipul.

– Bun, și? Eu și Matt ne certaserăm cu câteva zile înainte și a venit la petrecere cu altă fată, așa că am rezolvat misterul. Acum ne poți lăsa în pace?

– Bine, răspunde ea, când eu mă întorc și dau să ies, dar spune-i că blondina aia nu era deloc simpatică!

Mă opresc brusc și mă gândesc la ce a spus Kate.

Blondina aia? Tamara e brunetă.

– Ești sigură că era blondă? întreb eu, întorcându-mă din nou spre ea.

– Nu era prea multă lumină, dar da, sunt sigură că avea părul blond, aproape fosforescent, zice ea chicotind.

Oare se poate ca Matt să fi fost cu Susan? O blondină deloc simpatică... Din descriere ar putea fi ea.

Ies din bucătărie şi mă întorc în sufragerie. Mă aşez lângă el şi am un presentiment ciudat.

Dintr-odată, Matt se apropie şi începe să mă sărute tot mai fierbinte. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, ca să îl îndepărtez, dar e mai puternic ca mine. Cad înapoi pe canapea, cu el deasupra mea, continuând să insiste.

Ce l-a apucat? Din fericire, îi sună telefonul.

– Matt... Ar trebui... îi zic eu, cu buzele lipite de ale lui.

Telefonul continuă să îi sune.

– Poate e important, insist eu.

– Nu am chef să răspund, şopteşte el.

Mă îndepărtez de el zâmbind şi îi iau telefonul.

Mă uit la ecran şi expresia mi se schimbă imediat.

Două apeluri pierdute de la Susan. De ce îl sună? Cuvintele lui Kate îmi răsună în minte.

Apoi primeşte şi un mesaj.

Matt mă priveşte. Vreau neapărat să văd ce i-a scris Susan, *trebuie* să văd.

Dau click pe mesaj.

– Deci? întreabă Matt.

„De ce nu răspunzi? Trebuie să vorbim."

– E Susan.

– Da, ca de obicei, proasta aia probabil că n-a fost atentă la ce i-am explicat. Se ridică şi îmi ia telefonul din mână.

Nu ştiu, dar parcă nu sunt convinsă...

– Ah, spun eu.

Pune telefonul pe măsuţa din faţa canapelei, mă prinde de talie şi mă trage spre el.

– Hei, cunosc expresia asta gânditoare. Nu îţi face griji, ţi-am mai spus deja că şi un măr mi se pare mai apetisant ca Susan.

Râd de comparaţia lui.

– Nu ştiam, răspund eu.

– Ştii acum. Apoi se apropie şi mă sărută uşor pe obraz. Eşti foarte frumoasă, zice el, iar eu roşesc ruşinată. Vorbesc serios, eşti cea mai frumoasă dintre toate.

– Mulţumesc, şoptesc eu. Îi pun mâna pe spate şi îl sărut uşor pe buze, iar el mă prinde de talie şi sărutul devine tot mai profund.

– Cris! exclamă Kate, dând buzna în sufragerie.

Mă îndepărtez imediat de Matt.

– De ce ne deranjează mereu? izbucneşte el.

Mă ridic şi mă duc spre Kate.

– Ce mai e acum?

– Mama a zis că e pe drum spre casă, aşa că ar fi mai bine ca iubiţelul tău să plece, dacă nu vrei să îl interogheze.

– Bine, mersi.

După plecarea lui Matt, rămân singură şi mă gândesc la după-amiaza ciudată pe care am petrecut-o cu el. Simt în continuare că ceva nu e în regulă... E foarte dulce şi totuşi nu mă simt complet în largul meu cu el.

Poate că sunt doar nişte temeri prosteşti sau poate sunt doar paranoică, dar am învăţat pe propria piele că e mai bine să îmi ascult instinctul. Trebuie să înţeleg ce se întâmplă între el şi Susan şi voi reuşi cumva să aflu.

31

Tresar din somn şi mă uit la telefon. E 7:15!

Trebuie să mă grăbesc, pentru că azi trebuie să mă duc la şcoală cu autobuzul, ţinând cont că nu va mai fi Cameron afară să mă aştepte...

Sar peste micul dejun şi o ţâşnesc pe stradă.

Plouă, merg cu paşi repezi ca să ajung la timp în staţia de autobuz. Un val de apă rece îmi udă tenişii All Star şi mă cutremur. Şoferi proşti, care se distrează nimerind bălţile.

Ajung la şcoală înainte să sune clopoţelul. Din fericire, am reuşit.

Mă duc spre dulăpiorul meu. Îl deschid şi mă sprijin de el preţ de câteva secunde.

Dacă ziua bună se cunoaşte de dimineaţă... M-am trezit devreme, am sărit peste micul dejun, sunt udă de la genunchi în jos şi, în plus, îmi doresc incredibil de mult să îl văd pe Cameron. Nu ştiu de ce, dar simt nevoia de asta, chiar şi preţ de câteva secunde. Cu siguranţă că atunci ziua mea proastă s-ar îmbunătăţi.

– Iubire.

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Matt.

– Hei. Îi zâmbesc, după care îmi mut privirea de la el, ca să iau manualul de engleză şi intrăm împreună în sala de clasă.

Cameron stă la locul lui şi vorbeşte cu Nash. Preţ de o secundă, mă opresc să îi văd expresia: pare binedispus azi.

Matt mă prinde de încheietura mâinii și mă duce spre banca lui. De aici reușesc să îl văd foarte bine pe Cameron, care râde cu Nash, și zâmbesc și eu.

– Astăzi încă nu te-am salutat așa cum trebuie, zice Matt, iar eu îmi îndrept atenția asupra lui.

Ne sărutăm, apoi mă așez la el în poală.

– Îmi pare rău că am plecat așa ieri după-amiază. Aș fi vrut să rămân, îmi șoptește el, strângându-mă în brațe.

Zâmbesc, dar, în realitate, sunt cu mintea în altă parte: continui să mă uit la Nash și Cameron, care se află în cealaltă parte a sălii de clasă. Aș vrea foarte mult să știu despre ce vorbesc.

Sam intră cu casca încă pe cap și se duce spre Nash. El i-o dă jos și o sărută. O voi zice întruna: sunt prea drăguți. Apoi se întoarce spre Cameron și îl îmbrățișează.

Stai așa... ce-am pierdut?

Cred că Matt îmi vorbește, dar mi se pare că îl aud de departe. Nu îmi vine să îmi cred ochilor.

– Deci? mă întreabă Matt. Pământul către Cris, zice el cu voce robotică. Îmi explici ce-ai pățit?

Clatin din cap și mă întorc spre el.

– Ăă? Ce? întreb eu confuză.

– Îmi explici ce anume e atât de interesant în partea aceea?

Se apleacă să vadă.

– Sam și Cameron s-au îmbrățișat, îi explic eu emoționată, sperând ca Matt să reacționeze ca mine.

– Ah, și ce e așa emoționant la asta? zice el.

Doar nu a vorbit serios... Până și Susan îi privește surprinsă.

– Cameron a urât-o dintotdeauna pe Sam, și acum s-ar părea că lucrurile s-au schimbat.

Matt mă privește de parcă aș vorbi într-o limbă străină.

– Deci, te-ai hotărât dacă vii la meci duminică?

Nu pot să cred că a schimbat subiectul. Mă ridic în picioare fără să îl privesc.

– Da, voi veni.

Intră profesorul și mă duc să mă așez la locul meu, în fața lui Cameron. Nu știu cum se va comporta cu mine. Mă va saluta sau mă va ignora? Când privirile noastre se întâlnesc, devin rigidă și nu știu ce să fac. Să îl salut? Nu, poate că ar fi mai bine să nu. Zâmbește, iar eu îi zâmbesc la rândul meu în timp ce îmi pun ghiozdanul pe jos.

– Hei, zice el.

Mă așez și mă întorc puțin spre el, sperând ca proful să nu mă vadă.

– Ciao.

– Ăăm... Aș vrea... se bâlbâie el, după care se oprește. Respiră adânc. Aș vrea să vorbesc cu tine după oră.

Încuviințez și mă așez liniștită pe scaun.

Toată dimineața mă gândesc numai la cererea lui. Sunt emoționată și abia aștept să vorbim.

Când sună clopoțelul pentru pauza de prânz, rămân la locul meu.

– Hei, putem vorbi? mă întreabă Cameron.

Pare destul de agitat.

Încuviințez și mă ridic, ca să aud ce are să îmi spună.

– Nu aici, vino cu mine, zice el și mă prinde de încheietura mâinii să mă tragă afară din sala de clasă.

Străbatem coridorul și intrăm în baia fetelor. Pentru binele lui, sper să nu îl fi văzut nici un prof.

O fată care se machiază în fața oglinzii țipă ușor când ne vede intrând.

– Ieși! îi zice Cameron pe un ton dur.

Își strânge lucrurile și pleacă înspăimântată. Încă nu înțeleg cum pot să își piardă altele capul după el. Bine, recunosc, e foarte frumos, dar are un caracter insuportabil.

Verifică să nu fie nimeni în toalete, după care se oprește în fața mea.

E foarte aproape de mine, așa că hotărăsc să mă dau un pas în spate.

– Voiam să vorbesc cu tine despre după-amiaza trecută și despre Sam. Ai avut dreptate. După ce ai plecat m-am dus în camera ei, cu intenția de a o învinovăți și de a o insulta...

– De ce? Nu ți-a făcut nimic! îl întrerup eu.

– Lasă-mă să vorbesc! Sam era întinsă pe pat și dormea. M-am oprit să o privesc și am observat că avea încheieturile mâinii bandajate. Am acoperit-o cu o pătură, pentru că mi se părea că îi era frig, dar s-a trezit și am întrebat-o despre bandaje. La început s-a eschivat, după care a izbucnit în plâns și mi-a povestit totul. Jur că nu m-am gândit niciodată că suferă atât de tare. Nu mi-am imaginat că ar ajunge vreodată la asta. Am avut nevoie de puțin timp ca să diger treaba asta... Zilele acestea am vorbit și mi-a spus că ar vrea pur și simplu să mă port mai frumos cu ea pentru că nu mai rezistă. Nu știu dacă voi reuși, dar i-am promis că voi încerca.

Nu pot să cred că m-a ascultat. Zâmbesc și, fără să îmi dau seama, îl îmbrățișez. Nici un alt lucru nu mi-ar fi făcut ziua mai bună ca această veste minunată. De-acum Sam va fi fericită și se va putea bucura nestingherită de povestea ei cu Nash.

– Mulțumesc, șoptesc eu.

Mă încearcă o senzație atât de intensă, încât mi-aș dori mult ca acest moment să nu se mai termine niciodată.

– Nu te așteptai la asta, nu? întreabă el, dându-mi drumul din strânsoare.

– Sincer, nu. Credeam că nu vei face niciodată un pas spre Sam, ba chiar eram convinsă ca te-ai supărat pe mine pentru că m-am băgat între voi.

– Da, chiar m-am supărat... de fapt, încă sunt, recunoaște el. Nu mi-e ușor să explic ce simt... Sunt foarte furios din cauza a ceea ce ni s-a întâmplat mie și familiei mele, dar ai dreptate când spui că nimic nu îmi va aduce înapoi lucrurile pe care

le-am pierdut și că Sam nu are nimic de-a face cu asta. Doar că mi-am descărcat durerea pe ea, pe nedrept.

Zâmbesc și încerc să nu mă las încântată de ochii lui superbi.

– Am văzut că și lucrurile între tine și Matt merg bine...

– Da, în sfârșit.

– Și ești fericită?

„Sunt fericită?" mă întreb eu.

– Da, zic eu aproape în șoaptă.

– Atunci, bine. Păi, ar fi mai bine să ies. Nu aș vrea să mă aleg cu o suspendare.

Încuviințez, și Cameron pleacă.

Sam intră în baie o clipă mai târziu.

– Ți-a spus deja? L-am văzut ieșind de aici, mă întreabă ea zâmbitoare.

– Da, mi-a povestit totul.

– Nu-i așa că e minunat, Cris? Cameron s-a hotărât în sfârșit să vorbească cu mine. Nu îți dai seama cât de fericiți sunt mama și tata de această veste.

Sam e în al nouălea cer; pare o cu totul altă persoană.

- Cam și-a cerut scuze pentru modul în care s-a purtat cu mine în toți acești ani și, în felul lui, mi-a spus că mă iubește. Și toate acestea s-au întâmplat doar mulțumită ție.

– O, dar eu nu am făcut nimic, răspund eu, roșind.

– Ba da! Nu știu ce i-ai spus ca să îl convingi, dar e doar meritul tău că s-a hotărât să salveze relația noastră. Te ador!

32

Î n cele din urmă, clopoțelul sună, punând capăt celei de-a doua săptămâni extenuante din luna noiembrie.

Nici nu ies bine pe coridor, că îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele „Trevor".

Au trecut aproape două săptămâni de când nu am mai vorbit cu prietenii mei. În acest timp, Cass m-a sunat de două ori, dar nu am reușit să îi răspund, nici nu am avut timp să o sun înapoi din pricina tuturor lucrurilor care s-au întâmplat. Mă simt puțin vinovată, dar, așa cum mă temeam, nu e deloc ușor să menții relații la distanță.

– Trevor, răspund eu.

Se aud doar zgomote pe fundal și nu se înțelege nimic.

– Trevor? repet eu mai tare, ca să mă audă.

– Închide telefonul, nu fi antipatic, zice o fată de la celălalt capăt și sunt absolut sigură că e vorba de Cass.

– *Trevor?* repet eu, stând nemișcată în mijlocul coridorului, cu telefonul în fața gurii.

– Cris... eu...

Apelul se închide.

Ce se întâmplă?

Îl sun înapoi.

Intră mesageria.

Nu îmi vine să cred.

Încerc de mai multe ori, dar nici el, nici Cass nu îmi răspund.

– E totul în regulă? mă întreabă Nash.

– Nu, răspund eu, ducându-mi mâna la frunte.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă îngrijorat.

– Eu... nu știu. Am primit un apel de la un prieten din Los Angeles și cred că s-a întâmplat ceva grav.

– Încearcă să îl suni înapoi.

– Am făcut-o deja, dar nu îmi răspunde.

– Folosește telefonul meu, dacă vrei.

Îi iau celularul și formez numărul lui Trevor, sperând să răspundă, deși știu că de obicei nu răspunde la numere necunoscute.

– Haide... Trevor, șoptesc eu, sperând să răspundă la apel.

– Alo.

– Trevor! Ce se întâmplă?

– Cris?

– Da, eu sunt. Îmi explici, te rog, ce se întâmplă?

Trevor nu zice nimic preț de câteva clipe, iar pe fundal o aud doar pe Cass plângându-se.

– Nimic, zice el în cele din urmă.

– Nimic? Mă suni ca să îmi spui că nu e „nimic"? Îți bați joc de mine?

Nash mă privește.

– Cris... Și dacă ți-aș spune, ce s-ar schimba? Tu ești acolo, iar noi suntem aici, în celălalt capăt al Statelor Unite. Și oricum sunt sigur că nu ți-ar păsa câtuși de puțin...

Cuvintele lui mă rănesc. Cum poate să spună astfel de lucruri? Ne cunoaștem de când eram mici, știe mai bine ca oricine altcineva cât de mult țin la ei. Știu că în ultima vreme am fost puțin absentă, dar am avut și eu problemele mele.

– Trevor, doar nu vorbești serios, nu-i așa? întreb eu resemnată.

– Da, Cris, chiar vorbesc serios. Ai plecat de când...? O lună? Și deja suntem niște străini pentru tine. Nu știi nimic despre

viața noastră. Vezi-ți de viața ta în Miami și de noii tăi prieteni. Cass va trece peste asta și fără ajutorul tău. Te-ai întrebat vreodată de ce s-a comportat ciudat ultima dată când am vorbit? Pentru că nu se simte bine! Și tu nu ți-ai dat seama de nimic!

– Nu e adevărat... eu... dau să spun încet, dar el mă întrerupe.

– Nu, Cris. Ajunge! Nu mai am chef de vorbit, spune el și închide.

Sunt șocată și simt că mă prăbușesc chiar acum, în fața tuturor. Trevor, cel mai bun prieten al meu... nu îl mai recunosc.

Îi dau înapoi telefonul lui Nash și îmi șterg lacrimile.

E halucinant... cum poate să dea vina pe mine pentru tot? Nu am ales eu să mă mut aici! Și, apoi, de unde să știu că Cass nu se simte bine?

Nash mă îmbrățișează și izbucnesc în plâns.

– Liniștește-te, zice el, mângâindu-mă pe cap.

– Hei, zice Cameron oprindu-se lângă noi. Ce se întâmplă?

– Nu știu... răspunde Nash.

Nici măcar nu pot vorbi.

– Mulțumesc, Nash, o duc eu acasă. Sunt o mulțime de oameni aici care nu știu să își vadă de treburile lor, zice Cameron, uitându-se în jur.

Haide, să mergem!

Își pune brațul pe după umerii mei și ieșim împreună din școală.

– Urcă, zice el și îmi deschide portiera mașinii. Ce s a întâmplat? mă întreabă când suntem înăuntru.

Nu spun nimic, încercând să mă liniștesc.

– Hei, zice el și își pune mâna peste a mea, ca să mi-o ia de pe față și să mă poată privi în ochi. Probabil că arăt îngrozitor acum, dar nu îmi pasă.

Putem să mergem acasă? îi cer eu printre suspine.

– Mai întâi explică mi ce s-a întâmplat și după aceea te duc.

– Cameron, pornește imediat mașina, insist eu.

– Vreau doar să te ajut.

– Nu mă ajuți deloc așa.

Continuă să se holbeze la mine și jur că, dacă nu se oprește, mă dau jos din mașină și o iau pe jos.

- Deci? insistă el.

Pufnesc și mă uit pe geam.

- Bine, îți zic. Cel mai bun prieten al meu mi-a zis niște lucruri îngrozitoare. Cea mai bună prietenă a mea, una dintre persoanele la care țin cel mai mult pe lumea asta, trece printr-o perioadă grea, iar eu sunt aici, la mii de kilometri distanță, și nu pot să fac nimic. Nici măcar nu știu care e problema! Mă simt ca naiba, sunt o persoană îngrozitoare! La naiba cu Miami! Ar fi fost totul altfel dacă aș fi rămas în Los Angeles!

– De ce spui că ești o persoană îngrozitoare? Uită-te la tine! Dacă ai fi, te-ar durea în cot de prietenul tău și de lucrurile pe care ți le-a spus. În plus, mutarea ta la Miami a fost un lucru pozitiv pentru multe persoane. Adică, ai venit de o lună și un pic și ai reușit deja să ne faci pe mine și pe sora mea să ne înțelegem... Ți se pare puțin lucru?

E așa ciudat să fiu în mașină cu Cameron, care încearcă să îmi ridice moralul.

– Nu mă pricep la vorbe, continuă el, dar ideea este că nu ești o persoană groaznică, așa cum crezi tu. În plus, ar trebui să nu te mai gândești la cum ar fi decurs viața ta dacă ai fi rămas la Los Angeles. Acum ești aici, iar lucrurile nu se pot schimba. Îți repet ce mi-ai spus tu cu două săptămâni în urmă: „Nu te poți întoarce în timp." Trebuie să accepți asta, Cris!

Nu îmi place să recunosc, dar are dreptate.

– Nu îmi place să te văd așa, zice el și mă mângâie pe obraz.

Îmi ridic privirea și mă trezesc foarte aproape de fața lui. Îmi privește buzele, iar eu rămân cu privirea pironită la ale lui.

– Nu pot, șoptesc eu.

– Dar vrei.

– Nu pot, repet eu. Știi că nu îi pot face una ca asta lui Matt.

Își pleacă privirea și încuviințează.

– Îmi pare rău, zic eu.

– Nu îți face griji. Ai dreptate. Se forțează să zâmbească. Să mergem!

Pornește mașina și străbatem drumul până acasă în tăcere.

Odată intrată în cameră, mă uit câteva minute la fotografia cu Cass și Trevor. Eram atât de fericiți și de uniți. Mă gândesc din nou la ce mi-a spus Trevor și o lacrimă mi se prelinge pe obraz. Nu reușesc să îmi imaginez ce se întâmplă cu Cass. Da, ultima dată când am văzut-o, în timpul apelului video, părea diferită... țigările, noul look... dar nu mi-am dat seama că trece printr-o perioadă grea. Poate că, atunci când a încercat să mă sune și nu i-am răspuns, voia să mărturisească. Mă simt în continuare ca naiba. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea și să înțeleg ce se întâmplă. Dar, mai întâi, trebuie să îmi regăsesc puțin liniștea și luciditatea proprii. Nu pot vorbi în starea asta.

Mâine e sâmbătă și voi avea tot sfârșitul de săptămână la dispoziție ca să mă gândesc la asta. Acum însă trebuie să îmi distrag atenția cu alte lucruri.

Mă așez la birou, deschid manualul de matematică și încerc să mă concentrez pe ecuații și logaritmi. Am de recuperat capitole întregi din programă, iar numerele îți pot ține mintea incredibil de ocupată.

După o oră de învățat, sunt deja frântă. Mă întind pe pat, îmi iau telefonul și căștile, să ascult puțină muzică. Mă uit peste playlist și aleg un cântec mai vechi, dar pe care îl ador pentru că are o melodie dulce și versuri delicate.

A Drop in the Ocean mă relaxează imediat. Nu voi înceta niciodată să cred că muzica e cel mai bun medicament pentru suflet.

Telefonul vibrează. E un mesaj de la Matt: „Am aflat că azi ai plâns și ai plecat cu Cameron. Ce s-a întâmplat?"

Nu am chef de vorbit, pentru că aş risca să izbucnesc din nou în plâns şi nu vreau asta.

Mă prefac că nu am citit mesajul, dau muzica mai tare şi mă concentrez pe versurile melodiei. Închid ochii, mintea mea trece de la o imagine la alta şi, fără să vreau, se opreşte la Cam... Îi văd ochii, buzele, zâmbetul...

Mă ridic în şezut şi îmi scot căştile, ca să nu mă mai gândesc la el.

Iau din nou telefonul. De data aceasta am trei mesaje primite. Două de la Matt şi unul de la Cameron.

Îl deschid mai întâi pe cel de la Cameron.

„E totul în regulă?"

Zâmbesc tâmp.

„Da, e mai bine. Mersi de întrebare", răspund eu.

„Ce bine ;-)" scrie el.

Mă bucur ca o idioată şi citesc mesajele de la Matt.

„Cris?"

„Ce-ai păţit? Te-ai supărat pe mine?"

„Îţi spun mâine", scriu eu.

„Bine. Orice ar fi, voiam să îţi spun că sunt aici, dacă ai nevoie de mine."

„Te ador", scriu eu în mod automat. Nu ştiu de ce, dar mi se pare cel mai potrivit lucru de spus în momentul acesta.

„Te iubesc", scrie el. Nu îi mai răspund.

38

Din fericire, săptămâna a trecut repede și acest penultim weekend din luna noiembrie trece în zbor fără probleme deosebite.

Chiar dacă weekendul trecut nu am mai reușit să vorbesc cu Cass, miercuri mi-a răspuns la un e-mail, m-a asigurat că e bine și mi-a zis să nu îmi fac griji. Nu s-a lungit cu explicațiile, dar mi-a spus că întâmpină ceva greutăți la școală și să nu bag în seamă neliniștile lui Trevor.

El, în schimb, nu mi-a mai răspuns la apeluri, nici la e-mailul pe care i l-am scris. Încep să cred că am pierdut un prieten. Sinceră să fiu, și eu sunt dezamăgită de comportamentul lui. În vinerea aceea, când am vorbit la telefon, mi-a spus niște lucruri îngrozitoare, care m-au rănit. Cât ține de mine, am încercat să vorbesc cu el, dar s-ar părea că pe el nu îl interesează să clarificăm situația.

În rest, a fost o săptămână destul de liniștită și de plictisitoare, în care am mers la școală, am repetat lecții și m-am certat puțin cu Matt – nimic comparabil cu certurile din săptămânile trecute. Chiar dacă viața mea pare mai puțin interesantă acum, există și avantaje în faptul că stau departe de Cameron: Susan mă lasă în pace și reușesc să vorbesc și despre alte lucruri cu Matt, care nu mai pare obsedat de el. Cu toate acestea, am impresia că nu se simte complet împăcat... În plus, dacă e să compar relația

noastră cu cea dintre Sam și Nash, îmi dau seama că ne lipsește ceva și că nu vom fi niciodată la fel de apropiați ca ei.

– Deci, ce faci de Crăciun? mă întreabă Sam distrăgându-mi atenția de la gândurile mele.

E duminică dimineață și ne plimbăm prin centru, să căutăm o rochiță drăguță pentru cina ei cu părinții lui Nash, care vor fi în trecere prin Miami peste câteva săptămâni.

– Momentan, nimic. Tu? întreb eu.

Mai este o lună până la Crăciun, dar centrul orașului e deja împodobit cu luminițe și decorațiuni.

– Nu știu, dar cred că anul acesta rămânem aici. Tata va lucra și în timpul vacanței, se plânge ea.

Dacă tatăl ei lucrează, mă gândesc că și al meu va face la fel... Așa că probabil vom rămâne și noi în oraș.

– Îmi place mult magazinul acesta! zice ea, arătând spre o vitrină.

Intrăm și ne uităm în jur. Sam îmi arată o rochiță perfectă pentru silueta ei minionă.

Probeaz-o! o încurajez eu. Sam ia rochia și intră emoționată într-o cabină de probă liberă, iar eu mai arunc un ochi prin jur.

Când termin, mă întorc la ea, iar din cabina de probă învecinată iese o fată.

Tamara! Nu se poate! M-am ciocnit de ea toată săptămâna.

– Cris! exclamă ea.

– Hei!

– Îți place? mă întreabă arătându-mi puloverul de un galben aprins de pe ea.

Știu că ar trebui să fim mereu sinceri și că ar trebui să îi spun că arată ca o lămâie uriașă, dar prefer să o mint. Încuviințez, iar ea se privește din nou în oglindă, cu un aer satisfăcut, apoi trage perdeaua cabinei de probă.

După aceea iese Sam: aşa cum îmi imaginam, rochiţa îi vine ca turnată.

– Deci? mă întreabă ea.

Îţi stă foarte bine. Părinţii lui Nash te vor adora, sunt sigură de asta.

Nici nu îţi dai seama cât sunt de agitată. Dacă nu le va plăcea de mine?

Nu intra în panică, totul va fi bine!

Face o piruetă şi se uită în oglindă.

O iau, zice ea convinsă şi se întoarce în cabina de probă.

– Te aştept afară.

Când ies din magazin, îl văd pe Matt, care, cu mâinile în buzunar, se uită absent la hainele din vitrină.

– Matt?!

Cris?! Ce cauţi aici? întreabă el surprins.

Am venit cu Sam la cumpărături. Tu nu trebuia să te vezi cu un prieten?

Ah, da... îl aştept. Trebuie să ne cumpărăm pantofi de fotbal noi.

– Şi îl aştepţi aici? În faţa unui magazin de haine pentru femei?

Îmi vine să râd de cât de ridicolă mi se pare situaţia.

– *Nu aici!* Îl aştept acolo, în faţa restaurantului.

Îmi arată localul din faţă.

Sam iese.

– Noi plecăm, zic eu şi îl sărut rapid.

– Bine, ne vedem mai târziu la meci. Distracţie plăcută, zice el şi pleacă.

Ne continuăm plimbarea şi observăm o blondă care îşi croieşte maiestuos drum prin mulţime, ca un star de la Hollywood.

Susan.

Se deplasează în direcţia opusă şi, când ne vede, nici măcar nu catadicseşte să ne salute.

O urăsc așa tare!

– Ai văzut-o? mă întreabă Sam.

Încuviințez din cap.

– Nu înțeleg cum a putut Cam să fie cu ea!

– Voia să o schimbe, dar se pare că nu a reușit, îi iau eu apărarea.

– Vipera aia trece din când în când pe la noi și își petrece după-amiaza cu el. Face tot posibilul ca să îl recucerească. Ar trebui să vezi ce frumos se poartă când sunt împreună.

Râd forțat. Nu știam că Susan și Cameron au rămas amici.

– Dacă se împacă, jur că... Nu știu cum, dar voi face tot posibilul să îi fac să se certe.

Râd din nou când văd ce hotărâtă e. Cine știe cum aș reacționa dacă Susan și Cameron s-ar împăca. Mă tem că nu prea bine...

– Și totuși... Ar exista o modalitate de a o scoate pe Susan din viața lui, continuă Sam pe un ton conspirativ.

– Ah, da? Și care ar fi aceasta?

– Tu, Cris.

– Poftim? Ce tot zici acolo?

– Da, Cris, de ceva vreme mă gândesc la asta și îl observ pe Cam. Faptul că mă întreabă despre tine, că e mereu binedispus când ești și tu... Nu știu, poate mă înșel, dar cred că îi place de tine.

– Nu... Chiar nu cred... E evident că încă se gândește la Susan, răspund eu.

– E adevărat, dar dacă i-ai da puțin târcoale... Sunt sigură că ar lăsa-o baltă și și-ar îndrepta atenția spre tine. Dar tu ești îndrăgostită de Matt, așa-i? mă întreabă ea pe un ton răutăcios.

– Nu știu, nu mai sunt sigură de nimic, recunosc eu.

– Și atunci de ce stai cu el?

Oare mă înșel sau Sam e puțin prea curioasă astăzi?

– Pentru că... Nu aş şti să îţi spun; din mai multe motive... Pentru că a fost printre cei care s-au purtat frumos cu mine când am ajuns aici, pentru că e drăguţ şi blând, şi pentru că, deşi ne certăm des, mă simt legată de el.

– Asta înseamnă că eşti îndrăgostită, Cris.

Da, aşa cred, spun eu, deşi nu sunt convinsă.

La scurt timp după aceasta, eu şi Sam ne despărţim şi stabilim să ne întâlnim după-amiază, să mergem la meciul de fotbal care se va juca pe terenul şcolii.

La şase fix suntem deja în tribună, cu ochii aţintiţi pe teren, aşteptând ca echipele să îşi facă intrarea.

Băieţii intră în fugă şi se aranjează pe teren după schema stabilită de antrenor.

Matt stă în poartă, iar Cameron e în atac.

Mă uit întruna când la unul, când la celălalt. Echipa şcolii noastre e clar mai bună, iar partida se joacă aproape în întregime pe jumătatea de teren a echipei adverse. Protagonistul indiscutabil al partidei e chiar Cameron. La primul lui gol, fetele sunt în culmea extazului când îşi dă jos tricoul şi începe să alerge pe teren

– O, da, fratele meu e chiar grozav... Te înţeleg! zice Sam, făcându-mi cu ochiul.

– Ce?

Râd clătinând din cap şi urmăresc din nou jocul.

Partida se încheie cu scorul de 4-1 pentru noi. Din cele patru goluri, trei le a dat Cam şi unul Taylor.

Coborâm din tribună să ajungem la băieţi, care stau de vorbă cu antrenorul.

Când ne văd, Nash şi Cam vin spre noi, în timp ce Matt vorbeşte în continuare cu antrenorul.

Nu ştiam că eşti aşa de bun, îi spun eu lui Cam.

– Chiar sunt. Ba chiar şi mai bun. Azi nu am fost în formă.

– Ce modest eşti! glumesc eu.

Matt se apropie şi mă îmbrăţişează imediat.

– Mi-ai purtat noroc, zice el şi mă sărută.

– Nu e adevărat, răspund eu.

– Te iubesc, şopteşte el.

– Hai să mâncăm ceva, zice Cameron trecând pe lângă noi.

Îl urmăm toţi şi intrăm într-o sală cu o masă lungă în centru, plină cu mâncare şi băuturi. Încerc să îmi fac loc printre persoanele îngheşuite în jurul bufetului.

Matt s-a făcut deja nevăzut; nu îl mai găsesc pe nicăieri. Simt nevoia de a lua o gură de aer proaspăt.

– Ies puţin, zic eu.

– Vin cu tine, zice Cam.

Atunci Susan se pune în faţa noastră. Expresia lui Cameron se schimbă.

– Unde te duci? îl întreabă ea, ignorându-mă complet.

– Afară, răspunde el.

– Cu ea?

– Da. E vreo problemă?

Susan mă priveşte urât, după care se întoarce spre el, se apropie şi îl mângâie cu mâna pe piept.

– Nu ai vrea să dai o tură cu mine? Cred că te-ai distra mai tare.

Cameron o priveşte preţ de câteva secunde, după care se întoarce spre mine, mă ia de mână şi mă scoate de acolo.

– De ce face mereu pe nesimţita? întreabă el furios.

– Chiar nu o înţeleg.

– Nu te gândi la asta. Nu o lăsa să îţi strice seara.

Ne plimbăm câteva minute în tăcere.

– Cam, zic eu după o vreme. Probabil că se va înfuria de ceea ce îl voi întreba, dar trebuie să ştiu. Intenţionezi să te împaci cu ea?

– Ţi-a zis Sam că ne vedem din când în când?

Încuviinţez.

Nu știu... A fost singura fată de care m-am îndrăgostit cu adevărat... Recunosc că nu mi-ar displăcea să mă împac cu ea... Dacă ar fi aceeași Susan pe care am cunoscut-o eu la început...

Răspunsul lui mă enervează, mai ales pentru că e evident că ar merita o fată de o mie de ori mai bună ca ea.

– De ce mă întrebi?

De curiozitate.

Sau din gelozie, răspunde el zâmbind.

– Poftim?

Ridică din umeri, prefăcându-se că nu a spus nimic.

- Te-am auzit.

Dar nici nu am deschis gura!

Rămânem tăcuți preț de câteva secunde, după care ne așezăm pe o bancă de lângă teren.

Recunoaște, ești puțin geloasă.

Iar începe? De ce insistă pe treaba asta? Da, sunt geloasă, dar nu voi recunoaște niciodată.

– Și de ce ar trebui să o fac? Pentru mine e tot aia dacă te împaci cu ea, răspund eu.

El râde și se ridică în picioare.

Adică, dacă mă duc acum și o sărut, ai rămâne aici, impasibilă?

Tac.

Cam râde și se așază din nou lângă mine.

– Vreau să spun doar că ai merita o fată mai bună ca Susan.

Mă privește.

– Știu... Și mă și gândesc la una anume.

Continuă să mă privească fix, iar eu îmi întorc privirea. Atunci se ridică din nou, îmi întinde mâinile și adaugă:

– Păcat că e iubita unuia, Espinosa.

Îl prind de mâini și mă ridic.

Îl cunoști? zice el în glumă.

Ajunge, nu îți mai bate joc de mine, răspund eu.

Ne plimbăm din nou în tăcere și, când aproape am ajuns la sala cu bufetul, Cameron se uită în partea dreaptă și se oprește.

– Așteaptă, zice el.

Mă opresc și dau să mă întorc, dar el mă răsucește în direcția opusă.

– Hei, ce e? întreb eu.

Se oprește în fața mea și, după ce se uită în spatele meu, mă privește îngrijorat.

– Nimic.

Dau din nou să mă întorc, dar el mă prinde de umeri și mă îmbrățișează.

Îmi ascunde ceva, sunt sigură de asta.

– Hai să ne întoarcem la ceilalți, zice el.

Mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu văd nimic ciudat în spatele meu

– Mergem? insistă el.

Încă tulburată de reacția lui, încuviințez și îl ajung din urmă.

34

Săptămâna nu începe tocmai bine. Ceasul deșteptător nu sună, iar eu, ca de obicei, voi ajunge la școală arătând jalnic. Și de parcă asta nu ar fi de ajuns, plouă cu găleata.

Ieri, imediat după ce Cameron și Sam m-au însoțit acasă, l-am sunat pe Matt, dar nu mi-a răspuns. A dispărut după meci... s-a evaporat fără să salute. Ar trebui să fiu supărată pe el, dar nu vreau să mă cert. Îl voi întreba doar unde s-a dus și ce a făcut, atât.

Ies din casă și alunec pe scările ude. Urăsc ploaia.

Imediat, primesc un mesaj. „Ai grijă să nu aluneci pe trepte." E de la Cameron. M-a văzut?

Îmi ridic privirea și observ mașina lui de partea cealaltă a străzii. Grozav.

Când urc în mașină, încă râde de mine că am căzut. Îi fac semn să se oprească.

Pornește mașina.

Ce frumos plouă, zice el.

– Ba chiar deloc.

De ce?

– Urăsc ploaia.

Îmi frec mâinile, ca să le încălzesc.

– Ți-e frig? mă întreabă el.

Încuviințez, iar el îmi ia o mână în palma lui caldă.

– E mai bine așa? mă întreabă el, luându-și pentru o clipă privirea de la drum și zâmbindu-mi.

Dau din cap că da și nu mai spun nimic.

Odată ajunși în trafic, înjur pentru că am uitat să setez alarma.

Îmi face semn să îi dau și cealaltă mână și mi le încălzește pe amândouă ducându-le la gură și suflând peste ele. Un gest drăguț, care îmi face imediat ziua mai bună.

– Cam... zic eu dintr-odată.

– Da?

– Ce ai văzut ieri când ne întorceam spre bufet?

M-am gândit la asta toată noaptea. Îmi tot venea în minte expresia lui îngrijorată în timp ce încerca într-un mod destul de evident să îmi ascundă ceva.

– Eu? Nimic, răspunde el, încordându-se.

– Nimic? Ai făcut tot posibilul ca să nu mă întorc. Ce voiai să îmi ascunzi?

– Bine... Susan se săruta cu un tip și m-a deranjat. M-am simțit ciudat când am văzut-o cu altul și nu am vrut să vezi și tu.

Mmm... nu mă convinge. Mă uit la picăturile mici care se preling pe geam. Sper să se oprească ploaia.

Nu mai spunem nici unul nimic tot restul drumului. Cam pare enervat de întrebarea mea de mai înainte și nu înțeleg de ce.

Când ajungem la școală, clopoțelul încă nu a sunat. Ne despărțim, iar eu mă duc la dulăpiorul meu. Apoi intru în sala de clasă și mă așez la locul meu. Intră și proful și începe ora.

Nici Cameron, nici Matt nu sunt în sală, ceea ce mă îngrijorează. Mă întreb pe unde s-au dus și chiar atunci se aude un ciocănit la ușă și intră directoarea școlii, urmată de ei doi.

– Mă scuzați pentru deranj, domnule profesor, dar elevii aceștia s-au bătut pe coridor.

Nu pot să cred că s-au luat la bătaie.

– Le-am sunat familiile ca să le anunț că au fost suspendați, continuă directoarea, iar eu aproape că izbucnesc în lacrimi.

– Înțeleg, zice proful. Veți rămâne aici până vin părinții voștri.

Cam și Matt se duc și se așază la locurile lor. Primul trece pe lângă mine fără să mă bage în seamă.

Când se termină ora, mă întorc imediat spre el, ca să îl întreb ce s-a întâmplat. Evită să mă privească și nu înțeleg de ce. Bine, înțeleg că e supărat pe Matt din cine știe ce motiv, dar eu nu i-am făcut nimic... Ar putea să nu se poarte ca un nemernic și cu mine. Insist.

– Întreabă-l pe Matt! răbufnește el.

Mă ridic s-o fac, dar, din câte se pare, Susan mi-a luat-o înainte. Din fericire, Matt o alungă într-un mod neplăcut.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, apropiindu-mă de el.

Se ridică brusc, încă furios.

– Nemernicul acela a venit și a început să mă lovească, asta s-a întâmplat. Dacă nu ne-ar fi oprit directoarea, am fi sfârșit amândoi în spital.

Cameron nu îmi pare genul care să se ia la bătaie fără motiv. Trebuie să existe un motiv, iar Matt încearcă să îl ascundă. De ce?

– Nu cred că te-ar fi lovit fără motiv. Deci, ori îmi spui de ce a făcut-o, ori îl întreb pe el, și sunt sigură că îmi va spune în cele din urmă.

– Cris, nu te băga și tu! Nu am chef să mă cert cu tine.

– Deci? insist eu.

Pufnește și își trece o mână prin păr.

– M-a lovit pentru că m-am ciocnit iarăși de el.

Nu cred. Mă întorc și îl văd pe Cameron ieșind din clasă.

– Mă duc să vorbesc cu el.

– Bine, și dacă tot te duci... încearcă să îl faci să înțeleagă că e un idiot, strigă Matt în spatele meu.

Cameron se duce repede spre toaletă.

– Hei, așteaptă! strig eu, sperând să se oprească.

Intră în baia băieților, iar eu rămân în fața ușii. Trebuie să vorbesc cu el, dar nu pot să stau aici ca o idioată, așteptându-l

să iasă. Mă uit în jur să văd dacă sunt profesori sau colegi prin zonă. Nu e nimeni. Respir adânc şi intru.

Cameron se sprijină de chiuvetă şi stă cu capul plecat.

– Îmi explici şi mie ce naiba s-a întâmplat? întreb eu.

Când îşi ridică privirea, îmi dau imediat seama că discuţia noastră se va termina urât.

– Ce cauţi aici? Nu poţi intra aici! îmi strigă el.

– Poftim? Tu poţi intra în baia fetelor, iar eu nu pot intra în cea a băieţilor?

– Cris, pleacă!

– Nu, zic eu, apropiindu-mă de el. Trebuie să ştiu de ce te-ai certat cu Matt.

Râde.

– Nu ţi-a explicat el de ce?

– Mi-a spus că s-a ciocnit din nou de tine şi că te-ai înfuriat... Dar ştiu că nu e aşa.

– Ah, da? De unde ştii că nu sunt atât de cretin încât să mă iau la bătaie cu cineva doar pentru că s-a ciocnit de mine?

Mă apropii şi mai mult.

– Te cunosc îndeajuns încât să ştiu că nu ai fi în stare de aşa ceva.

Îşi îndreaptă spatele şi mă priveşte în ochi.

– Cris, pleacă, te rog!

– Nu. Trebuie să ştiu.

– Aş vrea să îţi spun, dar nu pot. Îţi recomand un singur lucru: desparte-te de Matt, e un nemernic. Vorbesc serios, meriţi ceva mai bun şi, dacă vrei să fii fericită, trebuie să te desparţi de el.

Nu înţeleg ce vrea să spună şi, în plus, încă nu mi-a explicat de ce l-a luat la bătaie.

– Voi continua să te întreb ce s-a întâmplat până îmi spui, insist eu.

Se dă un pas în spate şi abia acum observ vânătăile de pe maxilar. Cred că Matt i-a tras un pumn zdravăn.

– Cam?

– Bine... zice el, dându-se bătut.

Respir adânc şi mă uit la el.

– Deci, începe el, l-am pocnit pe Matt pentru că...

– Aici erai! Te-am căutat peste tot, exclamă Susan, intrând în baie.

– Noi doi vorbeam, iar tu o să pleci acum, îi spun eu pe un ton hotărât.

– Ascultă, drăguţo, calmează-te! Sunt singura care ştie să îl binedispună; nu are nevoie de o răsfăţată ca tine, zice Susan. Să îţi dau mai bine un sfat: stai cu ochii pe iubitul tău.

– Opreşte-te, Susan, exagerezi, intervine Cameron. Cris, du-te în clasă, adaugă el.

Ce îmi ascunde Matt? Cameron îmi zice să îl părăsesc, Susan îmi spune să stau cu ochii pe el... Mă doare capul şi mi se pare evident că nu voi obţine alte explicaţii. Plec, urmată de cei doi, dar sunt şi mai confuză ca înainte.

Pe coridor observ întâlnirea dintre Cam şi tatăl lui.

– Tată, zice Cameron când îl vede.

– Ce ai mai făcut? întreabă domnul Dallas.

– Nimic.

– Domnule Dallas, nu vă îngrijoraţi! Sunt sigură că Cameron a avut motive foarte bune ca să reacţioneze aşa, zice Susan.

– Susan, îţi mulţumesc pentru sprijin şi pentru că îi eşti alături lui Cameron, răspunde domnul Dallas.

Înlemnesc în mijlocul coridorului. Nu pot să cred că Susan şi Cam s-au împăcat, şi el nu mi-a spus.

Mă urnesc iarăşi din loc şi mă duc să vorbesc cu Matt. Îl găsesc lângă dulăpiorul lui.

– Hei, ce îmi ascunzi? Te rog, trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Izbucnesc în lacrimi.

– Şşşt, îmi zice el, îmbrăţişându-mă. Despre ce vorbeşti? Nu ţi-aş putea ascunde nimic, te iubesc.

Simt că mă minte. Nu am încredere în el, dar în clipa asta am nevoie de o îmbrăţişare.

Îmi şterge lacrimile şi mă priveşte.

– Acum însă, trebuie să îmi explici de ce plângi.

– Nu contează, răspund eu.

– Ba contează pentru mine.

– Nu e nimic, stai liniştit!

– Cameron ţi-a explicat de ce m-a lovit?

Mi-a zis să te părăsesc pentru că mă vei răni...

– Nu, nu mi-a zis nimic, mint eu.

Zâmbeşte.

– Uite-i pe părinţii mei! Te iubesc, scumpa mea!

Mă sărută şi mă priveşte, aşteptând un răspuns.

– Şi eu, şoptesc, iar el se îndepărtează.

35

Sună alarma, iar eu nu am deloc chef să mă duc la școală. Cine ar vrea să iasă din casă când afară e potop?

Din fericire, Cameron nu mă va aștepta afară. După ce am descoperit cum stau lucrurile cu el și Susan, nu știu cum aș reacționa dacă l-aș vedea.

Chiar dacă nu sunt sigură că s-au împăcat, după încrederea de care a dat dovadă domnul Dallas când a vorbit cu Susan, mi se pare evident că ea și Cam se întâlnesc din nou și, în caz că nu s-a întâmplat, cu siguranță se vor împăca în curând. Îmi pun căștile în urechi și mă îndrept spre stația de autobuz.

Îmi vibrează telefonul.

E un SMS de la Matt. „Ziua nu ar fi la fel fără tine. Te iubesc." Uneori e așa de dulce, că mă surprinde; poate că mă îndoiesc de el pe nedrept.

„Și eu te iubesc. <3", îi răspund eu.

Fără el și Cameron, sala de clasă pare goală. Simt că astăzi va fi o zi plictisitoare.

Și, așa cum am prezis, orele par să nu se mai termine, iar când vine timpul să mă întorc acasă, sunt cea mai fericită fată de pe pământ.

Îmi iau geanta și mă îndrept spre ieșire.

Nu mai plouă, așa că mă hotărăsc să mă plimb puțin pe plajă.

Oceanul e superb în această perioadă a anului. Mă opresc puțin să îl admir, apoi mă întorc și îl văd pe Cameron care se plimbă pe țărm în direcția mea.

O, nu! Ce mă fac acum? Nu vreau să vorbesc cu el.

Îmi pun gluga de la jachetă pe cap și merg cu privirea în jos, sperând că nu mă va recunoaște. Trec pe lângă el fără să mă observe.

Oftez ușurată.

– Nu are sens să te ascunzi; te-aș recunoaște de la kilometri distanță.

Mă întorc spre el.

– Ciao, Cam! Scuze, mă grăbesc și nu prea am chef de vorbă.

– Deci, cum a fost la școală fără mine și Matt? Ne-ați dus lipsa?

– Scuză-mă, dar trebuie să plec. Poate vorbim altă dată, zic eu nu prea convinsă.

– Te duc eu; am parcat aproape.

– Mai bine nu, Cam. Fac o plimbare; nu vreau să dau de belea.

– *Să dai de belea?* Ce e rău în a te duce acasă? întreabă el amuzat.

– Îți amintesc că ai o iubită foarte geloasă, iar orice lucru care are de-a face cu mine, pentru ea e răul absolut, îi răspund eu.

Nu neagă că Susan ar fi iubita lui, așa că bănuielile mi se confirmă: s-au împăcat și nu mi-a zis.

Îmi pun din nou căștile și dau volumul mai tare, dar după câțiva metri, îl simt cum mă prinde de încheietura mâinii. Mă întorc și îi văd ochii închiși la culoare.

– Știi ce? Nu îmi pasă ce crede Susan. Va trebui să se obișnuiască cu ideea că noi doi nu putem sta departe unul de celălalt. Cris, nu pot să renunț la tine. Nu știu de ce, aș vrea să înțeleg și eu... Dar știu că nu voi înțelege niciodată dacă nu ești lângă mine.

Exact aşa gândesc şi eu, dar e o situaţie absurdă.

– Cameron, totul e foarte clar: eu sunt cu Matt, şi tu cu Susan. Am ales deja. Ce altceva mai trebuie să înţelegem? Trebuie doar să stăm departe unul de celălalt.

Îşi ridică privirea preţ de o clipă şi se uită în urma mea.

– Bun, mai bine mă duc acasă. Mi-e frig şi am nevoie de o baie caldă, zic eu.

El încuviinţează, dar nici nu mă întorc bine, că mă prinde de umeri, mă întoarce spre el şi mă îmbrăţişează.

– Cam, ce-ai păţit? întreb eu încet.

Nu îmi răspunde şi e limpede că ceva nu e în regulă.

Mă trag de lângă el şi îmi dau seama că încă se uită în spatele meu. Mă eliberez din strânsoarea lui, dar nici nu mă întorc bine, că îmi doresc să nu o fi făcut. Mi se frânge inima în două: nu îmi vine să cred ce văd.

Matt şi Tamara se sărută, iar eu stau şi sper ca o proastă să fie doar un vis urât.

Nu poate fi acelaşi Matt care mi-a scris azi-dimineaţă că mă iubeşte... Nu poate fi cel care mi-a spus-o de mai multe ori şi care s-a purtat mereu cu mine aşa cum nu a mai făcut-o nimeni.

Cu cât îl privesc mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama de cât de naivă am fost. Ceilalţi mi-au tot spus că ascunde ceva, iar eu m-am convins de fiecare dată că nu e adevărat.

Nu ştiu ce să fac şi simt cum furia pune stăpânire pe mine. Îmi şterg lacrimile, respir adânc, după care mă îndrept spre ei. Cameron mă prinde de braţ. Ce vrea să facă? Nu pot să stau pur şi simplu să mă uit la ei şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

– Dă-mi drumul, îi zic eu.

El îşi pleacă privirea şi îmi dă drumul, iar eu mă îndrept spre Matt şi Tamara.

Aş vrea să îmi stăpânesc lacrimile, dar nu reuşesc.

– Deci, zici că ziua ta nu ar fi la fel fără mine? întreb eu, încercând să îmi păstrez vocea fermă.

Matt se îndepărtează de Tamara și se pune între noi două, cu maxilarul încordat.

– Cris... eu...

– Nu pot să cred că am fost așa de proastă încât să am încredere în tine.

– Nu e ceea ce crezi tu... Îți pot explica.

– Serios? Atunci, explică-mi! Explică-mi, pentru că eu nu reușesc să înțeleg. De cât timp durează treaba asta? Ți-ai bătut joc de mine!

– Nu e așa. *Tu* ți-ai bătut joc de mine, Cris! Continui să spui că nu e nimic între tine și Cameron și totuși sunteți tot timpul împreună, chiar și acum!

– Nici să nu încerci, Matt! Nu încerca să te justifici! Nu e nimic între mine și Cameron, suntem doar prieteni. Tu și Tamara vă sărutați! Nu e același lucru!

– Nu e chiar așa de diferit... Încearcă să fii sinceră măcar o dată: ce făceai pe plajă cu el? Exact ceea ce făceam eu cu Tamara! Înainte să îmi ceri mie explicații, ar trebui să te explici tu. Susan a avut dreptate: m-ai folosit ca să ajungi la Cameron.

– Ce are Susan a face cu toate astea? De când vorbiți voi doi despre mine? Nu pot să cred... Vipera aia a reușit să te spele și pe tine pe creier.

– Cris, haide... să încercăm să ne calmăm, zice el, venind spre mine și punându-mi mâna pe umăr.

– Să te ia naiba, Matt!

Mă întorc și plec.

Vreau să fug de aici, să mă întorc în Los Angeles, să uit tot ce s-a întâmplat în orașul acesta blestemat!

O iau la fugă, iar lacrimile nu mi se mai opresc și mă urăsc pentru asta. De ce nu reușesc să mă doară în cot de tot și toți? De ce reacționez mereu așa?

Aud paşi în urma mea şi sper cu toată fiinţa să nu fie Matt, deoarece de data aceasta chiar am să îmi ies din fire.

– Cris, aşteaptă!

E Cameron. Mă simt uşurată, dar nu mă opresc. Vreau doar să mă întorc acasă, să mă închid în camera mea şi să plâng.

– Cris! repetă el la câţiva paşi în urma mea, dar eu mă urc în autobuz chiar înainte să se închidă uşile. Mă aşez şi dau frâu liber lacrimilor.

Din fericire, nu e nimeni acasă. Intru în camera mea, închid uşa şi mă las pe ea. Alunec încet spre podea.

Vă rog, spuneţi-mi că e un coşmar, că mă voi trezi şi Matt mă va iubi cu adevărat, şi Susan mă va lăsa în pace. Cu cât mă gândesc mai mult la noi doi, cu atât îmi vine tot mai greu să cred că poate fi atât de nesimţit încât să-şi închipuie că l-am folosit ca să ajung la Cameron. Ce fel de persoană mă crede? Eram sigură că între noi exista o legătură specială. Da, am avut îndoielile mele, dar în interiorul meu am sperat mereu că vom rezolva lucrurile. Ce s-a întâmplat cu Cameron a fost o greşeală, şi acum mi-e mai limpede ca oricând că îl vreau pe Matt.

Aud zgomot şi ridic înspăimântată capul: în faţa mea îl văd pe Cameron, care mă priveşte.

– Fereastra era deschisă, aşa că... Am profitat de asta.

Mă ridic, alerg spre el şi îl îmbrăţişez. În clipa aceasta, am nevoie să îmi fie cineva alături şi să mă consoleze. Mă strânge tare în braţe, iar eu continui să plâng.

– Şşşt, sunt aici. E totul în regulă, îmi şopteşte el la ureche.

După câteva minute, încep să mă calmez.

– Vrei să vorbeşti cu mine? mă întreabă el.

Mă îndepărtez şi mă aşez pe pat.

– De-asta v-aţi certat atunci? întreb eu.

Se aşază lângă mine şi sper din toată inima să nu fi ştiut nimic despre povestea cu Tamara, altminteri ar însemna că nu pot avea încredere nici în el.

– Da. Duminică seara, în curte, i-am văzut pe Matt şi Tamara sărutându-se. În dimineaţa următoare, când i-am văzut din nou în baia băieţilor, nu m-am mai controlat şi l-am luat pe Matt la bătaie. Aş fi vrut să îţi spun tot, dar nu ştiam cum... Nu voiam să te rănesc, aşa că am preferat să aştept.

– Şi cât ai fi aşteptat? Săptămâni? Luni? Cine ştie de când durează treaba asta şi cât ar mai fi durat, dacă nu i-ai fi văzut. Ar fi trebuit să îmi fi spus imediat!

– Nu da vina pe mine, bine? Nu am nimic de-a face cu povestea asta? Nu ştiam nici că Susan i-a băgat în cap toate prostiile alea. Şi, oricum, Matt e un prost şi e nesigur pe el, dacă crede tot ce îi spune ea. Ar trebui să vă cunoască îndeajuns de bine pe amândouă, ca să ştie din ce aluat eşti făcută şi să înţeleagă că Susan se comportă aşa pentru că e geloasă pe tine şi te consideră o ameninţare, atât în ceea ce priveşte relaţia ei cu mine, dar şi cu el.

Rămânem tăcuţi câteva secunde şi chiar nu înţeleg de ce nu mi-a spus imediat. Da, m-a avertizat, şi până şi Kate a înţeles că ceva nu era în regulă, am observat şi eu câteva coincidenţe ciudate, dar nu mi-aş fi imaginat vreodată aşa ceva.

Sunt sigură că Susan a pus totul la cale: probabil că ea i-a făcut pe Matt şi pe Tamara să se apropie unul de celălalt.

– Dumnezeule mare, mă simt ca o idioată! Cum de nu am înţeles ce se întâmplă? Cum de am fost atât de proastă? zic eu, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

Cameron se ridică şi se pune în genunchi în faţa mea. Îmi ia mâinile şi mă priveşte în ochi.

– Nu eşti proastă. Nimeni nu şi-ar fi dat seama. Matt şi-a jucat foarte bine rolul de iubiţel îndrăgostit. Şi fii sigură că Susan nu va scăpa uşor de data asta. Trebuie să înceteze să-ţi facă viaţa imposibilă. Acum încearcă să te calmezi; mă ocup eu de ea şi de Matt, îţi promit.

– Îţi cer un singur lucru: nu te lua la bătaie cu el.

Ştiu că ar merita-o, dar nu îmi convine să aibă din nou probleme din cauza mea.

– Nu pot promite, răspunde el încet, zâmbind.

– Te rog, nu aş vrea să ai iar de suferit din cauza mea, îl implor eu.

Încuviinţează. Sper să mă asculte.

– Acum te las în pace, zice el şi se ridică. Bănuiesc că ai vrea să rămâi singură. Încearcă să te odihneşti, dacă poţi.

Mă forţez să îi zâmbesc şi îl urmez până la fereastră.

– Mulţumesc, îi şoptesc eu înainte să iasă.

– Pentru ce? întreabă el surprins.

– Că mi-ai fost alături când lumea se prăbuşea în jurul meu.

Zâmbeşte şi mă sărută pe obraz. După aceea iese pe fereastră, iar eu mă întind pe pat şi încerc să găsesc o modalitate de a-mi şterge din minte şi din inimă toate momentele frumoase trăite împreună cu Matt.

36

Este ultima zi din noiembrie şi e duminică.

Au trecut cinci zile de la ziua aceea îngrozitoare de marţi în care i-am descoperit pe Matt şi pe Tamara sărutându-se. Nu l-am mai văzut de atunci. Întrucât a fost suspendat de la şcoală pentru că s-a certat cu Cam, nu va fi chiar aşa de uşor să mă întâlnesc întâmplător cu el, ceea ce e un lucru foarte bun.

De miercuri încoace mi-a scris mai multe SMS-uri în care îmi cerea să vorbim, dar nu i-am răspuns şi cred că a priceput deja că nu am chef să vorbesc cu el. Ultimul mesaj l-am primit vineri seară, după care nu am mai primit nimic, aşa că se prea poate ca în clipa asta să fie cu Tamara, în timp ce eu sunt aici şi îmi ling rănile...

De când i-am văzut împreună, am plâns întruna şi m-am tot gândit la cât de proastă am fost că nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Nu ştiu cât îmi va lua să îl uit...

Din fericire, cred că lucrurile s-au terminat cu bine în privinţa părinţilor mei: sunt aproape sigură că nu s-au prins de cutremurul care mi-a străbătut viaţa.

Kate, în schimb, a înţeles totul şi m-a întrebat o mulţime de lucruri; trebuie să recunosc că a fost o uşurare să vorbesc cu surioara mea. Chiar dacă e mai mică decât mine, în anumite circumstanţe ştie să fie foarte matură şi înţeleaptă. Evident însă, nu a pierdut ocazia să îmi spună că mă avertizase şi nu am putut să o învinovăţesc pentru asta.

Miercuri nu mi-a fost deloc uşor să mă întorc la şcoală şi chiar nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără sprijinul lui Sam. Marţi seara, după ce Cameron i-a povestit totul, m-a sunat şi am stabilit să mergem la şcoală împreună în dimineaţa următoare.

Sam e o prietenă nepreţuită. Din fericire, avem aproape toate cursurile împreună, iar ea nu m-a lăsat singură nici măcar un minut.

Dacă nu ar fi fost alături de mine, nu ştiu cum aş fi reacţionat când le-am văzut pe Susan şi Tamara. Probabil că mi-aş fi pierdut controlul şi nu aş mai fi răspuns pentru acţiunile mele.

Chiar dacă Susan a avut bunul simţ de a se ţine la distanţă de mine şi bănuiesc că a avut ceva de spus Cameron în privinţa asta, aşa cum era de aşteptat, mi-a aruncat priviri batjocoritoare şi a râs de mine împreună cu prietena ei.

Am reuşit să îmi păstrez calmul şi să îmi stăpânesc dorinţa de a mă apropia de ea şi de a da frâu liber furiei şi urii care mă încercau. Dar nu mi-a fost deloc uşor.

Evident, vestea despre suspendarea lui Matt şi Cameron s-a răspândit deja în toată şcoala, mulţumită lui Lexy, care a publicat-o imediat în ziarul ei. Iar la masă, în timpul pauzei de prânz, Jack şi Carter m-au întrebat ce s-a întâmplat. Le-am confirmat vestea, dar nu le-am spus nimic despre motivul pentru care s-au certat şi de faptul că eu şi Matt ne despărţiserăm. M-au întrebat dacă mă simt bine, pentru că eram palidă şi păream foarte obosită. De fapt, nu dormisem toată noaptea, dar, cum nu voiam să le povestesc despre suferinţele mele, am minţit, dând vina pe matematică şi pe nota proastă pe care am luat-o la ultimul test neanunţat. Şi uite aşa, Jack s-a oferit să îmi dea o mână de ajutor la învăţat.

Chiar dacă era doar o scuză ca să nu vorbesc despre mine şi Matt, în cele din urmă i-am acceptat oferta şi a rămas să ne întâlnim cât mai curând, ca să recuperăm partea din programă la care mă simt cel mai puţin pregătită.

Acum că sunt din nou singură, voi avea mult timp la dispoziție ca să învăț și, cine știe, poate că și mintea îmi va fi mai liberă de gânduri.

Din fericire, a fost o săptămână scurtă: nu am făcut ore nici joi, nici vineri. Și mi-a prins bine să stau câteva zile acasă și să mă ascund în camera mea, ca să mă gândesc la ce s-a întâmplat.

Soarta a făcut astfel încât și prânzul organizat de ai mei împreună cu soții Dallas, de Ziua Recunoștinței, să se anuleze în ultimul moment. Și aici am avut noroc, deoarece chiar nu știu cum aș fi făcut față unei zile întregi petrecute în compania lui Cameron.

Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru că mi-a fost alături și chiar și pentru că a încercat să mă protejeze de adevărul dureros al trădării lui Matt, dar, în clipa aceasta, mi-e foarte clar că relația noastră nu poate continua.

Dacă mă gândesc la ultima discuție cu Matt, îmi dau seama că a zis un lucru foarte adevărat: nu am fost mereu sinceră cu mine și, implicit, nici cu el. Nu vreau să îi justific comportamentul, dar știu că am făcut mare tămbălău și a venit momentul să mă uit în interiorul meu o dată pentru totdeauna.

De aceea, chiar marți, după ce am răspuns la mesajul lui Cam, în care mă întreba cum mă simt, i-am cerut să nu îmi mai scrie și să încerce pe bune să stea departe de mine. De atunci nu ne-am mai vorbit. Și e mult mai bine așa: el e cu Susan, iar eu... sunt singură.

În aceste momente îmi lipsesc foarte mult Cass și Trevor. Aș vrea să fie lângă mine sau măcar să pot vorbi cu ei. M-am hotărât să îi sun, apoi m-am gândit din nou la ultima conversație cu Trevor și am înțeles că nu era cazul.

Trebuie să mă resemnez cu faptul că viața mea se destramă...

37

Nici nu deschid bine ochii şi sunt deja îngrozită de gândul că mă aşteaptă o întreagă săptămână de şcoală. Mă întorc pe cealaltă parte, ca să amân momentul în care va trebui să mă ridic.

Şi dacă m-aş preface bolnavă? Aş putea să nu mă duc azi la şcoală, dar mâine voi fi în aceeaşi situaţie... Nu, trebuie să găsesc înlăuntrul meu forţa necesară ca să înfrunt ziua şi să le demonstrez lui Susan şi Tamarei că, în pofida a tot ce s-a întâmplat, sunt bine şi nu îmi pasă de Matt şi de răutăţile lor.

Mă ridic şi mă duc să mă pregătesc, dar mi se taie respiraţia când mă văd în oglindă. Am cearcăne enorme, pentru că am plâns întruna.

Caut în sertare corectorul şi fondul de ten şi, din fericire, reuşesc să fac un mic miracol.

Sar peste micul dejun, ies din casă în fugă şi ajung în staţia de autobuz cu un minut înainte ca acesta să plece.

Când ajung la şcoală, mă duc direct spre dulăpiorul meu şi dau să scot manualul şi caietele de care voi avea nevoie la ora de engleză.

– Cris, strigă cineva în spatele meu şi, când mă întorc, îl văd pe Matt.

Ce caută aici? Nu fusese suspendat?

Închid dulapul fără să spun vreun cuvânt şi dau să plec. Nu vreau să vorbesc cu el şi simt cum îmi dau lacrimile.

– Oprește-te, îmi zice el, dar eu lungesc pasul, ca să rămână în urmă.

Cum de crede că poate vorbi cu mine ca și cum nimic nu s-a întâmplat? De ce nu înțelege că am nevoie să fiu singură și că în momentul acesta nu vreau nici să îl văd, nici să îl ascult?

Mă prinde de încheietura mâinii.

– Trebuie să vorbim.

Cum își permite așa ceva? Ce tupeu pe el!

Mă întorc brusc.

– Matt, lasă-mă în pace! Mă forțez să vorbesc cât mai încet și mai calm posibil, deoarece chiar nu am chef să mă dau în spectacol în fața tuturor elevilor, ca să sfârșesc apoi pe prima pagină a ziarului.

Încerc să scap din prinsoarea lui smucindu-mi mâna, dar Matt mă strânge prea tare și jur că, dacă nu îmi dă drumul curând, arunc cărțile și îl plesnesc.

– Nu, trebuie să lămurim lucrurile și, pentru că nu răspunzi la telefon, am venit să te caut.

Mă privește drept în ochi și pare hotărât să obțină ce vrea. Ce altceva mai avem de lămurit? Cred că știu deja totul și oricum nu vreau să ascult alte cuvinte inutile.

– Vorbim altă dată. Acum trebuie să plec.

– Am nevoie doar de cinci minute, răspunde el.

Îmi dă drumul la mână. E evident că nu se va da bătut ușor, iar acum sunt chiar puțin curioasă să știu ce ar mai putea inventa ca să își justifice comportamentul. Încuviințez și îl urmez în grădină.

Se așază pe banca noastră, cea pe care ne-am rezolvat mereu problemele, cea pe care ne-am cerut de multe ori scuze printr-un sărut.

Îmi vine să plâng când mă gândesc la momentele acelea. Nu pot să cred că m-a adus aici. Rămân în picioare și nu spun nimic. Nu mă voi mai așeza niciodată pe ea.

– Stai? mă întreabă Matt, făcând semn spre spaţiul de lângă el.

Îşi bate joc de mine?

– Matt, de ce m-ai adus aici? Locul acesta e plin de amintiri... Dacă crezi că se va rezolva totul cu un simplu „îmi pare rău“ şi un sărut, te înşeli amarnic.

Mă priveşte.

– Vreau doar să îţi vorbesc şi ar fi mai comod să stăm pe bancă.

Pufnesc şi mă aşez lângă el, cu privirea fixată asupra elevilor care intră în şcoală.

– Cris, marţi, când ai plecat cu Cam, m-a durut.

Mă întorc imediat spre el. Nu îmi vine să cred: pe *el* l-a durut? *Pe el?*

– Când te-am văzut plecând aşa cu Cameron, am simţit un lucru ciudat, pe care nu îl pot explica... Dar, într-un sfârşit, am înţeles: încă sunt îndrăgostit de tine.

Mă ia de mână.

Îl privesc uimită şi am impresia că visez.

– Am fost orbit de gelozie, continuă el. Ce s-a întâmplat cu Tamara nu înseamnă nimic. Dacă te întorci la mine, voi fi cel mai fericit om de pe pământ.

Înlemnesc, şocată de ce îmi spune. Cum îşi închipuie că l-aş mai crede? Pun pariu că Susan l-a convins să îmi spună toate astea, ca să îşi bată în continuare joc de mine. Îmi pare rău, dar nu sunt aşa de proastă ca să pun botul din nou.

Cu cealaltă mână mă mângâie pe obraz.

– Eşti aşa de frumoasă, zice el, apropiindu-se.

Doar nu încearcă să mă sărute, nu?

Simt cum creşte furia în mine şi, nu ştiu de unde, găsesc curajul necesar ca să ridic mâna şi să îl plesnesc zgomotos. Până şi eu rămân uimită.

Mă ridic în picioare şi dau să plec. Simt privirile tuturor celor prezenţi aţintite asupra mea, dar nu îmi pasă. Matt mă

prinde din nou de mână şi, când mă întorc, observ că e nervos, şi palma mea i-a lăsat o urmă pe faţă.

A meritat-o! Cum îndrăzneşte să creadă că poate şterge cu un simplu sărut toată suferinţa pe care mi-a provocat-o?

– Dă-mi drumul, zic eu, încercând să îmi eliberez mâna din strânsoarea lui, dar el mă strânge şi mai tare.

– Las-o în pace! intervine un tip puţin mai înalt ca el, pe care nu l-am mai văzut până atunci.

– Tu ce vrei, Austin? îl întreabă Matt tare.

– Ţi-am zis să o laşi în pace. Şi exact asta vei face, răspunde tipul pe un ton hotărât.

Mă dau câţiva paşi în spate şi profit de ocazie să plec de acolo. Nu intenţionez să rămân afară să îi văd pe Matt şi pe tipul acesta cum se ceartă.

Grăbesc pasul şi reuşesc să intru în şcoală chiar în timp ce sună clopoţelul.

Mă îndrept spre sala de clasă unde se ţin cursurile de engleză, mă aşez la locul meu şi mă simt plină de energie doar gândindu-mă la cât curaj am reuşit să adun ca să îl plesnesc pe Matt chiar acolo, în faţa tuturor.

38

Sună clopoțelul, anunțând sfârșitul ultimei ore, iar eu mă ridic repede să îmi strâng lucrurile și să plec cât mai iute. Din fericire, e vineri, așa că se încheie și prima săptămână de școală din luna decembrie.

Îmi iau ghiozdanul, ies din clasă și mă duc să îmi pun manualele în dulap.

Pe drum mă gândesc că mai este foarte puțin până la Crăciun. A mai rămas atât de puțin timp, iar eu sunt foarte emoționată când mă gândesc la petrecerea pe care o pregătește Nash.

Mi-a dat invitația în dimineața aceasta. Petrecerea va fi peste cincisprezece zile, în weekendul dinainte de vacanța de Crăciun, și pun pariu că va fi la fel de distractivă precum cea de la începutul anului școlar.

Îmi amintesc că la petrecerea aceea am făcut jocul cu sticla și am ajuns în baie cu Cameron, iar toți au crezut că ne-am sărutat.

Zâmbesc și deschid dulăpiorul. Așez cărțile și mă uit la o fotografie cu mine și Matt lipită de ușă. O smulg și o rup în bucăți.

Matt nu mai înseamnă nimic pentru mine, reprezintă doar trecutul și poate fi sigur că nu vom mai fi niciodată împreună. *Niciodată.*

– Ești furioasă? se aude în spatele meu o voce pe care nu o recunosc.

Mă întorc înspăimântată.

– M-ai speriat tare.

E acelaşi tip care a intervenit luni în timp ce mă certam cu Matt. Cum îl cheamă...?

– Scuze, zice el zâmbind şi apropiindu-se de mine.

– Nu face nimic. Închid dulăpiorul şi mă întorc din nou spre el. Mulţumesc pentru ce-ai făcut zilele trecute.

– O, n-ai de ce, Matt a fost tot timpul un imbecil.

– Da, se pare că o ştiau toţi, mai puţin eu.

– Dacă am înţeles bine, aţi fost împreună...

– Da. E o poveste lungă... zic eu. Oricum, mersi din nou; acum trebuie să plec.

Încuviinţează şi zâmbeşte.

Sper să nu îi fi părut morocănoasă, dar chiar nu am chef să vorbesc despre mine și Matt.

Când ies din şcoală, îmi pun imediat căştile, dau drumul la muzică şi mă hotărăsc să merg pe jos acasă în loc să iau autobuzul.

Jumătate de oră mai târziu, sunt deja în zona mea şi sper în sinea mea să mă întâlnesc din întâmplare cu Cameron. Nu ştiu de ce, dar aş vrea să îl văd măcar un minut. Eram obişnuită să îl întâlnesc în fiecare zi, iar acum a trecut ceva vreme de când nu l-am mai văzut. Cine ştie pe unde o fi şi ce face...

Ca şi cum cerul mi-ar fi ascultat gândurile, în depărtare observ un tip pe care mi-l amintesc foarte bine. El e, nu am nici un dubiu în privinţa asta.

Încep să mă agit. Îl salut? Sau îmi plec privirea şi trec pe lângă el? Oare el mă va saluta? Mii de întrebări îmi trec prin minte, făcându-mă şi mai neliniştită.

Fără să îmi dau seama, am început să grăbesc pasul, aşa că respir profund şi încetinesc.

În câţiva metri mă va vedea. Ce mă fac? „Linişteşte-te, totul va fi bine", îmi repet în sinea mea. Nu are sens să mă frământ.

Iată-l în faţa mea, ridic capul şi privirile ni se întâlnesc.

Îmi zâmbeşte.

– Ciao, îl salut eu.

– Ia te uită, bătăuşa! răspunde el chicotind.

– *Bătăuşa?*

Scoate telefonul din buzunar şi îmi arată ştirea postată cu câteva zile în urmă.

Cris îl plesneşte pe Matt, fostul ei. Din surse de încredere ştim că cei doi s-au despărţit din pricina unui plan pus la cale de Susan. Revenim curând cu detalii. Lexy

Nu îmi vine să cred că băgăcioasa aia de Lexy ştie toate astea.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, zâmbind, iar mie mi se pare cel mai frumos zâmbet din lume.

– Pff... Matt a încercat să mă sărute şi să îşi ceară scuze, îi explic eu.

– Poftim? zice el râzând şi o apucăm spre casa mea.

– Da, luni dimineaţă a venit la şcoală pentru că voia să-mi vorbească şi, în cele din urmă, am acceptat să îl ascult.

– Bineînţeles, zice Cam.

– Voiam doar să ştiu ce mai are de spus. Ne-am aşezat pe o bancă în curte şi mi-a cerut scuze.

– Aveai de gând să îl ierţi? întreabă el serios.

– Nu! Ceea ce mi-a făcut este intolerabil, nu vreau să îl iert, chiar dacă a recunoscut că încă simte ceva pentru mine.

Cam se opreşte şi mă priveşte.

– Chiar ţi-a zis aşa ceva? Ce idiot...

– Apoi a încercat să mă sărute şi, după ce i-am tras o palmă, m-a prins tare de încheietura mâinii. Mi-a dat drumul doar pentru că a intervenit un tip pe care nu îl cunosc... Cred că îl cheamă Austin.

– Austin? Austin Miller? Cel din echipa de baschet?

– Nu aş şti să îţi spun, nu l-am mai văzut până atunci. Dacă mă gândesc mai bine, nici măcar nu am făcut cunoştinţă.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva clipe, după care îl întreb cum merge cu Susan.

Îmi pare imediat rău că l-am întrebat. Nu ar trebui să mă intereseze, dar...

– Deloc rău, răspunde el. Ieri după-amiază a venit la mine şi s-a purtat foarte frumos cu Sam. M-a surprins şi sper că nici tu nu vei mai avea probleme cu ea. Redevine Susan de acum ceva vreme şi ne simţim din nou bine împreună.

Nu mi se pare nici emoţionat, nici fericit.

– Mă bucur pentru tine, şoptesc eu.

Nu e adevărat. Susan nu merită să fie cu el şi nu cred nici că s-a schimbat, cum zice Cam: e imposibil să se fi transformat dintr-odată într-o persoană drăguţă şi bună.

– Nu e adevărat, zice el.

Înlemnesc. Ce are în cap? Un detector de minciuni care îl face să îşi dea seama când mint oamenii?

– Ba e adevărat, de ce nu m-aş bucura pentru tine? reiau eu întrebarea.

– Nu ştiu, spune-mi tu, răspunde el zâmbind.

Îl privesc, apoi mă întorc, clătinând din cap, şi grăbesc pasul. De ce trebuie să strice mereu lucrurile cu astfel de afirmaţii?

– Hai, aşteaptă-mă, zice el, urmându-mă.

Mă întorc şi suntem foarte aproape unul de celălalt, îi simt respiraţia pe piele şi nu pot să nu mă uit în ochii lui adânci.

– Ce vrei? şoptesc eu.

Îşi pune mâna sub bărbia mea, îmi ridică uşor capul şi mă sărută. Un sărut atât de frumos şi de neaşteptat, încât îmi stârneşte senzaţii noi şi incredibile.

Sunt confuză... Mai întâi îmi spune că povestea lui cu Susan ia amploare, iar acum... mă sărută?

– De ce ai făcut-o? întreb eu încet.

– Nu ştiu; am simţit că îmi doresc să o fac...

Probabil că e la fel de surprins ca mine de comportamentul lui.

Mă dau un pas în spate.

– Oricum, nu poţi nega că simţi ceva pentru mine, adaugă el, holbându-se în continuare la buzele mele. Dacă n-ai fi vrut să mă săruţi, m-ai fi putut plesni.

Îl urăsc aşa tare!

– Păi, nici tu nu m-ai fi sărutat dacă ai fi simţit cu adevărat ceva pentru Susan.

Zâmbeşte, mă priveşte în ochi şi îmi zice:

– Am făcut-o doar ca să te provoc.

Minte. Cu câteva secunde în urmă mi-a mărturisit că a făcut-o pentru că simţea că îşi doreşte asta.

– Bietul de tine, te amăgeşti singur, zic eu şi dau să plec. Nu simt nimic pentru tine şi îţi voi demonstra asta.

Mă întorc să îi văd reacţia şi, în loc să zâmbească, aşa cum face de obicei, îl văd îngrijorat, ceea ce îmi produce o stare de bine.

39

Toată ora m-am gândit doar la sărutul lui Cam. De fapt, de vineri mă gândesc întruna numai la asta... Iar astăzi e miercuri. Trebuie neapărat să fac ceva ca să mi-l scot din minte; nu pot să continui să mă chinui așa.

Chestia este că nu îmi vine să cred că m-a sărutat, chiar dacă s-a împăcat cu Susan. Și nu îmi vine să cred nici că l-am lăsat să o facă... Data viitoare va trebui să încerc să îl îndepărtez, nu poate continua să se joace cu mine cum are el chef.

Și mai tare însă mă îngrijorează faptul că am aflat că familia mea își va petrece toată vacanța de Crăciun cu familia Dallas în Colorado, în stațiunea Aspen. Nu știu cum va fi să fiu o săptămână întreagă în preajma lui Cam. Până atunci, lucrurile dintre noi doi trebuie să fie lămurite o dată pentru totdeauna.

În timp ce traversez pierdută pe gânduri curtea imensă, aud pe cineva strigându-mă.

– Hei!

Îmi ridic privirea să văd cine e.

– Austin!

Tipul zâmbește și se îndepărtează de grupul lui de prieteni, ca să vorbească cu mine.

– Ce mai faci? zice el.

– Bine. Tu?

– E totul în regulă. Știi că nu mi-ai spus cum te cheamă?

– Ai dreptate! S-a întâmplat totul aşa de repede... zic eu şi râd. Dar, hai să facem lucrurile aşa cum trebuie! Eu sunt Cris. Îmi pare bine.

Îi întind mâna.

– Austin. Îmi pare bine de cunoştinţă, Cris, zice el sărutându-mi mâna şi făcând o mică plecăciune. Râdem amândoi. Te-a mai deranjat Matt? mă întreabă el, devenind serios.

– Din fericire, nu. Mulţumesc încă o dată. Dacă nu ai fi fost tu, nu ştiu cum aş fi scăpat de el.

– Nu e genul care să se dea bătut uşor.

– Aşa e.

– Oricum, nu mă mulţumesc doar cu mulţumiri.

– A, nu?

– Nu, nu.

– Atunci, ce ar trebui să fac?

– Mmm... Dacă îţi convine, am putea ieşi într-o după-amiază, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Propunerea lui mă surprinde şi mă face să zâmbesc. Austin e chiar drăguţ... Şi are ochi superbi, de un verde intens.

– Mmm... Bine.

– Scrie-mi numărul tău de telefon, mă îndeamnă el, dându-mi telefonul.

Notez numărul meu, apoi îl las şi pe el să îl scrie pe al lui.

– Atunci, stabilim prin mesaje cum facem.

– Bine... Acum trebuie să plec! Ne auzim curând.

– Pe curând, Cris, zice el zâmbitor.

Pun telefonul înapoi în ghiozdan şi mă îndrept spre casă. Aud pe cineva strigându-mă din nou, iar de data aceasta o văd pe Sam venind spre mine.

– Hei, Cris! Aşteaptă-mă, vin cu tine!

Sunt bucuroasă că mergem împreună acasă. Aşa putem pălăvrăgi puţin. Evident, vorbim despre vacanţa de schi din Aspen. Amândouă suntem entuziasmate de idee... De fapt, sunt puţin

îngrijorată în ceea ce îl priveşte pe Cameron, dar nu îi spun nimic lui Sam.

– Ştii că s-ar putea să vină şi Nash cu noi? îmi zice ea dintr-odată.

– Serios? Nu, nu ştiam! Ce grozav!

– Da, păi... Încă nu e sigur. Nash a vorbit ieri cu familia lui... În weekendul acesta, ai lui vor fi în Miami şi vor lua cina cu noi. Cred că abia atunci vom afla răspunsul.

– Atunci, ţinem pumnii!

– Da, Cris! Îţi dai seama? Ar fi foarte romantic... Simt că explodez doar gândindu-mă la asta!

– Da, şi eu abia aştept să plecăm, mint eu, ca să nu îi stric entuziasmul. Apoi, dintr-odată, îmi vine în minte o idee care mă face să mă cutremur. Îţi imaginezi cum ar fi dacă s-ar hotărî şi Susan să vină?

– O, Doamne, nu! De unde ţi-a venit ideea asta?

– Cameron mi-a spus că se înţeleg mult mai bine...

– Da, aşa se pare. Nu cred deloc în bunătatea ei bruscă. Se preface, pentru că acum eu şi Cam ne înţelegem, iar ea vrea să îl convingă că s-a schimbat. Dar eu nu pun botul.

Îmi vibrează telefonul în ghiozdan. Îl scot şi citesc cu voce tare mesajul pe care tocmai l-am primit:

– „Sâmbătă după-amiază, la Starbucks. Okay? ;-)?“

– De la cine e? mă întreabă Sam curioasă.

– Jack. Mă va ajuta la matematică. După vacanţa de Crăciun vom da test şi trebuie să iau notă bună.

– Păi, Jack e foarte drăguţ şi are optsprezece ani... zice Sam visătoare.

– Nu, te rog, nu începe! Suntem doar amici şi ne întâlnim ca să învăţăm. Momentan, nu vreau să mai aud despre tipi.

– Mmm... Vom vedea...

Clatin din cap, o îmbrăţişez pe Sam în faţa porţii ei şi stabilim să ne vedem mâine.

– Am ajuns! strig eu, intrând în casă și ducându-mă drept în camera mea.

Nici nu închid ușa bine, că aud o bătaie ușoară în ea.

O deschid și o văd pe Kate cu iubițelul ei. Ea și Hayes formează oficial un cuplu și sunt tot timpul împreună. Kate e îndrăgostită până peste cap, și părinții mei îl adoră.

– Hei, ciao, zic eu, zâmbind.

– Cris, e totul bine? mă întreabă ea, scrutându-mă cu privirea. Continuă să își facă griji pentru mine.

– Da, e totul în regulă. Voi ce mai faceți?

Mergem la o plimbare. Dar voiam să îți spun mai întâi un lucru: duminică, Hayes și familia lui vor lua cina cu noi, mă anunță ea emoționată.

– Deci îi vei cunoaște părinții? întreb eu și zâmbesc fără să vreau.

Kate încuviințează. Ia foarte în serios povestea ei cu Hayes.

– Cris, trebuie să mă ajuți să îmi aleg cu ce să mă îmbrac. Bine?

– Sigur, nu îți face griji! Vei face impresie bună, o asigur eu, iar ei ies din cameră.

Eu nici măcar n-am apucat să îi cunosc pe părinții lui Matt... dar poate că a fost mai bine așa.

Iau telefonul și răspund la mesajul lui Jack. Apoi mă așez pe pat și privirea îmi rămâne la fotografia cu Cass și Trevor.

După cearta aceea urâtă, în afară de e-mailul de la Cass, nu ne-am mai auzit, ceea ce mă doare destul de tare. Ei doi au făcut mereu parte din viața mea...

Iau din nou telefonul, respir adânc și formez numărul lui Trevor.

Intră mesageria vocală.

Mă hotărăsc să îi las un mesaj vocal: „Bună, Trevor, sunt Cris. Am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns, așa că, iată-mă... Voiam doar să îți spun că mi-e foarte dor de tine și de Cass și

că îmi pare foarte rău dacă v-am părut distantă, dar viața mea e un dezastru... Știu că ar putea părea o scuză, dar te asigur că nu e. Îmi doresc să fac parte în continuare din viața voastră și să fiu din nou prietena voastră, ca înainte. Te rog, ba, mai bine zis, *vă rog* să mă iertați. Nu am vrut să vă rănesc."

Apoi se aude semnalul acustic: din fericire, am reușit să spun tot ce voiam.

Sper din toată inima că Trevor va asculta mesajul și că nu îl va ignora doar pentru că e de la mine.

40

E duminică seara şi în scurt timp va sosi întreaga familie Grier, să luăm cina împreună.

Aseară au fost la familia Dallas, iar părinţii lui Nash au făcut cunoştinţă cu familia lui Sam. Ştiu că seara a decurs foarte bine şi că Sam era în al nouălea cer, deoarece s-a confirmat vestea: Nash va petrece vacanţa de Crăciun cu noi, la Aspen! Aşa, Crăciunul va fi şi mai frumos, sunt sigură de asta. Şi va compensa măcar în parte stânjeneala provocată de prezenţa lui Cam.

L-am văzut din nou ieri după-amiază, la Starbucks. În sfârşit reuşisem să îmi scot din minte amintirea sărutului lui neaşteptat şi chiar atunci l-am văzut în acelaşi local în care învăţam la matematică cu Jack.

Eu şi Jack stăteam deja la o masă lângă fereastră când a intrat el. Ne-a văzut imediat şi s-a apropiat ca să ne salute. La scurt timp după aceea a intrat Susan şi a venit şi ea să ne salute, purtându-se neobişnuit de frumos cu noi. Ştiu că se prefăcea, dar Cam părea să o creadă... Ba chiar mi s-a părut mândru de noua ei atitudine.

Tot restul după-amiezii ne-am ignorat reciproc. Sau, mai bine spus, eu şi Jack am învăţat foarte mult, în timp ce Cam ne urmărea fiecare mişcare cu coada ochiului. Părea şi enervat, şi curios.

Aș fi putut să fiu nesimțită și să flirtez cu Jack, ca să îi demonstrez lui Cameron că nu îmi pasă câtuși de puțin de el și de Susan, dar evident că nu am făcut-o.

M-am comportat normal și am încercat să fiu cât mai atentă la explicațiile lui Jack.

Până în urmă cu câteva săptămâni, nu am prea avut de-a face cu el, așa că a fost ciudat probabil pentru Cam să ne vadă dintr-odată împreună, sâmbătă după-amiaza, într-un local din centrul orașului.

– Cris, cum arăt? întreabă Kate dând năvală în camera mea și întrerupându-mi șirul gândurilor. Face o piruetă, ca să îmi arate rochia pe care am ales-o împreună pentru această seară atât de importantă.

E o rochiță verde cu buline albe, cu fustă bufantă, până la genunchi. Îi vine foarte bine.

– Ești foarte frumoasă, Kate! Se vor îndrăgosti de tine.

Se aude soneria, și surioara mea iese valvârtej din cameră, să deschidă ușa.

Eu termin repede cu pregătitul, în timp ce familia lui Hayes intră în casă și face cunoștință cu părinții mei și cu Kate.

Chiar sunt curioasă să îi cunosc. Din motive profesionale, soții Grier călătoresc des prin Statele Unite, de aceea locuiesc la internat Nash și Hayes. Din câte mi-a povestit Sam însă, știu că sunt o familie foarte unită și că soții Grier sunt persoane foarte interesante și drăguțe. Nash și Hayes au și o surioară mai mică, pentru care au o slăbiciune.

Deschid ușa și văd imediat un bărbat fascinant, cu ochii de același albastru incredibil ca Nash și Hayes. Acum știu de la cine i-au moștenit.

Lângă Hayes e o fetiță cu două codițe blonde.

– Hei, zic eu apropiindu-mă de Nash. Am aflat că vei fi de-al nostru de Crăciun!

Îl îmbrățișez cu entuziasm.

După ce facem cunoştinţă, părinţii se duc în sufragerie, iar noi ne îndreptăm spre living. Mă bucur să văd atâtea persoane în casă. Mă uit la Kate şi îmi dau seama că e foarte agitată.

– Aveţi ponei? întreabă micuţa.

Mă uit la Nash, iar el zâmbeşte.

– Nu o băga în seamă, are o fixaţie pentru ponei. Skylynn, oamenii normali nu au ponei în casă, de câte ori să îţi mai zic?

– Întreb ca să fiu sigură, răspunde ea şi se uită în jur.

– Am aflat că te-ai văzut cu Jack ieri după-amiază, îmi zice Nash.

Veştile circulă repede.

– Cine ţi-a spus?

– Cam, răspunde el şi zâmbeşte.

Nu putea să tacă şi el din gură măcar o dată?

– Evident... răspund eu.

– Doar eu ştiu. Ştii doar că e cel mai bun prieten al meu; e normal să îmi povestească anumite lucruri! Deci, eşti cu Jack?

Oare de ce e suficient să ieşi cu cineva în oraş, ca toată lumea să creadă că sunteţi împreună?

– Nu, m-a ajutat la matematică.

– Deci matematica e o problemă de familie, zice Hayes, uitându-se la sora mea.

Râdem toţi, iar Kate îl pocneşte uşor peste braţ. De fapt, nici eu, nici ea nu ne-am descurcat vreodată cu numerele şi, din câte ştiu, nici părinţii mei... Aşa că Hayes nu se înşală.

– Mmm... Eşti sigură că nu e nimic între tine şi Jack? Cam şi-a imaginat cu totul altceva... zice Nash.

Scutur din cap.

– Ce întrebare mai e şi asta? Bineînţeles că sunt sigură. Cameron ar face bine să îşi vadă de treburile lui.

– Aşa e... Deci, cu cine vei veni la petrecerea mea? Nu mai e mult până atunci.

– Încă nu ştiu, poate cu Austin.

– Austin Miller?! De când vă știți voi?

– Vorbim de puțin timp, iar săptămâna trecută m-a condus acasă de două ori. Dar de ce pare toată lumea surprinsă de prietenia mea cu Austin?

– Hei, ne jucăm de-a v-ați ascunselea? întreabă Skylynn, trăgând-o pe Kate de rochiță.

– Ce zici dacă ne jucăm cu Wii? propune sora mea.

Skylynn țopăie emoționată, iar Kate pregătește totul.

– Tu și Sam cum sunteți? îl întreb pe Nash, ca să schimb subiectul.

– Au stârnit ceva valuri ieri după-amiază! zice Hayes chicotind.

Nu mă pot stăpâni să nu râd și eu cu el, în timp ce Nash roșește.

– Fuck you, Hayes, exclamă el.

Skylynn se întoarce brusc, cu mâna la gură, și zice:

– Nash! Nu se vorbește urât!

Reacția ei și felul în care îl mustră pe Nash mă fac să zâmbesc.

– Scuze, Sky, nu se va repeta, răspunde el, cu o expresie cvasi-serioasă.

Ea îl privește cu un aer de reproș, după care se întoarce și apucă telecomanda de la Wii.

Sper ca toată seara să continue așa, deoarece în clipa aceasta mi se pare că toate problemele mele au dispărut.

41

Mai sunt trei ore până la petrecerea lui Nash, iar eu sunt încă în pat şi citesc *Divergent*.

În general, nu îmi place să citesc, dar cartea aceasta m-a vrăjit şi abia aştept să văd cum se va termina.

Îmi vibrează telefonul. E un mesaj de la Austin: „La ora nouă fix sunt la tine."

În ultimele zile, eu şi Austin ne-am apropiat mult şi am devenit amici buni. Ieri după-amiază am ieșit împreună şi chiar m-am simţit bine în compania lui; a trecut foarte mult timp de când nu m-am mai distrat așa bine. Am glumit mult, amuzându-ne pe seama lui Susan şi a profesorilor, şi am vorbit despre vieţile noastre. La sfârşit mi-a propus să mergem împreună la petrecerea lui Nash, iar eu am acceptat imediat: nu aveam chef să merg singură, ar fi fost deprimant. Dacă nu m-ar fi chemat el, i-aş fi propus eu lui să mergem împreună.

„Bine. Pe mai târziu", îi răspund eu şi pun telefonul înapoi pe noptieră.

Încep din nou să citesc din carte, iar când sună alarma, îmi pare rău că trebuie să o abandonez.

Mă uit la hainele din dulap şi mă hotărăsc la o rochie roşie foarte drăguţă, pe care nu am mai purtat-o până acum. E fără bretele şi îmi vine până la jumătatea coapselor. E strâmtă în talie, iar fusta cade moale. Mă duc în baie să mă machiez.

– Cris, mă strigă cineva la intrare.

Ies din cameră, iar în salon îl văd pe Austin. Mă înşel eu sau a venit mai repede?

– Scumpo, a ajuns amicul tău, îmi zice mama.

– Ciao, Austin! Mă duc după poşetă şi plecăm.

Îmi zâmbeşte. E foarte elegant. Îmi iau poşeta şi haina şi mă întorc la el.

– Deci ne vedem mâine, mamă!

Am reuşit să primesc permisiunea alor mei să rămân să dorm la Sam, cu scuza că ne vom întoarce cu Cam cu maşina. Asta îi linişteşte.

– Bine, Cris. Dar să nu uiţi să îmi trimiţi un SMS când ajungeţi la ei acasă. Distracţie plăcută!

O salut cu o îmbrăţişare şi ieşim.

Austin porneşte maşina şi ne îndreptăm spre localul unde se va ţine petrecerea. La radio se aud acordurile unui cântec care îmi place mult: *Black Widow*, al lui Iggy Azalea.

Austin fredonează în ritmul muzicii, iar eu zâmbesc. Simt că în seara asta ne vom distra.

Ajungem în faţa localului, care pare efectiv enorm!

Cred că Nash a invitat o mulţime de persoane.

– Nu e rău, zice Austin.

– E enorm, zic eu uitându-mă la local.

– Neh, sunt și mai mari.

Coborâm din maşină şi ne apropiem împreună de intrare.

Îmi repet că am venit aici ca să mă distrez şi că nu îmi vor face rău câteva pahare de băutură. Sunt mulţi invitaţi şi toate fetele sunt îmbrăcate cu rochii atât de scurte, încât a mea pare lungă prin comparaţie.

– Vrei să dansăm? mă întreabă Austin.

Încuviinţez, iar el mă ia de mână şi mergem în centrul ringului de dans. În acest timp, mă uit în jur după persoane cunoscute. Îl văd doar pe Carter, care dansează cu o tipă, și pe Aaron care pălăvrăgeşte cu Mahogany.

Nici urmă de Matt sau Cam. Mai bine aşa.

Îmi pun mâna pe spatele lui Austin, el mă cuprinde după talie cu braţul, şi începem să dansăm. Mă uit în jur şi văd multe cupluri care se sărută... Fără să vreau, mă gândesc cum ar fi decurs seara aceasta dacă aş mai fi fost împreună cu Matt... Ar fi fost un fiasco total, pentru că sigur s-ar fi enervat din cine ştie ce motiv.

– Eşti foarte drăguţă în seara asta, zice Austin.

– Mulţumesc, zic eu, zâmbind.

– E ciudat că nu te-a invitat nimeni.

– Mă bucur că m-ai întrebat tu.

– Se poate? aud în spatele meu, iar Austin încuviinţează.

Mă întorc şi îl văd pe Cam.

Rămân fără cuvinte. E absolut perfect...

– Ce... ce... mă bâlbâi eu, dar el îmi pune degetul arătător pe buze. Apoi mă prinde de talie.

Trebuie să îmi păstrez calmul şi raţiunea. Îmi pun mâinile pe umerii lui şi rămân destul de distantă.

El zâmbeşte şi clatină din cap.

– Mai aproape, îmi zice şi mă trage spre el.

Începem să dansăm.

– Cum se face că nu eşti cu Jack? întreabă el.

– Cum se face că nu eşti cu Susan? i-o întorc eu fără să mă îndepărtez şi uitându-mă în continuare în spatele lui.

Chicoteşte şi clatină din cap.

– O să mă înnebuneşti.

– Foarte bine.

– Deci, tu şi Miller... şi lasă fraza neterminată.

– Cameron, nu e treaba ta, răspund eu.

Mă strânge mai tare şi mă apropie mai mult de el.

– Ba e! Suntem prieteni. Nu ar trebui să ne spunem tot?

– Of, încetează!

Ridică din umeri şi continuăm să dansăm fără să mai vorbim.

– Îţi vine foarte bine rochia.

Zâmbesc şi dansez în continuare.

– Mulţumesc, şoptesc eu.

– Ştiu că nu e treaba mea, dar tu şi Austin sunteţi împreună?

Evident că mi-a făcut complimentul doar ca să mă îndulcească, dar eu nu mă las păcălită şi păstrez tăcerea.

– Cine tace recunoaşte, zice el.

– Încetează! Nu ar trebui să îţi pese de mine şi de persoanele cu care ies eu. Nu are sens, răspund eu, continuând să dansez, ca să nu atrag atenţia altora asupra noastră.

– De fapt, aşa cum am mai spus, nu îmi pasă câtuşi de puţin cu cine ieşi. Voiam doar să ştiu dacă te-ai culcat cu cineva de când te-ai despărţit de Matt.

Nu îmi vine să cred ce aud.

– Chiar crezi că sunt genul de fată care se culcă cu primul care se nimereşte? întreb eu, îndepărtându-mă de el.

Mă priveşte îngrijorat.

– Nu, haide Cris, ştii că nu voiam...

– Lasă-mă în pace, îl întrerup eu şi plec.

Credeam că mă cunoaşte mai bine.

Mă apropii rapid de tejgheaua cu băuturi, sperând să găsesc ceva tare, care să mă facă să uit lucrurile pe care mi le-a spus.

Iau un pahar la nimereală şi îl dau pe gât, după care apuc altul.

– Ciao, Cris, spune Sam apropiindu-se de mine.

Nash e în spatele ei. Din câte se pare, s-au asortat: Sam poartă o rochie scurtă albastră, foarte strâmtă, iar Nash are jacheta de aceeaşi culoare.

– Hei, zic eu şi mai iau o gură din băutură.

Sam se uită când la mine, când la paharul gol de lângă mine.

– Deci, te distrezi? mă întreabă Nash.

Încuviinţez şi mai iau o băutură.

Sam mă priveşte suspicioasă.

– Cam te căuta. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce la el.

Cu paharul în mână, mă îndepărtez de ei, sperând să nu dau de Cameron în timp ce îl caut pe Austin.

– Iau eu asta, zice Sam, luându-mi paharul din mână.

Oricum îmi voi lua altul mai târziu.

Muzica începe să fie prea tare; mi se învârte puțin capul. Trec printre ceilalți, căutându-l pe Austin, dar nu îl găsesc. Pe unde o fi?

Uite-l! În sfârșit îl văd, înconjurat de un grup de amici. Mă vede și îmi face semn să merg la el. Zâmbesc și mă alătur grupului.

– Oameni buni, ea e Cris, o prietenă de-a mea. Cris, ei sunt Alex, Robin și Camila.

– Îmi pare bine de cunoștință, zic eu.

– De cât timp vă cunoașteți tu și Austin? mă întreabă Alex.

– De puțin, răspunde Austin zâmbind.

– Ești în clasă cu Cameron Dallas și Nash Grier? mă întreabă Camila.

– Da, răspund eu.

– Ce norocoasă ești! zice ea.

Zâmbesc și recunosc că sunt într-adevăr norocoasă că l-am cunoscut pe Nash – dar mi-aș dori să nu îi fi cunoscut niciodată pe Cameron și Matt.

– Ce e, Cami? Nu îți place să fii prietena tipilor din echipa de baschet? o întreabă Robin în glumă.

– Știi că nu asta voiam să spun, răspunde Camila.

– Mergem să dansăm? mă întreabă Austin.

– Da, hai!

Mergem în centrul ringului de dans, iar eu încep să mă mișc sălbatic pe ritmul muzicii. În sfârșit mă distrez și, după alte câteva băuturi, am chiar curajul să mă dau în spectacol în fața tuturor.

Austin zâmbește și dansează.

Simt cum cineva mă prinde de talie și sunt sigură că nu e Austin, care e în fața mea.

Mă întorc și nu mă surprinde deloc când văd cine e.

42

— Ți-am zis să mă lași în pace, repet eu. Nu se poate să fie așa de insistent!

– Haide, nu am vrut să spun toate lucrurile alea.

– Ba mie mi se pare că da.

Austin ne privește și, evident, nu reușește să înțeleagă ce se întâmplă.

– Vrei să îi spun să plece? mă întreabă el.

Cameron chicotește.

– Ce mai vrea și ăsta? Suntem cumva în Matt 2 Răzbunarea? Nu se poate purta așa cu toți băieții cu care mă afișez.

– Poftim? întreabă Austin înaintând.

– Nu e nevoie, mă descurc și singură, îi zic eu zâmbind forțat.

Până și Cameron zâmbește și încuviințează. Ce nesimțit! Apoi întinde mâinile și mă prinde de talie, trăgându-mă spre el. Face mișcarea atât de rapid, că începe să se învârtă totul cu mine și îmi pierd echilibrul preț de câteva secunde. El mă prinde și mă ajută să nu cad.

Clatin din cap, încercând să îmi revin.

– Ai băut? mă întreabă el.

– Nu, răspund eu, fără să îl privesc în ochi.

Îmi ridică bărbia și se apropie încet de mine. Ce are de gând? Mă dau un pas în spate și mă îndepărtez de el.

– Ai băut, zice el. Haide, mergem să luăm o gură de aer!

Mă prinde de încheietura mâinii și mă trage.

– Ba nu, nu îmi zici tu ce să fac!

Îmi smucesc brațul și mă îndepărtez de el.

Mă duc la o masă și îmi iau un pahar plin cu un lichid transparent. Îl duc la gură, dar Cameron mă prinde de braț.

– Cam, încetează! zic eu.

– Îți va fi rău, răspunde el, luându-mi paharul din mână.

– Ce îți pasă ție? Vreau să mă lași în pace!

– Bine, dar i-am asigurat pe părinții tăi că te voi duce acasă în siguranță și nu...

Plec înainte să termine ce vrea să îmi spună. Nu știu încotro mă îndrept, știu doar că vreau să fiu departe de el. Nu îl voi lăsa să îmi strice seara cu paranoia lui. Trec prin fața băii și cineva se ciocnește de mine. Intenționat, aș zice, ținând cont că nici măcar nu își cere scuze.

– Hei, ai grijă! zic eu.

– Cris!

E Susan.

– Scuze... Am crezut că era altcineva.

– Stai liniștită, chiar te căutam.

Tonul vocii și expresia de pe fața ei sunt așa de diferite... chiar pare o fată bună și neajutorată.

– Ăăm... spune ea. Știu că nu a fost niciodată nimic între tine și Cameron...

Glumește?

– Doamne ajută! Nu am de gând să ți-l fur, răspund eu.

Ea zâmbește.

– Mai bine așa. Ai face bine să nici nu încerci. Veți petrece împreună vacanța de Crăciun, așa că, pentru binele tău... Te sfătuiesc să stai în continuare departe de el. E limpede? Ar fi a mia oară când ți-o spun și nu am de gând să îți repet. Sper că lecția cu Matt și Tamara ți-a fost de ajuns... Altfel, să știi că a fost doar un exemplu a ceea ce pot să îți fac. Să nu mai încerci vreodată să te pui cu mine! Ai înțeles?

– Ştiam că nu te-ai schimbat! Oare cum de nu reuşeşte Cameron să vadă ce fel de persoană eşti?

– Nu e treaba ta. E cu mine pentru că mă iubeşte, iar tu...

– Ce se întâmplă? întreabă Cameron venind în spatele meu.

– Purtam o conversaţie frumoasă cu iubiţica ta. Dacă aş fi în locul tău, aş sta cu ochii pe ea, zic eu şi plec.

Vederea începe să mi se înceţoşeze. Am nevoie de aer. Hotărăsc să ies şi să mă aşez pe o bancă afară.

După câteva minute, o văd pe Sam fugind cu lacrimi în ochi! Ce se întâmplă în seara asta?

Mă duc după ea să aflu ce are şi atunci îl văd şi pe Nash ieşind cu respiraţia întretăiată din local! Îmi dau seama că s-a schimbat ceva.

– Ce-ai făcut? îl întreb eu, apropiindu-mă de el.

– Nimic! Dansam singur, iar ea a ieşit brusc în fugă! E beată! Trebuie să o opreşti, pentru că eu nu pot să plec de aici. Sunt singurul responsabil de ce se întâmplă în interiorul localului, aşa că...

Încuviinţez şi fug spre ea. Sper să nu leşin chiar acum.

Dintr-odată o văd oprindu-se şi căzând la câteva zeci de metri în faţa mea.

– Sam! strig eu. Sam! spun din nou, atingând-o pe umăr.

Plânge.

– Ce-ai păţit? întreb eu.

– Nash dansa cu una. M-a lăsat singură acolo, ca pe o idioată, îmi explică ea printre lacrimi.

O ajut să se ridice.

– Haide, chem un taxi şi plecăm! E o seară care merită uitată.

Când coborâm din taxi în faţa casei ei, simt că începe să îmi treacă mahmureala, dar mă doare oricum foarte tare capul şi mi-e foarte somn. Dacă aş putea, m-aş culca pe stradă.

Sam deschide uşa şi urcăm scările spre camera ei.

– L-am părăsit pe nesimţitul acela, repetă ea a zecea oară.

– Bine, zic eu şi o ajut să se dezbrace şi să se întindă pe pat.

În timp ce o acopăr, continuă să spună lucruri care nu au sens, după care, brusc, nu mai zice nimic şi adoarme.

Casc şi îi scriu un SMS mamei, ca să o anunţ că sunt acasă la familia Dallas. Apoi mă duc să caut un loc în care să mă întind, deoarece abia mă mai ţin pe picioare.

Ies din camera lui Sam şi intru într-una goală. Mă bag sub cuvertură, închid ochii şi adorm în câteva secunde.

43

Mi se pare de-a dreptul imposibil să deschid ochii, iar patul din dimineaţa aceasta mi se pare mai comod ca de obicei. Mă răsucesc sub aşternuturi şi simt respiraţia caldă a cuiva pe faţă.

Deschid ochii şi văd gura întredeschisă a lui Cameron.

Mă stăpânesc să nu ţip de spaimă. Nu se poate, nu din nou! Dar ce caută aici?

Îmi amintesc că am intrat într-o cameră aseară, convinsă că nu era a lui Cam.

Respir adânc şi încerc să îmi păstrez calmul. Mă mişc încet, ca să mă dau jos din pat fără să îl trezesc, dar îmi dau seama că e prea târziu pentru asta când îl aud gemând şi mişcându-se.

Zâmbeşte uşor, se ridică sprijinindu-se pe coate şi se freacă leneş la ochi.

Fără să vreau, sunt fascinată de el. Deşi abia s-a trezit, este ciufulit tot şi are cearcăne, e totuşi perfect.

— Bună ziua, şopteşte el, continuând să zâmbească, de parcă ar fi o situaţie cât se poate de normală.

— Ce cauţi aici? întreb eu încet.

Regret imediat că am pus o întrebare aşa de prostească.

Chicoteşte şi îşi pune din nou capul pe pernă.

— E camera mea, eu ar trebui să te întreb pe tine ce cauţi aici.

Pufnesc când îl aud şi mă dau jos din pat. Abia după ce mă ridic în picioare îmi dau seama că sunt îmbrăcată cu un tricou de-al lui. Din nou.

– Nu te-ai simțit prea bine aseară, zice el ridicându-se la rândul lui și făcându-mă să roșesc. Are doar boxeri pe el.

– În ce... În ce sens? întreb eu privindu-l cum trece prin fața mea și deschide dulapul ca să își aleagă niște haine.

– Nu îți amintești?

– Îmi amintesc că am adus-o pe Sam acasă și că după aceea m-am culcat.

– Atât? izbucnește el în râs, amuzat.

Simt că încep să mă înfurii și încerc să mă concentrez preț de câteva secunde pe ultimele amintiri de aseară, dar în zadar.

– Vrei să îți povestesc? întreabă el.

De fapt, abia aștept să o facă, ca să pot ieși și eu din cameră. Mi-e aproape imposibil să fiu lângă el. De fiecare dată când îi întâlnesc privirea, când îi văd zâmbetul, corpul meu, respirația și creierul mi se blochează. Îmi simt doar inima care bate așa de tare, încât am impresia că o să îmi sară din piept.

Încuviințez și aștept să aflu.

– De fapt, nu sunt prea multe de povestit, zice el și continuă să râdă, enervându-mă. La un moment dat, eu și Susan am plecat de la petrecere pentru că voiam să fim puțin singuri. Întrucât ai mei nu sunt în oraș, am venit aici ca să... Ei bine, cred că ai înțeles de ce... Dar când am intrat în cameră, Susan te-a văzut în patul meu. Evident că s-a gândit imediat la ce e mai rău și și-a ieșit din fire. Când ai auzit-o urlând, te-ai trezit și ai început să o insulți într-un hal fără de hal. Din fericire, am reușit să o trimit de aici, iar tu...

Îmi ridic privirea, încercând să îl fac să continue. De ce s-a oprit?

– Și eu... Ce anume? întreb eu.

– Ai rămas să dormi aici și atât, răspunde el, mutându-și privirea.

Îmi fac griji pentru lucrurile pe care i le-am spus lui Susan și mă gândesc la cum va reacționa când ne vom vedea la școală.

– Ce i-am spus? întreb eu, aşezându-mă pe saltea.

– Insulte cam grele, cu siguranţă din pricina alcoolului, mă ironizează el.

– Glumeşti, nu-i aşa? întreb eu, sperând să îmi confirme, dar el doar clatină din cap şi se aşază lângă mine.

– S-a despărţit de mine, zice el.

A! Grozav! Deci aseară s-au întâmplat foarte multe lucruri. Aş vrea aşa de mult să îmi amintesc totul.

– De ce? întreb eu.

– Pentru că i-am spus să plece când a încercat să îţi răspundă şi pentru că era sigură că vreau să mă culc cu tine.

– Eu... Îmi pare rău, mint eu. De fapt, deşi n-ar trebui, explodez de bucurie în interiorul meu.

– O, nu face nimic... La cum o ştiu eu, se va întoarce târâş la mine.

– Eşti cam sigur pe tine, glumesc eu.

Râde și e aşa de frumos să îl aud râzând dimineaţa devreme, încât cred că ar putea înlocui uşor cântecul meu preferat.

– În sfârşit! Cameron a încercat să te trezească de vreo cinci ori fără să reuşească! zice Sam intrând în cameră. Mă uit imediat la Cam, care îmi face cu ochiul. Mi se pare evident că nici măcar n-a încercat să mă trezească.

– Hai să iei micul dejun, îmi zice ea. Și poate ai vrea să te schimbi; părinţii mei ar putea ajunge dintr-o clipă în alta.

Mă îmbrac rapid şi mă duc în bucătărie.

– Cris, cafea? mă întreabă Sam când trec pragul uşii.

Încuviinţez şi mă aşez pe un scaun înalt.

– Cum e cu Nash? o întreb eu.

Din zâmbetul ei îmi dau seama că s-a rezolvat totul.

– Păi, azi-dimineaţă m-a sunat şi am lămurit lucrurile. Nu ştiu ce m-a apucat aseară... Zici că eram posedată! Nu îmi amintesc mare lucru.

– Voi două ar trebui să beți mai puțin și să gândiți mai mult înainte să vorbiți, zice Cam privindu-ne. Evident că se referă la reacția mea cu Susan.

– Ce înțelept ești! zice Sam chicotind.

– La naiba, răspunde Cameron. Glumesc, adaugă el rapid când mă vede încruntându-mă la el.

Termin de luat micul dejun, îi salut pe Sam și pe Cam și mă întorc acasă.

Marți dimineață vom pleca spre Colorado și am doar două zile la dispoziție să fac ultimele cumpărături și să pregătesc totul pentru plecare.

44

Zborul până la Denver a fost scurt, sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că, din fericire, am dormit tot timpul. Acum mai trebuie doar să mergem cu maşina la Aspen.

Părinţii noştri au închiriat două maşini, câte una de familie. Apuc mânerul valizei şi mă îndrept spre maşina alor mei.

– Unde te duci? mă întreabă Cameron.

– În maşină, cu familia mea? răspund eu ironic.

– Nu, zice el.

– Ba da, răspund eu.

– Ba nu. Părinţii noştri merg cu o maşină, iar eu, tu, Sam şi Nash cu alta.

– Şi cine a hotărât asta?

– Kate, răspunde el, arătând spre ea.

Mă uit urât la ea, iar ea, intuind despre ce e vorba, îşi întoarce privirea şi urcă rapid în maşină cu adulţii.

Îmi pun valiza în portbagaj şi mă aşez lângă Cameron, puţin supărată că va trebui să stau lângă el mai bine de trei ore, până vom ajunge la destinaţie.

– Sunteţi pregătiţi pentru cea mai frumoasă vacanţă din viaţa voastră? exclamă Cameron.

– Daaa, uau, ce frumos, zic eu fără pic de entuziasm şi alegându-mă imediat cu o privire criminală din partea lui.

Timpul trece foarte încet și nu doar pentru că mă uit întruna la ceas, ci şi pentru că e o tăcere jenantă în maşină. Se aud doar Sam și Nash care chicotesc din când în când privind vreo fotografie găsită pe Internet.

Pufnesc și îmi reazem capul de geam.

– E totul în regulă? întreabă Cam, întinzând mâna spre butoanele care ajustează căldura.

– Da, sunt doar obosită. Cred că încă plătesc pentru mahmureala de sâmbătă.

– Da, de fapt, chiar erai într-o stare proastă... Nici acum nu îți amintești nimic din seara aia? Mă privește preț de câteva secunde, după care își întoarce privirea spre drum.

– Nu, răspund eu. V-ați împăcat?

Nu spune nimic. Știu că a înțeles la cine mă refer.

– Încă nu, dar sunt sigur că mai devreme sau mai târziu mă va suna ca să își ceară scuze, zice el, sigur pe sine.

Sinceră să fiu, sper să fie supărată pe el toată vacanța asta de schi, pentru că mă tem că altfel voi da de ea în Aspen.

– De ce mă întrebi? întreabă el curios, iar din tonul lui îmi dau seama că e convins că aş fi geloasă.

– Nu știu... Mă tem să nu îi fi spus lucruri prea grele și nu aș vrea ca relația voastră să se termine din cauza mea.

Chicotește.

– De ce râzi? îl întreb eu nervoasă.

– De când îți pasă ție de mine și de Susan? Nu erați dușmance sau ceva de genul?

– Nu suntem dușmance... nici măcar nu știu cum să explic! Pur și simplu mă urăşte din motive pe care nu le înțeleg.

– Oricum, nu ar trebui să îți faci griji pentru mine și Susan. Mai degrabă gândește-te la Austin. Vei reuși să stai departe de el o săptămână întreagă? mă întreabă el ironic.

– Eu și Austin suntem doar amici, răspund eu, ridicând vocea.

– Scuze, puteți vorbi mai încet? Eu și Sam încercăm să ne uităm la un film, zice Nash, scoțându-și căștile din urechi și aplecându-se ușor în față.

– Și atunci de ce ai venit la petrecere cu el? continuă Cameron, ignorând cererea prietenului lui.

– Dar cu cine ar fi trebuit să vin? Singură?

Nu îmi răspunde. Dă doar muzica mai tare, iar eu dau mai încet.

Cearta noastră continuă preț de câteva secunde, până când, pufnind tare, Cameron se dă bătut.

– Scuze, dar mă doare capul, șoptesc eu, deși nici măcar nu știu de ce îmi cer scuze.

– Nu îți face griji, răspunde el zâmbind.

Mă uit pe geam și îmi dau seama că vom ajunge curând în Aspen, ceea ce mă bucură foarte tare.

Urcăm pe munte și la fiecare curbă simt cum mi se face și mai rău. Închid ochii și încerc să îmi controlez respirația.

– E totul în regulă? mă întreabă Cameron.

Deschid ochii și îl văd cum mă privește îngrijorat.

– Ei bine... Să zicem doar că nu îmi plac deloc curbele.

Mă prinde de mână.

– Dormi puțin. Când te vei trezi, vom fi ajuns deja la destinație.

Fac exact cum îmi spune el și mă trezesc doar când simt că cineva îmi scutură brațul.

– Am ajuns, șoptește Cam.

Mă uit în jurul meu. În fața noastră, într-o liniște suprarealistă, văd un șir de vile înconjurate de copaci acoperiți de zăpadă. Peisajul este superb, pare desprins din poveste.

Cobor din mașină și încerc să nu țip din cauza frigului înțepător. Cu siguranță că muntele nu este habitatul meu natural.

Îmi iau valiza și o târăsc cu greu până la vila noastră. Cameron mă privește amuzat și nu mișcă un deget ca să mă ajute.

Nici nu intru bine, că mă trezesc într-o sufragerie enormă, foarte călduroasă şi primitoare, cu un şemineu mare în care tata încearcă deja să aprindă focul.

– Cum a fost pe drum, scumpa mea?

– Am dormit, aşa că aş spune că bine.

– În ce cameră vrei să o duc? întreabă Cameron, luându-mi valiza din mână. Oh, domnule Evans, nu mi-am dat seama că sunteţi aici!

Nu mi-am imaginat că este un actor aşa de priceput. Gestul acesta prefăcut de politeţe este o capodoperă în procesul lui de peţire.

– Cameron! Spune-mi Simon, zice tata, zâmbindu-i uşor.

Ies din cameră, ca să nu mai fiu nevoită să particip la acest spectacol enervant. Urc scările şi intru în prima cameră goală pe care o găsesc. Are două paturi, deci va fi perfectă pentru mine şi Kate.

– Cred că asta e bună. Mulţumesc că mi-ai urcat valiza, zic eu, întorcându-mă spre Cam.

– Nu ai pentru ce! Evident că mă aştept să fiu răsplătit, răspunde el, ieşind din cameră şi făcându-mi cu ochiul.

Zâmbesc tâmp, în timp ce încerc să admir priveliştea de la fereastră.

– O alegere foarte bună, îmi zice Sam, privind uimită camera enormă. Mă duc să o aleg şi eu pe a mea înainte să mi-o fure Cameron şi Nash, zice ea, lăsându-mă singură.

Mă aşez pe marginea patului, să văd dacă am primit vreun apel sau vreun mesaj. Nimic.

Las telefonul la încărcat şi cobor la parter, să mă aşez lângă şemineu. Nu sunt deloc obişnuită cu o astfel de temperatură. Îmi iau o pernă de pe canapea şi mă aşez pe jos, în faţa focului.

– Da, bineînţeles, într-o săptămână... Da, e cu mine... Nu, ascultă-mă... Cum vrei tu.

Îl aud pe Cameron apropiindu-se, iar zgomotul paşilor lui pe scări se aude tot mai tare. Mă gândesc că încearcă să vorbească liniştit cu Susan, ceea ce e imposibil, ţinând cont de faptul că ea nu e deloc o persoană liniştită.

Îl aud intrând în sufragerie. După câteva secunde, îşi pune o pernă lângă mine şi se aşază.

– O să îngheţăm în casa asta. Îşi freacă mâinile în faţa focului, ca să se încălzească mai repede.

– Aşa e... Vorbeai cu Susan?

– Da. În ultima vreme e mai insuportabilă ca de obicei, răspunde el exasperat.

Îmi duc mâinile îngheţate la buze şi suflu peste ele.

Simt cum Cameron mă urmăreşte cu privirea şi, când mă întorc, îl văd zâmbind dulce.

Se întinde uşor şi mă prinde de mâini.

– Lasă-mă pe mine!

Suflă uşor peste palmele mele şi mă străbate un val de căldură. A fost de ajuns să mă atingă şi am uitat de frig. La un moment dat, se opreşte şi îmi sărută delicat mâna caldă.

– E mai bine? întreabă el zâmbind.

Mi-e teamă să deschid gura. Sunt sigură că voi începe să mă bâlbâi şi să zic lucruri fără noimă, aşa că doar încuviinţez din cap.

– Hei... zice Sam intrând, iar eu mă trag imediat în spate. Scuze, adaugă ea, uitându-se la Cameron. Cei mari zic să mergem în bucătărie să mâncăm ceva.

Pleacă stânjenită.

– Băgăcioasă, ca întotdeauna, zice Cam ridicându-se şi ajutându-mă şi pe mine să mă ridic.

Odată în picioare, dau să mă îndepărtez, dar el continuă să mă ţină strâns de mâna stângă. Apoi, cu o atitudine protectoare, o vâră, ţinându-mă încă de ea, în buzunarul de la hanoracul lui.

– O ţin la cald, îmi zice el zâmbind.

45

Prânzul s-a terminat repede și a decurs totul bine, mai puțin un lucru: părinții noștri se tot holbau la mine și la Cameron, care se uită lung din când în când sau îmi șoptea chestii stupide la ureche, făcându-mă să râd.

– Deci, ce facem în după-amiaza asta? întreabă John, tatăl lui Sam și al lui Cam.

– De ce? Trebuie neapărat să facem ceva după șapte ore de călătorie? Nu cred că e o idee bună, zice Sam.

Sunt de acord cu ea. A fost o dimineață obositoare, iar la cât de frig e afară, categoric aș prefera să rămân în casă, în fața focului.

– Știu că e un sat foarte drăguț prin apropiere. Am putea da o tură prin el, sugerează Cam, iar mie îmi vine să arunc cu o farfurie după el.

Tatăl meu se ridică de pe scaun, se întoarce spre noi și ne zice:

– Fiecare face ce vrea. Dacă are cineva chef să viziteze împrejurimile, să vină cu noi, iar ceilalți pot rămâne liniștiți în casă.

Așa, tată! Eu și Sam ne uităm rapid una la cealaltă și ne punem de acord din priviri.

– Da, așa mi se pare corect. Dacă vreți să veniți cu noi, ar trebui să vă îmbrăcați mai gros, sugerează domnul Dallas.

Ne ridicăm de la masă. Eu, Sam și Kate pregătim sufrageria pentru o după-amiază de filme de Crăciun și de groază... Da, nu

ştiu de ce, dar Sam s-a hotărât să aducă şi o colecţie de filme *de groază*.

– Ne trebuie mai multe perne, pături, ceva de băut şi de ronţăit, zice Sam.

Ne împărţim sarcinile. Eu trebuie să pregătesc ceaiul şi să recuperez câteva pachete de chipsuri de pe drum. Dau drumul la aragaz şi pun ibricul plin cu apă pe foc.

– Sunteţi nişte leneşe, zice Cameron venind după mine în bucătărie.

– Poate că da, dar în timp ce eu voi sta la cald, întinsă pe canapea, sorbind dintr-un ceai fierbinte, tu vei fi afară, murind de frig.

– Să ştii că s-au inventat gecile groase, căciulile de lână, cizmele impermeabile, care ţin mai cald ca o pătură, îmi zice el ironic.

– Crede-mă că e nevoie de altceva ca să îmi ţină de cald!

Ridică din sprânceană şi zâmbeşte răutăcios.

Se postează în faţa mea şi mă prinde de talie.

Feţele noastre sunt foarte aproape, iar respiraţiile noastre aproape că se confundă, şi trebuie să fac eforturi să nu intru în panică.

– Ştiu eu o metodă prin care te-aş încălzi imediat, şopteşte el, apropiindu-se încet de buzele mele, cu zâmbetul lui perfect, ca de obicei.

E dezarmant de frumos, aşa că stau locului şi aştept ca buzele lui să le atingă uşor pe ale mele.

– Cam! Simon propune... Ups... ne întrerupe Nash.

Mă întorc spre aragaz cu o dezinvoltură prefăcută.

– Ce vrei? întreabă Cameron nervos.

– Întrucât doar noi, bărbaţii, vrem să dăm o tură prin jur, Simon zice să mergem să bem ceva într-un bar. Voia să ştie dacă îţi convine, îi explică Nash, bâlbâindu-se stânjenit.

Mă uit la Cam, care în clipa aceasta respiră adânc.

– Explică-mi un lucru: ai venit doar ca să îmi spui pros... Se opreşte câteva secunde ca să se liniştească şi încheie spunând: Da, e bine.

Din fericire îi sună telefonul, întrerupând tăcerea. Fără să ezite, Cameron iese din încăpere să răspundă.

Aşa cum îmi imaginam, Susan nu are nici cea mai mică intenţie de a-l lăsa în pace.

– Nu îi va mai da o altă şansă, zice Nash, ca şi când mi-ar fi citit gândurile.

Eu doar încuviinţez şi mă întorc din nou la ibric.

– Îmi pare rău... Pentru mai devreme, vreau să zic, şopteşte Nash.

– Nu îţi face griji! Nu se întâmpla nimic important, răspund eu şi îmi dau seama din privirea lui că a înţeles.

– Nu minţi, Cris! S-au prins toţi că e ceva între voi. Personal, cred că aţi fi perfecţi unul pentru celălalt.

– Putem să fim perfecţi unul pentru celălalt, dar asta nu înseamnă că vom fi împreună. Adevărul este că el încă o iubeşte pe Susan şi, atâta timp cât ea va fi între noi, nu va putea exista nimic între noi doi, îi explic eu.

– Mmm... eşti convinsă de asta? Eu nu aş fi aşa de sigur. Cred însă că ar trebui să faci un pas spre el şi să îi spui ce simţi.

Dau să răspund, dar Cameron se întoarce în bucătărie şi se apropie rapid de mine, sărutându-mă uşor pe obraz şi lăsându-mă fără cuvinte. Bineînţeles, nu e prima dată când face aşa ceva, dar acum... parcă e diferit.

– Trebuie să plecăm, zice el întorcându-se spre prietenul lui.

– Gândeşte-te bine, îmi sugerează Nash şi iese din bucătărie.

Și uite aşa, ca prin magie, tot restul după-amiezii mă gândesc la Cam, la ce simt pentru el şi la situaţia creată între noi.

– Nuuu!!! strigă Sam dintr-odată, făcându-mă să tresar.

De când am început să ne uităm la *The Calling*, ea și Kate strigă întruna de frică și speculează încontinuu cu privire la cum se va termina filmul.

– O, Doamne, Cris, nu pot să cred! Te-ai așteptat la una ca asta?

Îmi ridic privirea spre televizor și îmi dau seama că filmul s-a terminat. Nu spun nimic. Practic, n-am văzut nimic din el.

– De ce te întreb, oare? Nici măcar nu știi despre ce vorbesc! Cris, ce se întâmplă? mă întreabă Sam îngrijorată.

– Nimic.

– Sigur, *nimic*. Nash mi-a spus să îți stau aproape, că nu te simți bine. Știu că Matt te-a rănit tare, dar, crede-mă, cu cât îl uiți mai repede, cu atât va fi mai bine, mă sfătuiește ea, înțelegând complet greșit starea mea de spirit. Știu că e dificil, dar ar trebui să te concentrezi pe persoanele care ar putea să te facă cu adevărat fericită și cred că ai înțeles la cine mă refer.

Ar înțelege oricine că se referă la fratele ei.

Băiatul acela e cea mai mare dilemă a mea și a reușit să mă facă să îmi pierd capul după el din prima zi în care l-am cunoscut. Poate că Nash are dreptate. Ar trebui să îi spun ce simt.

Se deschide ușa și îi aud în sfârșit pe băieți întorcându-se din excursia lor. Mă întorc și îi privesc. Sunt toți, mai puțin Cameron.

– Scumpa mea! E totul bine? V-ați distrat? întreabă tata în timp ce își dă jos jacheta.

– Da, ne-am uitat la un film, răspund eu, privind în continuare spre ușă, sperând să se deschidă din nou curând.

– Nu vine. A rămas la bar cu o blondă cu care părea să se cunoască foarte bine, îmi spune Nash, imediat ce pleacă tata.

– *Cu o blondină? Alta?* Mereu a avut doar iubite blonde... Se poate așa ceva? întreabă Sam, dându-și ochii peste cap.

– Carly nu era blondă, o corectează Nash.

– Și nu era nici iubita lui, dacă e să vorbim cinstit, adaugă Sam nerăbdătoare.

Nu e prima dată când aud despre această fată. Recunosc că sunt foarte curioasă de povestea ei cu Cameron.

– Cine e Carly?

– O fată pe care Cameron nu o va uita niciodată, răspunde Nash, punând capăt discuției și privând-o complice pe Sam.

Felul în care aceasta își pleacă privirea mă face să îmi imaginez numai lucruri rele.

De vreme ce Cameron e cu altă tipă, mă duc la mine în cameră și mă întind pe pat, încercând să îmi distrag atenția cu niște muzică.

Mă bag sub pături, iau telefonul... Și găsesc o notificare de la Lexy:

ȘTIRI DE CRĂCIUN

Vacanța a început de curând și, totuși, am deja foarte multe știri. Din câte se pare, Matt și Cris nu mai sunt un cuplu, dar nou-sosita nu a pierdut ocazia și a făcut noi cuceriri. De fapt, a fost văzută în compania frumosului Austin Miller, ca să nu mai pomenim că, zilele acestea, ea și Cameron petrec o vacanță grozavă la munte.

Dragi cititori, ce credeți? Nu vi se pare ciudat că e a doua oară când Miller și Dallas împart aceeași fată? Se repetă oare povestea sărmanei noastre Carly?

Revin curând cu detalii. Lexy

Fiind sigură că va citi, scriu rapid un comentariu: „VEZI-ȚI DE TREBURILE TALE!"

Închid telefonul și îl pun pe noptieră.

Gândurile îmi sunt întrerupte de zgomote la parter. Îmi imaginez că e Cameron, care tocmai s-a întors. Nu a întârziat așa tare.

Mă ghemuiesc la căldură, sub pături şi închid ochii, sperând să adorm cât mai curând. Mâine va fi o zi foarte lungă.

Însă, din păcate, mi se năruieşte orice intenţie de a dormi.

– Dormi? mă întreabă Cam, dând buzna în cameră.

Ies din aşternuturi şi zâmbesc. El închide uşa în urma lui şi se aşază pe pat.

– Ai primit mesajul?

Încuviinţez.

– Mă întreb de ce continuă să ne tortureze aşa... la urma urmei, ce îi pasă dacă merg la dans cu Austin sau dacă familiile noastre îşi petrec vacanţele împreună?

– Se pare că viaţa ei e aşa de plictisitoare, că trebuie să se ia de noi ca să se distreze puţin.

– Nu înţeleg însă un lucru... Partea de la sfârşit, cu tine, Austin şi Carly... Ce vrea... încerc eu să îi cer explicaţii, dar el mă opreşte.

– Nu e nimic important. E o poveste veche şi nimeni nu se mai gândeşte la ea, zice el.

Zâmbesc, iar el îmi întoarce zâmbetul.

– Susan m-a sunat şi şi-a cerut scuze.

Din tonul vocii lui înţeleg că nu glumeşte. Şi înţeleg şi că probabil i-a răspuns cu „Bine, hai să ne împăcăm, pentru că te iubesc."

– Mă bucur pentru tine, zic eu, întorcându-mi privirea de la el.

– I-am spus că trebuie să mă gândesc, deoarece relaţia mea cu ea mă oboseşte şi nu vreau să continui aşa.

– Sunt sigură că vei reuşi să faci alegerea corectă.

Priveşte în gol preţ de câteva secunde, ca şi cum s-ar gândi ce să facă, după care mă prinde de mână, mi-o strânge uşor şi răspunde:

– Da, aşa cred şi eu.

Se ridică în picioare, se apleacă să mă sărute pe obraz şi îmi şopteşte:

– Noapte bună.

– Cum de ai rămas la bar? îl întreb când ajunge la uşă.

– Verişoara mea, Cara. Nu am văzut-o de mult timp şi m-am oprit să vorbesc puţin cu ea. De ce? întreabă el zâmbind şiret.

– Nu te-am văzut întorcându-te cu ceilalţi şi eram curioasă ce s-a întâmplat, răspund eu cu o nonşalanţă prefăcută.

– Sigur... Cum să nu, chicoteşte el.

– Du-te la culcare, Cameron, zic eu amuzată.

– Noapte bună, geloaso!

Apuc o pernă şi o arunc după el. El se fereşte şi iese din cameră.

Mă cuibăresc din nou sub pături şi adorm zâmbind larg şi simţindu-mă inexplicabil de fericită.

46

Lumina soarelui străbate prin fereastră, deranjându-mi somnul. Mă uit la ceasul deşteptător de pe noptieră şi mă hotărăsc că mai bine mă aranjez puţin şi cobor la parter ca să iau micul dejun.

În bucătărie îi găsesc pe Nash, Sam şi Cam mâncând şi pălăvrăgind.

– Bună, îmi zice Nash zâmbind.

– Hei, zic eu.

– Este ciocolată caldă, îmi spune Sam şi arată spre blat.

Încuviinţez şi mă duc să îmi iau o cană curată, să îmi pun nişte ciocolată.

Apoi mă aşez în faţa ei şi lângă fratele ei.

– Ai dormit bine? mă întreabă Cam.

Încuviinţez în timp ce suflu în ceaşcă. Atunci îmi dau seama că îi vibrează telefonul pe masă şi citesc imediat numele persoanei de la care tocmai a primit mesaj.

– Susan? întreabă Nash privindu-l.

– Da, nu se mai opreşte. Continuă să mă întrebe ce am hotărât.

– Evident că nu a înţeles că, atunci când i-ai spus că ai nevoie de puţin timp ca să te gândeşti, nu te refereai la câteva ore.

Sam chicoteşte, şi eu îi urmez exemplul.

Cameron blochează ecranul telefonului şi îşi sprijină braţul pe spătarul scaunului meu, după care îşi pune mâna pe umărul meu şi mă trage spre el.

Simt că ziua începe bine.

– V-aţi trezit deja? zice tata intrând în bucătărie.

– Deci, sunteţi pregătiţi pentru o zi splendidă pe pârtia de schi? întreabă domnul Dallas, făcându-mă să îmi vărs ciocolata pe mine.

Nu îmi place deloc să schiez sau, mai bine spus, nu îmi mai place... După ce am căzut groaznic când eram mică, nu am mai vrut să schiez şi cu siguranţă că nu voi începe din nou azi.

– Da, tot anul am aşteptat să mă dau cu snowboardul! exclamă Cameron emoţionat.

– Daaa!!! zice şi Nash, bătând palma cu el.

– Eu voi face poze, zic eu.

Cameron se întoarce brusc spre mine.

– *Ba nu. Tu vei schia cu noi.*

– Exclus.

– Mergeţi să vă pregătiţi! strigă mama.

Când suntem gata, ne urcăm în maşini. Eu, Sam şi Nash ne aşezăm pe locurile noastre. Îmi cuplez centura, aşteptându-l pe Cameron, care nu se ştie pe unde e.

Când urcă în sfârşit în maşină, îmi zâmbeşte dulce.

– Ce e? întreb eu curioasă.

– Eşti atât de drăguţă îmbrăcată aşa, răspunde el uitându-se lung la mine.

– Nu aş vrea să vă întrerup... dar părinţii voştri au plecat deja, zice Nash fluturând o mână prin faţa ochilor lui Cameron, ca să îl readucă cu picioarele pe pământ.

– Deci, pregătiţi pentru schi? întreabă Cam, venindu-şi în fire şi pornind maşina.

– Daaa! exclamă entuziasmaţi Sam şi Nash.

Între timp, eu scot camera foto ca să fac câteva poze de probă.

Mă întorc spre ei.

– Zâmbiţi!

– Să nu îmi spui că vei face asta toată ziua, zice Cam cu ochii la drum.

Mă întorc şi mă aşez liniştită pe scaun.

– Ba da, ţinând cont că nu schiez, răspund eu, îndreptând obiectivul spre el.

– Of, haide, va fi distractiv, insistă el.

Profilul lui Cameron are ceva aparte şi fascinant... Îi fac mai multe poze în timp ce se concentrează pe condus.

– Nu prea cred. Singura mea distracţie pe ziua de azi va fi maşinăria asta... Sau cel mult sania, zic eu râzând.

– Sania e pentru copii mici, răspunde el, distrându-se pe seama mea.

– Păi, atunci voi face doar poze.

Zâmbeşte şi clatină din cap.

Pârtia nu e departe şi ajungem în câteva minute.

Când ne dăm jos din maşină, rămân uimită de frumuseţea locului.

– Uau, şoptesc eu.

– Dar... e enorm! zice Sam arătând spre un brad uriaş aflat nu departe de locul în care am parcat noi.

Bineînţeles! Mâine e Crăciunul. Aproape că am uitat.

– Să mergem! strigă Nash, întorcându-se spre Sam.

În timp ce ceilalţi schiază, eu imortalizez peisajul, decoraţiile de Crăciun şi orice altceva mi se pare un subiect bun. Îi fac câteva poze şi lui Kate, care m-a pus să jur că îi voi face fotografii frumoase pe care să le încarce pe diverse reţele de socializare şi să le arate amicilor ei.

Între coborâri, Cameron se apropie de mine.

– Eşti sigură că nu vrei nici măcar să încerci?

– Foarte sigură.

– Bine, atunci pregăteşte-te măcar pentru patinoar, mă îndeamnă el.

– Patinoar? De ce?

– Doar nu credeai că te voi lăsa să faci poze toată ziua, fără să te văd căzând măcar o dată? mă ironizează el îndepărtându-se.

Nici nu apuc să mă gândesc că e una dintre cele mai proaste idei pe care le-a avut vreodată, că mă trezesc deja în palatul de gheață, numărând minutele ce trec... lent, precum orele dintr-o zi de școală.

E prima dată când patinez. Ceilalți par experți și alunecă foarte dezinvolt și sigur pe gheață. Eu, în schimb, nici nu mai știu de câte ori am căzut.

Cel mai enervant e că sunt persoane care râd fără reținere de fiecare dată când cad. Mă doare tot corpul și mor de rușine! Vreau să fiu din nou în Miami Beach, la căldură și la plajă!

Când în sfârșit doamna Dallas ne spune că ar fi timpul să ne întoarcem acasă, mi se pare că aud un cor de îngeri cântând *Aleluia*, atât sunt de fericită.

– Nu a fost chiar așa de rău, zice Cameron, încercând să nu râdă împreună cu Nash.

De când am urcat în mașină mă tot iau peste picior.

– Băieți, opriți-vă. Nu sunteți deloc drăguți, îi mustră Sam, pocnindu-l ușor cu pumnul în umăr pe Nash.

– Și, în plus, pentru informația voastră, în ultimele cinci minute am reușit să patinez fără dificultate, punctez eu.

Nesuferiții ăștia doi izbucnesc în râs, ca și cum aș fi spus o glumă.

– De când se cheamă împlântatul patinelor în gheață și mișcatul ca un pinguin „a patina"?

Nu are sens. Cred că ne vom lua peste picior toată vacanța.

– Sunteți insuportabili, zic eu prefăcându-mă supărată și concentrându-mă pe luminițele colorate care împodobesc ușile și acoperișurile caselor.

47

Restul drumului până acasă l-am străbătut în tăcere, ascultând pe fundal *Heart Like Yours*, de la Willamette Stone.

Nash și Sam au adormit și nu am putut să nu imortalizez momentul.

Ajungem primii acasă, deoarece părinții noștri s-au oprit la supermarket să cumpere mâncare.

Imediat ce pun piciorul în vilă mă simt ușurată. E minunat să intri de la frigul de afară la o căldură primitoare.

Săptămânile trecute, când mi-am imaginat această călătorie, eram convinsă că avea să meargă totul prost, că avea să fie un dezastru, dar m-am înșelat. Împreună cu prietenii mei, timpul zboară, iar Cameron mă face mereu să râd.

Nu m-am mai simțit așa veselă de mult timp.

Mă întind pe canapea și mă uit la fotografii pe ecranul camerei. Din când în când izbucnesc în râs, amintindu-mi anumite momente.

Cel mai frumos a fost când Sam a început să pozeze cu Kate. Cameron și Nash se băteau cu bulgări și, la un moment dat, Nash s-a ascuns după Sam. Bulgărul de zăpadă a nimerit-o drept în față, iar eu am apăsat pe buton chiar atunci.

Restul serii se scurge liniștit. E ajunul Crăciunului și, pentru prima dată de când îmi amintesc, am renunțat la cina noastră tradițională, rezultat al originii italiene a mamei mele, în

favoarea unei cine rapide. Ce noroc că am amânat petrecerea pe mâine, pentru că astăzi a fost o zi foarte plină.

În sfârşit sunt în pat, cufundată într-o tăcere absolută, deoarece toţi din casă dorm, şi mă gândesc la Cass şi Trevor, şi la Cameron, gânduri pe care le-am cenzurat în timpul zilei.

E oficial: a devenit obsesia mea. Mă foiesc în aşternuturi, căutându-mi o poziţie mai comodă, dar nu mi se face somn. Cuvintele lui, faţa lui, zâmbetul lui, expresiile lui amuzante şi serioase continuă să se amestece în mintea mea.

Mă hotărăsc să mă duc la parter, să beau ceva cald. Cobor uşor scările şi intru în bucătărie, ca să îmi pregătesc un ceai de muşeţel.

După ce îmi umplu ceaşca, mă duc să mă aşez în faţa căminului. Din bucătărie până în sufragerie, podeaua scârţâie şi sper să nu fi trezit pe nimeni.

Când ajung în salon, observ că a mai avut cineva aceeaşi idee ca mine şi stă pe o pernă în faţa focului. Se întoarce: e Cam.

– Ăăm... Scuze, nu voiam să te deranjez. Plec imediat, îi zic eu.

– Nu, nu, rămâi.

Hotărăsc să îl ascult şi mă aşez lângă el.

Suflu în ceaşcă, să răcesc ceaiul de muşeţel şi, ca data trecută, mă uit la telefonul lui. Pe ecran văd o fereastră de chat deschisă.

– Mi-a scris Susan, mărturiseşte el.

– Şi ce v-aţi spus?

Pun ceaşca pe jos, cu mâna tremurândă.

– De toate, sincer să fiu. Îşi pleacă privirea spre telefon. După ce m-a insultat şi acuzat de lucruri pe care nu le-am făcut, mi-a cerut scuze şi apoi a trecut la vorbe dulci. După care mi-a pus întrebarea crucială: dacă sunt pregătit să mă împac cu ea.

– Şi... ce ai hotărât?

Nici nu îl întreb bine, şi mă copleşeşte un sentiment de nelinişte. Sper cu toată fiinţa că a hotărât să îşi vadă de viaţă şi să o lase în pace pe Susan, pentru că nu îl merită.

– Încă nu știu, dar nu am de gând să continui cu povestea noastră. Vreau să dau pagina și să am alături o persoană mai potrivită pentru mine, recunoaște el, privindu-mă duios.

– Bine faci, zic eu, întinzându-mi cu curaj mâna și atingând-o pe a lui.

După câteva secunde mi-o trag înapoi și apuc iarăși ceașca.

– Cum era viața ta în Los Angeles? mă întreabă el dintr-odată.

Doar gândindu-mă la vechea mea viață simt un gol enorm în interior.

– Dacă ar trebui să o definesc într-un singur cuvânt, aș spune „perfectă". Chiar era. Eram mereu binedispusă, fără griji, mă distram și, mai ales, îi aveam pe cei mai buni prieteni ai mei, zic eu pipăind pandantivul pe care mi l-a dăruit Cass.

– Nu, Cris. Nu au fost niciodată prietenii tăi dacă nu te mai caută și nu îți răspund doar pentru că locuiești la kilometri depărtare de ei, șoptește Cam cu privirea la focul din șemineu.

Nu spun nimic, sperând ca discuția să se încheie de la sine. Mă face să sufăr când vorbește așa despre Cass și Trevor.

– Poate că toți avem nevoie să luăm lucrurile de la capăt în această vacanță de Crăciun. Oricum... Cred că e timpul să mă duc la culcare, zice el aplecându-se ușor și sărutându-mă pe obraz.

Când își desprinde buzele de pe pielea mea, respirația mi se accelerează, și situația se agravează când se oprește la câțiva centimetri de gura mea.

În acest moment, buzele acelea sunt ca niște magneți care mă pun la încercare. Nu rezist, tentația e prea puternică, iar el o știe. Abia acum îmi dau seama că sunt în încurcătură, deoarece simt foarte clar că ar fi de ajuns un singur sărut de-al lui ca să îmi pierd complet controlul.

Într-un colțișor îndepărtat al creierului meu se strecoară teama că mâine toate lucrurile vor fi ca înainte și că sărutul acesta, ca toate celelalte, nu va însemna mare lucru.

Gurile noastre se caută una pe cealaltă cu tandrețe, de mai multe ori, până când Cameron își ia mâna de pe fața mea și mă trage spre el.

Îmi pun mâinile pe ceafa lui și îmi afund degetele în părul lui. Sărutul devine tot mai intens, respirațiile tot mai scurte, iar temperatura din cameră, categoric, tot mai ridicată.

Cameron îmi prinde coapsele cu mâinile, făcându-mă să tremur.

În clipa aceasta, totul e perfect: buzele noastre se întâlnesc, trupurile noastre se găsesc... Și telefonul lui Cameron începe să vibreze.

Romantismul clipei s-a destrămat, așa că întinde brațul după telefon, să vadă cine e.

Eu, între timp, așezată deasupra lui, încep să mă simt foarte stânjenită. Încerc să mă ridic, dar el nu mă lasă.

– Așteaptă, durează doar câteva secunde, șoptește el.

– Cine e? întreb eu, văzându-l concentrat să răspundă cu un mesaj apelului pierdut.

– Susan.

Într-o clipită m-am ridicat și mă îndepărtez de el.

– Unde te duci? mă întreabă el.

– E târziu. Mai bine mă duc la culcare.

– Da, ai dreptate, încuviințează el uitându-se la ceas și urmându-mă la etaj.

Când ajung în fața camerei mele, pun mâna pe clanță, intenționând să mă închid cât mai repede în spatele ușii, dar Cam mă prinde cu delicatețe de braț și mă întoarce spre el.

Într-o clipită, buzele noastre se caută din nou, într-un sărut prelung, pur și simplu perfect.

– Crăciun fericit, micuțo, șoptește el, mângâindu-mă dulce pe obraz.

– Crăciun fericit, Cam, îi răspund eu zâmbind.

48

Azi-noapte am visat doar momentele superbe petrecute cu Cameron. Ar trebui să fiu în al nouălea cer şi, totuşi, în timp ce cobor scările la micul dejun, am un presentiment ciudat, ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva... Neputând să îl definesc mai bine, respir adânc şi mă concentrez pe vocile care se aud din bucătărie.

– Ce aveţi de gând să faceţi astăzi? îi întreabă mama pe ceilalţi.

– Criiisss! strigă Sam, alergând spre mine şi îmbrăţişându-mă tare. Crăciun fericit!

– Şi ţie! zic eu, urându-le apoi la fel şi celorlalţi.

– Ne-am gândit să vă lăsăm să faceţi ce vreţi voi. Noi, adulţii, vom da o tură prin zonă. Dacă vreţi, puteţi veni cu noi, sugerează mama.

Sam şi Nash nu par prea entuziasmaţi de propunere.

– Cred că vom găsi lucruri drăguţe de făcut şi în Aspen, răspund eu.

Cameron intră în bucătărie zâmbind larg.

– Crăciun fericit! zice el tare, iar Sam dă fuga să îl îmbrăţişeze.

– Primul nostru Crăciun împreună, frăţioare!

Poate să îmi spună de un miliard de ori că nu ţine la sora lui, că nu îl cred. Din felul în care o priveşte se vede clar că e fericit că în sfârşit a rezolvat lucrurile cu ea.

Cât despre mine, recunosc că sunt destul de jenată de ce s-a întâmplat azi-noapte.

Știu foarte bine că nu a însemnat nimic pentru el... Așa că, de ce sper cu toată ființa să fie adevărat contrariul?

Când îmi întâlnește privirea, se trage din îmbrățișarea lui Sam și vine la mine.

– Crăciun fericit din nou, șoptește el, strângându-mă tare în brațe și sărutându-mă pe buze.

Sam, Nash, Kate și mama se holbează la noi și jur că, dacă nu aș zâmbi tâmp, aș avea ochii la fel de mari ca ai lor.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Cam se sprijină de blatul din spatele nostru și mă cuprinde după talie.

Mă pișc, ca să mă asigur că nu visez, cum se întâmplă de obicei: e adevărat, iar eu sunt încă șocată.

Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui.

– De ce sunteți așa de tăcuți? zice el brusc.

Atunci, ca prin magie, își întorc toți privirile de la noi și încep să se uite în jur, ca și când ar căuta ceva.

– Ăăm... Dacă mă gândesc bine, cea mai bună variantă ar fi să mergem toți la o plimbare prin centru. Poate ar fi mai bine să rămânem în zonă, nu-i așa? Am putea merge la shopping sau la o plimbare... se bâlbâie mama agitată.

Încuviințează toți, tăcuți.

– Bine, atunci fuga să vă pregătiți, plecăm imediat după masă.

Sperând la o clipă de liniște în care să îmi dau seama ce s-a întâmplat, mă îndepărtez și eu.

Din nefericire, Cam mă urmează, intră în cameră și închide ușa după el.

– Ce-ai pățit? întreabă el, așezându-se pe marginea patului.

– Ăăm... Nu știu. Îmi... Îmi explici ce-a fost chestia aia de mai devreme...?

Sunt aşa de confuză, că nici măcar nu reuşesc să formulez o frază logică.

– Care chestie? Sărutul?

Uite-l! Iarăşi zâmbetul acela irezistibil! Clatin din cap ca să nu mă las distrasă.

– Ah, nu? Atunci?

– Nu, nu am clătinat din cap din cauza asta. Da, la sărut mă refeream. Fir-ar să fie, sunt aşa emoţionată...

– Credeam că după aseară... Dar dacă nu îţi convine, în regulă, e bine şi aşa.

Din câte se pare, nu sunt singura care nu se exprimă coerent. Deci, să vedem... Oare Cameron încearcă să îmi spună că, după sărutul de aseară, credea că am devenit mai mult decât nişte prieteni? Cu toată situaţia dintre noi?

– Credeai că suntem împreună? întreb eu cu voce tremurătoare.

El nu zice nimic, cu privirea plecată în pământ, gândindu-se la întrebarea pe care i-am adresat-o.

– Ce prost sunt, nu-i aşa? zice el ridicându-se brusc de pe pat.

– Nu, nu eşti prost.

Îl opresc imediat, ca să nu stric totul.

– Ba da, sunt. Am făcut o gafă în bucătărie. Le voi explica totul, nu îţi face griji.

– Nu ai de explicat nimic nimănui, şoptesc eu şi mă apropii de el să îl sărut.

– Voi lua asta drept un „nu te-ai înşelat, şi mie îmi place de tine“, chicoteşte el îndepărtându-se de buzele mele.

– Copii, grăbiţi-vă dacă vreţi să veniţi cu noi! strigă mama de pe coridor.

– Pot să îţi spun ceva? mă întreabă el.

Jur că dacă îmi mai şopteşte vorbe dulci la ureche leşin chiar acum.

– Mama ta are o voce uşor enervantă.

E imprevizibil şi deloc evident. Asta îmi place la el.

– Nu e adevărat, răspund eu, luându-i apărarea mamei, și îl pocnesc ușor cu pumnul în braț.

Apoi iese din cameră, iar eu închid ușa ca să mă schimb.

Dau să urc în mașină, dar mi se blochează fermoarul de la geaca antivânt. Urăsc când se întâmplă asta.

– În întârziere, ca de obicei, nu-i așa? mă tachinează Cam în spatele meu. După care adaugă: Stai că te ajut eu. Poftim, gata. Ești foarte neîndemânatică, zice el și mă sărută pe frunte.

– Noi două trebuie să vorbim mai târziu, îmi zice Sam.

– Bineînțeles, am fi putut să rămânem acasă! Ne-am fi distrat mai bine, zice Cameron și pornește mașina.

– Haide, nu e o idee rea să dăm o tură prin magazine.

Încerc să fiu pozitivă.

– Atâta timp cât sunt cu tine, mi-e bine oricum, șoptește el, strângându-mi mâna și sărutând-o.

Pe drum lăsăm muzica să umple tăcerea, iar eu și Sam cântăm cântecele pe care le auzim la radio.

După ce ajungem la destinație, parcăm și ne dăm jos din mașină.

– Acum veți vedea cel mai frumos pom de Crăciun din Statele Unite! zice mama în timp ce intrăm pe străduțele din centru.

Rămân puțin mai în urmă, ca să îmi pun fularul și mănușile, și Sam vine rapid spre mine.

– Povestește-mi, povestește-mi! Cum v-ați cuplat? Ți-a cerut-o el? Te rog, spune-mi că nu vă veți despărți niciodată, că nu știu dacă voi mai suporta altă fată ca Susan!

– Sinceră să fiu, nici măcar eu nu știu ce s-a întâmplat... Ieri seară ne-am sărutat, dar credeam că nu a însemnat nimic pentru el... La fel ca dățile trecute.

– Stai așa! Dățile trecute? V-ați sărutat și *altă dată* și ai avut curajul să nu îmi spui nimic? mă întreabă ea șocată.

– Nu credeam că era important! Nici unul dintre noi nu am acordat importanță. Aseară s-a întâmplat din nou și, cum

ți-am spus, am crezut că s-a terminat acolo. Am fost la fel de surprinsă ca voi când m-a sărutat azi-dimineață.

Sam nu zice nimic și își duce mâna la bărbie, ca și când mi-ar analiza fiecare cuvințel.

– Mmm... Așa se explică de ce era binedispus... zice ea, bulversându-mă.

– Despre ce vorbești?

– S-a întâmplat ca, din când în când, Cameron să se comporte ciudat. Venea acasă și se apuca să gătească sau să își facă curat în cameră, sau chiar vorbea cu mine fără să mă insulte. Acum înțeleg de ce.

Nu cred deloc că purtarea lui „ciudată“ ar fi avut de-a face cu mine. Ni se întâmplă tuturor să avem zile bune, în care totul merge bine și în care vrem să fim mai buni sau să facem lucruri care de obicei nu ne plac.

– În orice caz, sunt supărată pe tine! zice ea în glumă.

– Haide, Sam, nu o lua așa!

Fără să se răzgândească, ridică bărbia, se întoarce pe călcâie și se duce direct spre Nash. Ce tipă!

În timp ce înaintăm, standurile devin tot mai frecvente. Rărim pasul, ca să vedem ce vând. Ador produsele de Crăciun!

– Sam te-a interogat deja? întreabă Cameron apropiindu-se de mine.

– Da, răspund eu și îl iau de mână.

El zâmbește și roșește.

Mă opresc în fața unui stand și mă uit mai bine la niște cerceluși din nucă de cocos făcuți de mână, în timp ce Cameron scoate telefonul din buzunarul de la geacă și respinge al enșpelea apel de la Susan.

Nu cred că există persoană mai insistentă ca ea.

Dar el continuă să se uite la ecran... Ca și cum și-ar dori ca Susan să fie aici... Nu cred că aș suporta nici măcar ideea asta, așa că mă întorc și îi ajung pe ceilalți din urmă.

Îmi văd de drum până ne oprim să admirăm pomul de Crăciun enorm care se înalță în mijlocul unei piețe.

În timp ce toți fac poze, prefer să mă așez pe o bancă și să fiu puțin pe cont propriu.

Dar Cameron vine imediat la mine.

– Ce se întâmplă? mă întreabă el fără să mă privească în ochi.

Nu vreau să îl mint, așa că îi explic pe scurt situația.

– Mai devreme, când eram împreună, am observat că te uitai melancolic la imaginea lui Susan pe ecranul telefonului. Cameron, te rog să fii sincer! Chiar simți ceva pentru mine? Sau e doar un fel de tactică pentru a o uita pe Susan sau pentru a o face geloasă? Te rog, nu aș suporta să fiu luată din nou peste picior. Dacă e să se înfiripe ceva între noi, vreau să aibă o fundație solidă... cum ar fi fidelitatea, în primul rând.

El nu spune nimic preț de câteva clipe și se uită la familiile noastre care continuă să râdă și să facă poze, ca și cum pomul acela ar fi special.

– Îți amintești ce ți-am zis aseară? Că amândoi avem nevoie să punem punct trecutului și să o luăm de la capăt? Tocmai asta intenționez să fac, îmi amintește el dintr-o suflare. Știu că probabil ți se pare ciudat, pentru că în ultimele luni m-am purtat urât cu tine sau te-am provocat întruna, dar adevărul este că voiam doar să am o scuză ca să fiu lângă tine și să înțeleg ce se întâmplă cu mine. Pentru prima oară, după mult timp, ai reușit să readuci la viață sentimente puternice și să mă faci să uit o perioadă tristă din viața mea, care m-a schimbat pentru totdeauna.

Spunând asta, își bagă mâna în buzunarul de la geacă și scoate un săculeț cu doi cerceluși din cocos, chiar cei la care mă uitasem înainte să îl văd cu telefonul în mână.

– M-am gândit că îți vor plăcea, zice el apropiindu-se de urechea mea și punându-mi unul. Mă gândeam că ai plecat din

cauza lui Susan şi ştiu şi că nu va fi uşor să te conving că sunt sincer.

Nu observasem până acum gaura din lobul lui drept, aşa că am rămas destul de surprinsă când şi-a pus fără dificultate celălalt cercel. Îmi amintesc un vis ciudat... Călătoream spre noua mea viaţă în Florida, cu mai bine de două luni în urmă. Îmi amintesc doar imagini neclare, printre care un tip cu un cercel în lobul drept, un fel de semilună... Revăd imaginea în mintea mea şi simt că mi se strânge inima.

– M-am gândit că va trebui să te conving cumva că nu mă prefac şi că sunt sincer. Vreau să uit trecutul şi toate problemele aferente. Vreau să îmi văd de viaţă cu tine alături. De când te-am văzut prima dată m-am gândit întruna la tine şi, începând de atunci, viaţa mea nu a mai fost la fel. Cris, vreau să o iau de la capăt. Şi vreau să o fac împreună cu tine.

Fiecare cuvânt al lui îmi merge drept la inimă, care îmi bate tot mai tare.

– Cerceii aceştia, zice el, mângâindu-mi lobul urechii, ne vor aminti întotdeauna de ziua aceasta. Ne vor aminti de începutul nostru. Pentru că asta eşti pentru mine: începutul noii mele vieţi.

Nu ştiu ce să spun; reuşesc doar să mă apropii de el şi să îl sărut.

Cameron a transformat ca prin magie această sărbătoare în cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

După ce am luat un prânz foarte gustos într-un restaurant de lux din centru, ne întoarcem la vila noastră. Ziua este pe sfârşite şi mai avem doar de deschis cadouri în faţa şemineului, după care va fi trecut şi acest Crăciun.

Ajunşi acasă, eu şi Cam ne ducem în camera mea, să ne odihnim puţin.

– Mă simt puţin singur aici, zice el, întins pe patul meu, în timp ce eu stau pe jos, cu laptopul în poală, şi navighez pe Internet.

– Ce faci? Citeşti ziare? Vorbeşti serios? chicoteşte el, apropiindu-se de obrazul meu.

– E o chestiune de obişnuinţă. În fiecare seară verific ce s-a întâmplat în Los Angeles şi în Miami, îi explic eu, în timp ce el continuă să mă sărute uşor pe obraz şi pe lobul urechii.

– Nu ştiam că ai gaură în ureche, îi zic eu.

– Am avut şi eu perioada mea de „băiat rău“, doar că atunci purtam expander, răspunde el, cuprinzându-mă cu braţul după talie. Oh, uite! Altă idioată care a murit de la o supradoză.

Curioasă, fac click pe ştirea pe care mi-o arată. Mi se opreşte inima când citesc numele fetei moarte: Cassandra Patcher.

Cass.

49

În tăcere, citesc repede articolul, incapabilă să îi pricep cu adevărat sensul. Creierul mi-e încețoșat și, când văd fotografia lui Cass la capătul paginii, mă prăbușesc.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe față și nu pot respira.

Retrăiesc cele mai frumoase momente petrecute alături de ea: cum ne-am întâlnit, prima zi de școală, în care ne-am ținut tot timpul de mână, de teamă să nu pățim ceva, promisiunile pe care nu am reușit să le ținem, nopțile pe care le-am petrecut consolându-ne sau povestindu-ne reciproc secrete pe care nici astăzi nu le-am împărtășit altcuiva, ci doar una alteia.

A fost a doua mea soră... O adoram și așa va fi mereu.

– Cris... șoptește Cameron, strângându-mă tare în brațe.

– E numai vina mea! Dacă nu aș fi plecat la Los Angeles, ar fi încă în viață!

„Nu se simte bine! Iar tu nu ți-ai dat seama de nimic!" mi-a spus Trevor când am vorbit ultima dată.

Telefonul! Trebuie să îl sun pe Trevor, să pricep ce naiba s-a întâmplat în timp ce nu eram acolo și de ce nu mi-a spus niciodată că are probleme cu drogurile. Plâng în hohote, iar lacrimile nu se mai opresc.

Formez numărul și aștept să îmi răspundă.

Nimic.

Încerc din nou. Tot va trebui să îmi răspundă mai devreme sau mai târziu! Cass era cea mai bună prietenă a mea, fir-ar să fie!

Nu răspunde. Intră mesageria vocală.

„Trevor! Cum naiba ai putut face aşa ceva? De ce nu mi-ai spus? Credeam că suntem prieteni! Ştiu că mă consideri responsabilă de moartea lui Cass, dar nu eu am ales să plec şi o ştii prea bine. Am fost obligată să vă părăsesc! Tu, în schimb, ai rămas acolo și ce ai făcut? Nimic. Nu i-ai fost alături! E şi vina ta dacă a ajuns aşa şi a murit! M-ai auzit? Te urăsc!"

Închid şi izbucnesc din nou în plâns. Nu pot să cred că mi-am descărcat pe el toată furia.

Dau cu telefonul de pământ; mâinile îmi tremură, faţa mi-e schimonosită. Rămân în picioare respirând adânc, încercând să mă calmez, chiar dacă ştiu că va fi imposibil.

– Cameron, mă poţi lăsa singură?

Fără să ţină seama de ce i-am spus, se ridică de pe pat, se apropie de mine şi îmi cuprinde faţa cu mâinile.

– Nu te voi lăsa singură; ai nevoie de cineva care să îţi fie alături în momentul acesta... Iar eu sunt lângă tine, răspunde el încet.

Îmi acopăr faţa cu mâinile şi el mă îmbrăţişează strâns.

– Şşşt, şopteşte el, mângâindu-mă pe spate.

– E... numai vina mea, zic eu printre suspine.

– Nu, nu e. Nu ai nimic de-a face cu această poveste.

– Ba da. Dacă nu aş fi plecat, ar fi încă în viaţă.

Cam mă priveşte acum drept în ochi.

– Nu mai spune prostii! Poate că lucrurile s-ar fi întâmplat altfel dacă nu ai fi plecat, dar nu înseamnă că nu ar fi păţit nimic. Nu ştii ce s-a întâmplat între timp, ce tip de probleme a avut... Și, oricum, nu ai de unde să ştii că dacă i-ai fi rămas alături ai fi putut să o salvezi.

Într-un fel, are dreptate, dar nu pot să nu mă gândesc că, în parte, cel puţin este vina mea.

– Încearcă să te calmezi, nu mai poţi face nimic acum.

– Trebuie să îmi iau rămas-bun de la ea, pentru ultima dată. Trebuie să mă duc la Los Angeles ca să îmi iau adio de la ea.

Cam mă priveşte fix şi îmi dau seama că nu e de acord cu această idee. Şi totuşi, fie că îi place sau nu, trebuie să o văd pe Cass. Şi să vorbesc cu Trevor.

– Dacă simţi că asta trebuie să faci, atunci fă-o, şopteşte el.

Acum trebuie să găsesc un mod de a-mi convinge părinţii să mergem la Los Angeles.

– Ce mai ziceţi voi...? Hei, scumpa mea... E totul în regulă? mă întreabă mama intrând chiar atunci în cameră.

– Nu, şoptesc eu şi îl văd pe Cameron ridicându-se şi ieşind, ca să ne lase singure.

– A murit Cass, zic eu când se închide uşa.

– Poftim? spune ea şocată.

– Da, am citit pe Internet. Mamă, trebuie să mă întorc la Los Angeles! o implor eu, convinsă că poate înţelege.

– Dumnezeule... Cum se poate aşa ceva? Părea o fată foarte liniştită... Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva de la Cassandra.

– Mamă, la înmormântare... Trebuie să fiu prezentă! Te rog!

– Cris, nu putem pleca aşa, pe neaşteptate... Cassandra a fost o persoană importantă pentru noi toţi şi vom merge la Los Angeles imediat ce vom putea... dar mă îndoiesc că se va întâmpla săptămâna asta, răspunde ea serioasă.

– Mamă, dar trebuie să mă duc!

– Cris... Cass nu mai e... E normal să fii şocată, micuţa mea... Voi vorbi cu tata şi vedem ce e de făcut... Tu, între timp, nu trebuie să te laşi afectată şi să îţi vezi de viaţa ta...

În cazul în care voia să mă liniştească şi să mă convingă să nu mă duc, cuvintele ei au avut efectul opus asupra mea.

– Nu înţelegi! Lasă-mă în pace! îi strig eu, forţând-o să iasă din cameră.

Doar nu crede că durerea mea va dispărea aşa, pur şi simplu! Mă voi duce în California chiar în noaptea aceasta; îmi voi cumpăra bilet cu banii pe care i-am strâns ani de zile.

Caut pe site-urile liniilor aeriene. Voi reuşi.

Ies din cameră şi îmi propun să îmi vin în fire. Apoi, la noapte, după ce se vor fi culcat toţi, cumva, voi ajunge la aeroport şi voi lua primul avion spre Los Angeles.

Cobor scările, iar Sam vine fuga spre mine şi mă îmbrăţişează.

– Îmi pare rău, şopteşte ea.

O strâng tare în braţe şi încerc să îmi stăpânesc lacrimile.

În sufragerie sunt şi soţii Dallas, care pălăvrăgesc cu ai mei, iar Cameron stă lângă ei.

– Cris, am aflat ce s-a întâmplat. Ne pare foarte rău de prietena ta, spune domnul Dallas.

Nu răspund, ca să nu mă pierd din nou cu firea.

– Te simţi mai bine acum? mă întreabă soţia lui.

Încuviinţez şi mă duc în bucătărie, ca să fiu puţin singură.

– Ce ţi-a spus mama ta? zice Cameron imediat ce mă aşez pe un scaun şi pornesc televizorul.

Respir adânc.

– Că, momentan, nu mă poate lăsa să mă duc. Şi că trebuie să mă resemnez, răspund eu absentă.

Se aşază în faţa mea şi mă priveşte confuz.

– Şi tu eşti în regulă cu asta? întreabă el.

Încuviinţez şi dau pe MTV.

Mă priveşte în continuare fix şi sper să nu îşi dea seama că plănuiesc să fug.

Seara se scurge destul de liniştită, dar deschiderea cadourilor se dovedeşte a fi un moment foarte dureros. Mă forţez să fiu veselă, dar, de fapt, aş vrea doar să mă eliberez plângând. La un moment dat, cred că Kate şi-a dat seama. Am observat că mă priveşte pieziş şi că face tot posibilul ca să fie pe lângă

mine. Şi ea a fost foarte apropiată de Cass şi a rămas profund tulburată de moartea ei.

Acum sunt în camera mea, Kate doarme şi, din fericire, are somnul profund. Încerc să sparg puşculiţa cu economiile mele făcând cât mai puţin zgomot.

Iau o foarfecă, o înjunghii cu o lovitură surdă şi se deschide.

Kate continuă să doarmă adânc, dar cineva sigur s-a trezit. Îmi dau seama când uşa de la cameră se deschide.

– Ce naiba...? întreabă Cameron tare.

– Şşşt! Vrei să îi trezeşti pe toţi? îi şoptesc eu, ridicându-mă să închid rapid uşa.

Între timp, Kate s-a întors pe partea cealaltă şi a început din nou să sforăie.

– Ce faci? mă întreabă el încet.

– Nu e treaba ta. De ce eşti treaz la ora asta? Ţi se pare normal să intri aşa? Şi dacă dormeam goală?

Ridică din umeri.

– Aş fi fost foarte fericit.

– Of, te rog, taci din gură! îi spun eu pe un ton plângăcios, scoţând banii.

– Ce-i rău în asta? Sunt iubitul tău, e normal să vreau...

– Am zis să taci! repet eu, acoperindu-i gura cu mâna.

El chicoteşte şi se aşază pe patul meu. După care, văzând ce am în mână, se încruntă.

– Ce vrei să faci cu äia? Să pleci din ţară şi să dispari pentru totdeauna?

– Ceva de genul. Trebuie să mă duc la Los Angeles.

Când îşi dă seama că vorbesc serios, îi piere zâmbetul.

– Dar nu poţi face aşa ceva.

– Ba pot.

– Şi cum te gândeşti să ajungi la aeroport, să îţi cumperi bilet şi toate cele?

– Voi ajunge. Între timp, încearcă să mă acoperi: spune că nu ai văzut şi nu ai auzit nimic.

– Ah, eu nu acopăr pe nimeni.

Mă uit urât la el, sperând să înţeleagă că am nevoie de ajutorul lui.

– Nu ar trebui să fii dispus să faci orice ca să fiu fericită, ţinând cont că eşti iubitul meu?

– Ba da, dar ar trebui şi să te protejez. Aşa că voi veni cu tine, răspunde el, sărutându-mă rapid pe obraz.

– Nu, nu, stai aşa... Ce-o să faci? întreb eu, surprinsă.

– Vin cu tine. Sunt sigur că altfel ai da de necazuri. Îmi face cu ochiul. Haide, pregăteşte-te, dacă vrei să pleci în noaptea asta, zice el apoi, sărutându-mă pe frunte.

Ştiu că ceea ce voi face nu e corect, dar nu mă interesează. Trebuie să îmi iau un ultim rămas-bun de la Cass şi ştiu că ea ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul meu.

Uşurată de faptul că îl voi avea alături pe Cam, îmi umplu rapid un ghiozdan, iar el se duce la el în cameră să facă acelaşi lucru.

– Eşti gata? se întoarce el şi mă întreabă după câteva minute.

Strângem totul şi încercăm să ieşim cât mai silenţios din cameră. Dacă se trezeşte Kate, planul meu se năruieşte imediat.

Înainte să plec, le las părinţilor mei un bilet.

Draga mea mamă, dragul meu tată,

M-am hotărât să mă duc la Los Angeles. Nu o pot lăsa pe Cass să plece aşa... A fost cea mai bună prietenă a mea. Când am avut nevoie, mi-a fost mereu alături, iar acum e rândul meu să îi fiu alături şi să îmi iau un ultim rămas-bun de la ea. Iertaţi-mă.

Vă iubesc,
Cris

Închidem uşa şi, după ce aranjăm lucrurile în portbagaj, urcăm în maşină.

– Scandalagioaica mea, șoptește Cameron strângându-mi mâna. Va fi totul bine!

Știu că o zice ca să îmi dea curaj și chiar reușește preț de câteva secunde.

– Ești sigur că vrei să vii cu mine? Va fi mare tămbălău când ne vom întoarce.

– Îl vom înfrunta împreună, zice el și pornește mașina. Acum hai la aeroport.

Pornește navigatorul și, după ce trece Denver ca destinație, ne pornim. Nici nu vreau să îmi imaginez ce față va face mama când va citi biletul mâine.

50

Am reușit să ne cumpărăm biletele exact la timp; mai erau doar trei locuri disponibile. Măcar o dată în viață trebuie să recunosc că am avut noroc.

Nu am avut probleme nici la controalele de siguranță: nimeni nu a bănuit nimic.

După două ore și jumătate de zbor aterizăm la Los Angeles. E ciudat să fiu din nou aici și e și mai ciudat să mă întorc aici cu Cameron.

– Bun, și acum... încotro? întreabă el, uitându-se în jur.

Am la mine cheia de la fosta noastră casă; ai mei nu au reușit încă să o vândă, așa că mă gândeam să facem o oprire acolo.

– Să luăm un taxi, zic eu, îndreptându-mă grăbită spre ieșire.

Clima e unul dintre motivele pentru care îmi place la nebunie acest oraș minunat. Nu contează că suntem în luna decembrie și în alte părți se moare de frig; aici, temperatura rămâne blândă douăsprezece luni pe an. Din punctul acesta de vedere, e mereu frumos aici.

Străbătând străzile, îmi amintesc momentele petrecute cu Cass și Trevor... Mă doare să știu că nici unul dintre ei nu mă va aștepta acum în fața casei. Din punctul acesta de vedere, Los Angeles nu va mai fi niciodată locul pe care îl consideram „casa mea".

– Am ajuns, zice taximetristul.

Plătim cursa și coborâm din mașină.

– Nu vom dormi pe jos, sper? întreabă Cam.

Știu că încearcă doar să minimalizeze lucrurile.

– Nu cred. Am lăsat casa mobilată și ne-am luat doar lucrurile esențiale, răspund eu, căutând cheia în rucsac.

Nici nu intrăm bine, că mă podidesc lacrimile: e exact așa cum mi-o aminteam.

– Păi, dacă nu te superi, aș vrea să dorm puțin, e ora patru dimineața, zice Cam lăsând jos rucsacul și întinzându-se.

– Nu ai reușit să te odihnești deloc în avion? îl întreb eu.

– Păi, n-a fost deloc ușor cu copilul din spatele meu, care îmi dădea șuturi în scaun, și cu doamna de lângă mine care putea a ceapă, răspunde el, făcându-mă să zâmbesc.

Evident, întrucât ne-am cumpărat biletele în ultimul minut, nu am avut locuri apropiate.

– Vino cu mine.

Urc scările spre dormitorul părinților mei, care are un pat mai mare și mai comod.

Deschid ușa, și el se aruncă pe saltea.

– Nimic nu se compară cu un pat mare, după scaunul acela îngrozitor din avion.

După care se ridică și se dezbracă, rămânând în boxeri.

Încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic și mă apropii de pat, să mă bag sub pătură.

Cam mi se alătură și își pune brațul musculos peste talia mea, trăgându-mă spre el, până când spatele meu se lipește de pieptul lui. După care își ridică capul și mă sărută scurt pe gât.

– Noapte bună, micuțo, șoptește el.

Respir adânc.

– Noapte bună, Cam.

În realitate, se dovedește a fi imposibil să adorm: mă tot foiesc în așternuturi, copleșită de gânduri. Imagini cu Cass

care rătăceşte prin parcul în care i-au găsit trupul neînsufleţit, care dansează cu necunoscuţi şi se droghează mi se succed obsesiv prin minte, până când hotărăsc să mă ridic, ca să nu îl trezesc şi pe Cam.

Mă duc în baie să mă spăl pe faţă cu apă rece, apoi cobor la parter şi scot din valiză pliculeţele de ceai şi biscuiţii pe care i-am adus de la Aspen.

Deschid telefonul să văd dacă am deja apeluri sau mesaje, dar, din fericire, nu găsesc nimic.

– Unde crezi că pleci? mă întreabă Cameron.

– De cât timp eşti treaz?

– De când te-ai ridicat din pat. Speram că vei veni înapoi la somn.

Zâmbeşte şi vine spre mine cu braţele întinse.

– Nu reuşeam să mă odihnesc şi voiam şi să mănânc ceva, şoptesc eu, în timp ce el mă sărută scurt, de mai multe ori, pe gât.

Atingerea buzelor lui moi pe pielea mea are ceva paradiziac. Când îşi ridică uşor capul, să mă sărute cu pasiune, mă gândesc că mi-aş dori să fiu trezită în fiecare dimineaţă într-un mod aşa de dulce.

– Deci, ce ai de gând să faci azi? mă întreabă el, apropiindu-se de blat şi scoţând un biscuit.

– Mai întâi aş vrea să trec pe-acasă pe la Cass şi să vorbesc cu mama ei... Să o întreb când va fi înmormântarea, ca să programez întoarcerea...

Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la Aspen înainte să se termine vacanţa de schi, ca să nu pierdem zborul spre Miami.

În timpul micului dejun, ne uităm încontinuu la telefoane: până acum, nu am primit nici un mesaj de ameninţare de la mama.

Ne îmbrăcăm şi, după ce ne asigurăm că e ordine în casă, ieşim şi încuiem uşa.

– Casa lui Cass e departe? mă întreabă Cam.

– Nu... Am locuit mereu aproape, îi explic eu, coborând vocea la sfârşitul frazei.

Mă copleşeşte un sentiment de melancolie.

Cameron mă ia de mână şi îmi zâmbeşte blând. Apoi, brusc, ridică din sprânceană.

– Hei, tipul acela nu e cel din fotografia pe care o ai acasă? Cum îl cheamă...? zice el, uitându-se cu atenţie spre partea cealaltă a străzii.

Mă întorc.

– Trevor!

51

Nu îmi vine să cred: se plimbă liniştit pe trotuar... După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să fie măcar trist sau abătut... Cu siguranţă, nu vesel şi zâmbitor cum pare acum.

Dau să mă îndrept spre el, dar Cam mă prinde de mână.

– Dă-mi drumul, îi spun eu.

– Doar dacă te calmezi şi îmi promiţi că numeri până la zece înainte să vorbeşti. În momentul acesta ai putea spune unele lucruri pe care le-ai regreta ulterior şi nu vreau să suferi din cauza lui, răspunde el privindu-mă drept în ochi.

– Bine, mă calmez.

Zâmbeşte şi îmi dă drumul la încheietura mâinii.

Mă întorc şi grăbesc pasul, ca să îl ajung din urmă pe Trevor. Chiar atunci îmi dau seama că nu voi reuşi nicicum să îmi ţin promisiunea făcută lui Cam.

– Hei, cum ai putut să îmi faci una ca asta? strig eu.

El se opreşte şi se întoarce spre mine. Pe chip i se citeşte teama, furia şi îngrijorarea.

– Ce cauţi aici? De ce nu te distrezi la Miami?

– Să mă distrez? Îţi baţi joc de mine?

– Nu, nu îmi bat joc de tine. Ce cauţi aici? Cass e moartă, e inutil să vii acum!

Dă să plece, dar îl prind de braţ. Nu poate scăpa aşa uşor.

– Am venit să îmi iau rămas-bun de la Cass şi să clarific lucrurile cu tine.

– Şi de când îţi pasă ţie de Cass?

– *Dintotdeauna*. Era cea mai bună prietenă a mea şi nu pot să cred că pui la îndoială faptul că am ţinut la ea. Am plecat, da, dar ştii foarte bine că nu a fost decizia mea. Dacă ar fi fost după mine, aş fi rămas aici pentru totdeauna. Crezi că mi-a fost uşor să iau totul de la capăt? Crezi că viaţa mea e perfectă la Miami? Ei bine, te înşeli amarnic. Ca toţi ceilalţi, am şi eu problemele mele. Credeam că, în pofida absenţei mele, Cass avea să se descurce şi că avea să îşi vadă de viaţă, aşa cum a făcut mereu. Ce-i drept, aş fi putut să sun mai des, dar nu poţi da vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat! Ce ai făcut tu, în afară de a mă acuza şi de a-mi spune că sunt o persoană îngrozitoare? Explică-mi, Trevor, ce ai făcut? I-ai fost alături, aşa cum merita? Nici măcar nu m-ai sunat ca să îmi spui că are probleme şi când am încercat să dau de tine, m-ai ignorat de fiecare dată.

Izbucnesc în lacrimi, iar el mă priveşte şi nu spune nimic.

– E inutil să faci pe victima. Ştim amândoi că erai importantă pentru ea. Eu i-am fost alături, Cris. Am încercat. Dar nu era uşor să o ţii în frâu.

– Îmi explici şi mie de unde puteam eu să ştiu asta, dacă nici unul nu îmi răspundeaţi la apeluri? Credeam că e totul bine.

– Nu, Cris. *Pentru tine* era totul bine. Dar aici, nu. Şi, oricum, nu mai contează. Cass e moartă şi nu se mai poate face nimic în privinţa asta, spune el ca şi când ar fi fost ceva absolut normal.

– Nu contează? Trevor, Cass e moartă. Nu ştiu dacă îţi dai seama. *Cea mai bună prietenă a noastră e moartă*. Cum poţi vorbi cu atâta lejeritate despre asta?

– Nu vorbesc cu lejeritate, Cris. Mă împac doar cu ideea că nu o voi mai vedea niciodată. Ştiu că am făcut tot posibilul ca să o protejez. Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat în aceste ultime luni, aşa că nu ai dreptul să vii să îmi dai lecţii de viaţă!

– Cum poţi să îmi vorbeşti aşa? Trevor, ne cunoaştem de când eram copii, îi răspund eu printre suspine.

– Credeam că te cunosc, dar acum îmi dau seama că nu te-am înțeles niciodată. Nu încerca să mă suni sau să îmi scrii, pentru că nu îți voi răspunde.

Ce credeam că voi rezolva venind aici? Nu se va răzgândi niciodată...

– Nu ai dreptul să îi vorbești așa, intervine brusc Cameron.

– Ah, ai venit și cu amicul după tine? zice Trevor, zâmbind ciudat.

– Pentru informația ta, sunt iubitul ei și ai trei secunde la dispoziție ca să dispari înainte să te alegi cu nasul spart.

Cam pare foarte nervos; mi-e teamă să îl văd așa.

– Da' cine dracu' te crezi? Nici măcar nu știi despre ce vorbim, răspunde Trevor.

– Nu mă interesează subiectul discuției. Nu vreau să i te adresezi așa.

– Duceți-vă dracului amândoi! urlă Trevor și pleacă.

Îl privim tăcuți cum traversează strada.

– Curaj, micuțo, zice Cameron punându-și brațul pe umerii mei. Nu merită să plângi pentru un prost ca el.

Și totuși, nu mă pot stăpâni. Cuvintele lui Trevor îmi răsună încă în minte, ca și cum creierul meu le-ar fi înregistrat ca să le utilizeze ca instrument de tortură.

Cameron mă mângâie ușor pe obraz.

– Hei... încearcă să nu te gândești la asta... E doar un idiot. Lasă totul în urma ta și gândește-te doar la prezent!

– Să mergem!

Ajungem în fața casei lui Cass, sun la sonerie și sper din toată ființa ca măcar mama ei să nu mă considere responsabilă de ceea ce s-a întâmplat.

– Poate că nu sunt acasă, zice Cam, văzând că nu ne deschide nimeni.

– Nu cred; mașina e aici, răspund eu, uitându-mă în jur.

Apoi, în sfârşit, aud paşi apropiindu-se. Când deschide uşa, doamna Patcher îşi duce o mână la gură, surprinsă.

– Ce cauţi aici? Nu ar trebui să fii la Miami? mă întreabă ea, îmbrăţişându-mă.

– Am aflat despre Cass... Şi nu puteam să nu vin.

Mi se stinge vocea şi nu reuşesc să îmi stăpânesc lacrimile.

Mama lui Cass mă strânge în braţe şi îmi face semn să intru. Mă doare inima când intru în casă. Am petrecut aici o mulţime de după-amiezi, în compania prietenei mele...

– Să mergem în sufragerie, zice ea.

Cam mă prinde de mână şi îmi zâmbeşte, încercând să mă liniştească.

Ne aşezăm pe canapea şi îmi simt inima bătându-mi cu o rapiditate absurdă.

– Cum ai aflat? I-am cerut lui Trevor să nu îţi spună, îmi spune mama lui Cass.

– Poftim?! De ce?

– Pentru că ştiam că vei face tot posibilul ca să vii aici şi nu voiam să îţi faci griji...

– De fapt, am aflat prea târziu... Nu de la Trevor. Ce s-a întâmplat, mai exact?

– Cass a început să se comporte ciudat: venea acasă noaptea târziu, era deseori beată şi se învârtea în cercuri ciudate.

– De când? întreb eu, privind-o neliniştită.

Doamna Patcher are privirea goală şi vorbeşte foarte încet.

– Dinainte să pleci tu. S-a întâmplat treptat, dar lucrurile s-au precipitat în ultima vreme.

Nu pot să cred că nu mi-am dat seama că prietena mea cea mai bună avea probleme.

– La început, doar Trevor a ştiut. Când ne-a spus, am încercat să luăm măsuri, dar a fost inutil... Nu ne asculta. Apoi, când ai plecat, lucrurile s-au înrăutăţit, pentru că, la scurt timp după aceea, Cass s-a certat cu Trevor şi l-a îndepărtat şi pe el.

Doamne, ce vinovată mă simt... nu mi-am dat seama de nimic. Dar de ce nu a vorbit Cass cu mine? Știa că aş fi ajutat-o.

– Când e înmormântarea? întreabă Cam.

– Marți dimineață. Încă nu se cunosc circumstanțele morții. Sperăm ca autopsia să clarifice puțin lucrurile... Deşi nu prea mai contează. Cris, unde stați? întreabă ea.

– Încă am cheile de la fosta mea casă, aşa că ne-am instalat acolo, momentan.

– De ce nu m-ai sunat? Puteți să stați aici. Nu ar fi o problemă să stați câteva zile, ba dimpotrivă, chiar mi-ar face plăcere, iar soțul meu ar fi fericit. Știi că eşti ca o fiică pentru mine, iar casa mi se pare îngrozitor de goală acum...

– Bine. Mulțumim mult, accept eu, îmbrățişând-o.

– Atunci, mă duc după lucrurile noastre, zice Cameron, ridicându-se de pe canapea.

– Eşti sigur? îl întreb eu.

– Sigur! Trebuie să îi anunț şi pe Nash şi Sam că suntem bine. Ne vedem mai târziu, micuțo!

Mă sărută şi pleacă.

– Vino, draga mea. Îți arăt camera în care veți sta, îmi zice doamna Patcher.

Îmi duc mâna la pandantivul pe care mi l-a dăruit Cass: „Mă gândesc mult la tine, prietena mea."

52

Astăzi este înmormântarea lui Cass, iar eu nu sunt câtuşi de puţin pregătită.

Zilele petrecute aici, la Los Angeles, au trecut încet. Am stat multă vreme în camera lui Cass. Umblând prin lucrurile ei, mi s-a părut că încă e lângă mine, că încă pot vorbi cu ea. Doamna Patcher mi-a arătat fotografii vechi cu noi două, desene de la grădiniţă şi câteva obiecte de care Cass era mai ataşată.

Cred că nu am plâns în viaţa mea atât de mult.

– Eşti bine, micuţo? mă întreabă Cameron, apropiindu-se.

Stau în faţa oglinzii şi îmi pun la gât lanţul pe care am atârnat şi jumătatea de inimă pe care o purta Cass. „*Ca să ne amintim că ne vom aparţine mereu una alteia*", îmi vin în minte cuvintele ei. Închid ochii şi o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Doamna Patcher consideră că Cass ar fi vrut să îmi rămână mie şi că s-ar fi bucurat să îl port azi.

– Nu, îi răspund eu încet lui Cam.

– Stai liniştită, va fi bine, zice el, întorcându-mă spre el şi dându-mi o şuviţă de păr după ureche. Sunt sigur că ar fi mândră de tine acum.

– Mulţumesc, Cameron.

Dacă nu ar fi fost el, nici măcar nu aş mai fi fost acum aici. S-a purtat minunat în zilele acestea şi a făcut tot posibilul să mă facă să mă înveselească din nou.

Mă uit la ceasul de pe perete.

– E timpul să mergem.

Părinţii lui Cass au ieşit din casă devreme, pe când eu şi Cameron încă luam micul dejun.

Punem în ordine ultimele lucruri şi ne îndreptăm spre capela unde va avea loc ceremonia.

Casa lui Trevor nu e de departe de cea a lui Cass şi, când trecem prin faţa ei, mă opresc şi mă uit la ea. Cândva o consideram un refugiu în care mă ascundeam când ai mei se certau sau când eram tristă din cine ştie ce motiv. El era mereu acolo, dispus să mă primească şi să mă consoleze. Era ca un frate pe care nu l-am avut niciodată. Eroul meu.

Respir adânc şi, fără să îmi dau seama, mă trezesc în faţa uşii lui. Maşina alor lui nu e acasă şi sunt sigură că nu va veni la înmormântare.

Cam încearcă să mă oprească, dar îi zic să mă lase în pace. După tot ce mi-a povestit mama lui Cass, simt că pot vorbi singură cu prietenul meu. El încuviinţează şi se îndepărtează.

Sun la uşă. Trevor deschide uşa şi face ochii mari. Nu se aştepta să mă revadă.

– Cris, ce... încearcă el să spună, dar eu îl opresc imediat.

– Ştiu de ce nu mi-ai spus nimic. Mama lui Cass mi-a povestit totul. De ce mi-ai ascuns toate astea? Nu mi-ai spus nimic, după care mi-ai reproşat că nu am înţeles situaţia. Nu poţi vorbi aşa cu mine! Îţi aminteşti brăţările cu iniţialele noastre, pe care ni le-a dăruit Cass? „Ca să ne amintim că suntem şi vom fi mereu cei trei muşchetari." Asta eram: trei prieteni gata să facă orice unul pentru altul. Tu ai hotărât să mă ţii departe de povestea asta şi, chiar dacă pot să înţeleg că ai acţionat cu bună credinţă, eu ar trebui să fiu furioasă, nu tu.

Nu spune nimic şi mă priveşte cu regret.

– Vorbeşte cu mine, Trevor! De ce m-ai scos aşa din viaţa ta? întreb eu încet.

– Cris, nu pot să cred că nu ți-ai dat seama în toți acești ani... Credeam că am fost clar, că te-am făcut să înțelegi, dar se pare că nu e așa.

Simt că îmi explodează capul. Nu înțeleg...

– Trevor, vorbește mai clar.

Își pleacă privirea și respiră adânc.

Am impresia că relația noastră se va schimba pentru totdeauna după ce îmi va spune ce are de spus.

– Am încercat din răsputeri să o ajut pe Cass și am făcut-o și pentru tine. Nu am reușit! Și îmi pare îngrozitor de rău, dar și eu am suferit! Am suferit pentru că știam că ești departe și pentru că știam că te-am pierdut pentru totdeauna. Te-am iubit dintotdeauna, Cris, încă de când eram mici, continuă el. Chiar dacă îi observai pe toți băieții din lume, mai puțin pe mine, eram sigur că, într-o zi, prietenia noastră avea să se transforme în altceva și că, mai devreme sau mai târziu, aveai să mă vezi într-o lumină diferită. Apoi, când ai plecat, s-a terminat totul, am înțeles că erai doar o iluzie și am suferit ca nebunul. Am preferat să nu ne mai auzim pentru că mă durea foarte tare să te văd, să vorbesc cu tine și să știu că acum aveai altă viață din care nu aveam să fac niciodată parte.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva... În toți acești ani l-am considerat mereu pe Trevor ca pe un frate... Nu m-am gândit niciodată că ar fi putut simți altceva pentru mine. Sinceră să fiu, ba chiar eram convinsă că, de fapt, era îndrăgostit de Cass. Neștiind ce să îi răspund, rămân tăcută.

– Spune ceva, te rog, îmi zice el apropiindu-se, dar eu mă dau în spate.

– Ce te aștepți să îți spun? Trevor, ar fi trebuit să vorbești cu mine cu ani în urmă... Și ar fi trebuit să vorbești și cu Cass. Era cea mai bună prietenă a mea; *trebuia* să știu. Oricât m-aș chinui, nu îți înțeleg motivele.

Sunt furioasă și dezamăgită, nu reușesc nici măcar să mă uit în ochii lui în timp ce îi vorbesc.

– Nu m-ai înţeles niciodată. Aşa suntem noi... Ei bine, a fost doar o greşeală enormă. Adio, Cris, îmi zice el, trântindu-mi uşa în nas.

Cu inima frântă şi încă în stare de şoc, mă întorc la Cameron, care mă strânge în braţe.

– Ce ţi-a spus?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, i-o retez eu şi ne îndreptăm spre capelă.

Aşa cum am prevăzut, funeraliile au fost sfâşietoare. Sunt sigură că nu am mai plâns niciodată atât de mult. Sunt aici părinţii lui Cass, toţi amicii noştri şi toţi colegii de şcoală. Mai puţin Trevor.

După discursurile comemorative din partea familiei, e rândul meu să spun ceva. Fac semn din cap că nu vreau, dar doamna Patcher mă priveşte şi îmi dau seama că ar însemna mult pentru ea.

De dragul ei, îmi adun ultimele puteri, mă ridic şi încep să vorbesc.

– Cass a fost pentru mine mai mult decât o prietenă, mi-a fost ca o soră, o soră pe care am ales-o eu şi cu care am împărtăşit totul, bucurii şi dureri, descoperiri şi dezamăgiri. Îmi amintesc cum mi-a fost alături când, la doisprezece ani, după un incident urât pe munte, am fost ţintuită la pat mai multă vreme. Îşi petrecea toate după-amiezile cu mine şi se temea că aş putea să mor în orice moment. Aşa era Cass: sensibilă, generoasă, protectoare. Era o persoană specială... Respir adânc, apoi continuu: Ne-am promis reciproc că vom fi mereu unite, că nimic şi nimeni nu ne va despărţi, nici măcar moartea. Şi aşa va fi, Cass, pentru că te voi purta mereu în inima mea şi nu te voi uita niciodată, îţi jur!

Strâng tare pandantivele noastre şi îmi închipui că e aici, lângă mine.

Cameron îmi pune brusc un braț pe umeri. Sunt fericit că e aici, cu mine, şi nu ştiu cum m-aş fi descurcat dacă ar fi trebuit să înfrunt toate astea fără el.

Îi zâmbesc mamei lui Cass şi, chiar atunci, în spate de tot, îl văd pe Trevor.

E singur, în fundul capelei. Privirile ni se încrucişează: are ochii umezi. Ne privim preț de câteva momente, după care mă întorc spre Cameron. Acesta devine rigid: l-a văzut şi el.

— Ce ți-a zis mai devreme? mă întreabă el.

— Nimic, ca de obicei, mint eu, gândindu-mă că nu e cel mai oportun moment să îi vorbesc acum.

După ceremonie, întorşi în casa soților Patcher, nimeni nu are curajul să spună ceva, atât de mare e durerea.

Eu şi Cameron ne aranjăm lucrurile în rucsacuri, deoarece mâine-dimineață vom pleca devreme.

După ce le-a trecut furia provocată de fuga noastră de acasă, părinții mei ne-au cumpărat biletele de întoarcere... Dar ştiu bine că, îndată ce voi pune piciorul în Miami, nu voi scăpa uşor.

Cu toate acestea, cred că am procedat corect şi sunt fericită că mi-am luat rămas-bun de la cea mai bună prietenă a mea.

Îi eram datoare lui Cass şi îmi eram datoare mie însămi.

53

— Salut-o pe mama ta și spune-i să nu se supere prea tare pe tine, șoptește doamna Patcher când suntem pe punctul de a trece de zona de control din aeroport. Of, Cass ar fi așa de mândră de tine! Și eu sunt, adaugă ea, după care se îndepărtează.

Numai Dumnezeu știe cât de mult îi prețuiesc zâmbetul în momentul acesta, pentru că trebuie să îi fie nespus de greu să zâmbească.

O salut pentru ultima dată cu un semn din mână și îl urmez pe Cameron înspre poarta noastră.

A venit momentul să îmi iau adio de la Los Angeles și să mă întorc la Miami, care da, acum știu, e noua mea casă.

Avionul e aproape gol: nu îmi imaginam că în ultima zi din an călătoresc așa de puține persoane. Eu și Cam ne așezăm și, din fericire, de data aceasta avem locuri unul lângă celălalt.

Avionul ar trebui să ajungă după-amiază devreme, așa că vom avea timp să vorbim cu părinții noștri și să limpezim toate lucrurile, înainte să intrăm în noul an.

Nu știu ce ne așteaptă în 2015, dar sunt sigură că anul 2014 nu îl voi uita niciodată...

Viața mea s-a schimbat radical.

Cu nici trei luni în urmă mă aflam în același avion, simțind un gol de nedescris în stomac din pricina tuturor lucrurilor pe care le lăsam în urmă și pe care credeam că le voi pierde pentru totdeauna.

Iar pe unele chiar le-am pierdut... Și nimic nu mi le va putea aduce vreodată înapoi.

Nu știam însă că aveam să primesc altele noi.

Nu îmi imaginasem că, într-un timp atât de scurt, viața mea avea să se umple de persoane, locuri, povești, amintiri și dorințe noi.

Rapiditatea cu care se întâmplă uneori lucrurile e incitantă și înfricoșătoare în același timp. Ce mă așteaptă de-acum înainte?

Cameron mă strânge de mână.

– E totul în regulă? mă întreabă el, îngrijorat.

– Da, e totul în regulă. Sunt doar puțin neliniștită, răspund eu, ridicând din umeri.

– Din cauza zborului?

– Nu. Din cauza a ceea ce urmează să se întâmple de-acum, îi explic eu, zâmbind.

– Ai tăi vor înțelege, stai liniștită! Nu se pot supăra prea tare, am făcut-o pentru o cauză dreaptă.

– Sper, zic eu. Dar nu e vorba doar de ei. Ci în general... Cum va fi să ne întoarcem acasă, cum se va derula povestea noastră, cum vor reacționa toți când vor afla că suntem împreună...? Îmi imaginez deja... Susan, Matt... comentariile lor.

– Ei bine, vor spune că se așteptau la asta. Și s-a întâmplat. Va trebui să se obișnuiască cu ideea și cu asta basta. La urma urmei, e treaba noastră.

Are dreptate întrutotul. A avut mereu dreptate.

Îl iau de mână și i-o strâng în a mea. El mi-o duce la buze și o sărută.

– Ar fi trebuit să pun pariu, zice el, chicotind.

– Să pui pariu pe ce anume?

– Știam deja de ceva vreme că mă placi... Dacă aș fi pariat pe asta, acum aș fi plin de bani, explică el.

Ce nesimțit! mă gândesc eu, dar nu pot să nu zâmbesc.

– Şi tu când te-ai prins că simţi ceva pentru mine? îl întreb apoi pe un ton serios.

Credea că am o slăbiciune pentru el încă dinainte să îmi dau eu seama... Dar el?

– Mmm... În ziua în care te-ai ciocnit de mine pe coridor şi m-ai privit drept în ochi. Din acel moment, m-am gândit întruna la tine, recunoaşte el.

Sinceră să fiu, îmi amintesc foarte vag ziua aceea. În ceea ce mă priveşte, dacă e să fiu sinceră, cred că m-am îndrăgostit de el când mi-a vorbit, în prima zi de şcoală.

– Ştiam că nu îţi sunt indiferent, dar aveam îndoielile mele, continuă el. Faptul că te întorceai mereu la Matt mă inducea în eroare. De fiecare dată când te vedeam cu el, îmi spuneam: „Ce ai în cap? Nu vezi că îl iubeşte?" Şi mă resemnam. Apoi însă, mi era de-ajuns să fiu aproape de tine sau să te ating, ca să simt că şi tu aveai sentimente pentru mine.

– Recunosc că a durat ceva vreme până mi-am înţeles sentimentele.

– Nu contează. Important este că acum suntem împreună, aşa-i?

Îmi duc mâna la lobul urechii drepte şi pipăi cercelul din lemn de cocos pe care mi l-a dăruit.

– Da, Cam, chiar e singurul lucru care contează.

My Dilemma is You 2

În curând în toate librăriile!

Vacanța de Crăciun i-a bulversat pe Cristina și prietenii ei, dar a venit timpul să meargă mai departe.

Numeroase cunoștințe noi o așteaptă pe Cris, în timp ce vechile legături nu o scutesc de noi dileme.

Zi după zi, înfruntând probleme mari și mici, Cris și Cam își vor scrie povestea.

Certurile cu care erau obișnuiți vor fi înlocuite de pasiune, după care vor recâștiga teren, și Cam va trebui să își ceară iertare...

... Ce se va întâmpla mai departe?

Nu pierdeți urmarea acestei povești!

CRISTINA CHIPERI are șaisprezece ani. Într-o după-amiază de august, în timp ce toți prietenii ei sunt plecați, iar ea se plictisește groaznic, Cristina se așază pe pat cu căștile la urechi și o ascultă pe Selena Gomez cântând *My dilemma*. Deodată, în mintea ei începe să prindă contur o poveste... Telefonul mobil este la îndemână, la fel și wattpadul... Nici nu-i trece prin minte că, în curând, mii de fete vor dori cu nerăbdare să citească *My dilemma is you*!

Cristina Evans trăiește la Los Angeles și crede că are o viață perfectă, până în ziua în care părinții ei hotărăsc să se mute la Miami. Totul se năruie pentru adolescenta de șaisprezece ani, care se vede obligată să-și părăsească prietenii dintotdeauna și să ia totul de la capăt într-un alt oraș, la o altă școală. Deși Los Angeles-ul și cei mai buni prieteni de acolo rămân permanent în gândurile ei, Cristina reușește foarte repede să se acomodeze în noua casă și să se împrietenească cu câțiva dintre cei mai populari elevi ai liceului. Toți o primesc în cercul lor, mai puțin Cameron și Susan, iubita lui, care o privesc amândoi cu ostilitate. Și astfel, printre tot felul de întâmplări mai mult sau mai puțin plăcute, Cris reușește să-și facă o nouă prietenă, Sam, și se îndrăgostește de Matt. Deși lucrurile par să meargă din ce în ce mai bine în viața ei, ițele inimii ajung să se încurce tot mai mult când Cris și Cameron încep să-și dea seama că antipatia pe care o simt unul față de celălalt ascunde, în realitate, un sentiment complet diferit. Vor accepta oare cei doi tineri să privească în față această descoperire și să lupte pentru a fi împreună?

„*My dilemma*... este senzația internetului și a librăriilor, deopotrivă. Cititorii și fanii au înnebunit complet: nimic altceva nu mai există."

La Repubblica

Nu pierde următoarele două volume ale trilogiei *My dilemma is you*:

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0877-2
9 786063 308772